

Giới thiệu Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi

Anh hãy biến khỏi mắt tôi đi, tôi không nhớ anh là ai hết.

Đừng làm phiền tôi nữa, tôi xin anh đấy!

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Đã 10 năm rồi không gặp, thật sự em không nhớ tôi sao???

Bước chạy vội vã cùng tiếng hét lớn “NÀY BÁC TÀI, CHỜ TÔI VỚI”, không ai khác chính là Gin. Xe bus ngừng lại, tiếng thờ hồn hên bước chân lên xe. Vẫn như thói quen cũ, Gin bước đến và ngồi cạnh cửa sổ... chưa đầy 5 phút cô ngủ mất rồi.

Bây giờ là 7h30, trên đường chật kín xe cái loại, những âm thanh khó chịu trộn vào nhau làm cho người ta cảm giác như kìm nén từ bao giờ. Xe bus bị mắc kẹt giữa dòng đường cùng những ồn ào gây ức chế vậy mà Gin vẫn ngủ như chết. Từ xa một chiếc Ferrari F430 chiếc xe cứ áp sát lấy xe bus, bác tài không thể nào chạy nhanh được. Trông về mặt của Đằng Phong Vũ lúc này có vẻ rất hài lòng, hần nhìn lên của sổ xe bus cười nhếch mép rồi lăm bầm cái gì đấy như là “tôi tìm được em rồi”. một đoạn đến ngã tư, chiếc xe bỗng vượt nhanh lên chắn ngang xe bus, bác tài thắng gấp mọi người trên xe dồn về trước, hên mà không ai bị thương. Gin tỉnh dậy ngăn người nhìn xung quanh. Cô bậc người đứng dậy, vừa chạy đến cửa xuống vừa la to “STOP, DỪNG LẠI BÁC TÀI”, tiếng hét quá lớn làm cho tài xế giật mình thắng gấp lẩn nữa. Gin vội chạy ngược trở lại vì lúc này ngủ quên nên xe đã chạy qua trường của cô một đoạn khá xa.

Trường Đại học Kinh Tế là nơi Gin theo học. hiện cô là sinh viên năm 2 khoa Quản trị kinh doanh. Mọi người tập trung đông ở cổng trường, đang bàn tán xôn xao, đó là chiếc Ferrari F430 đỏ nổi bật đang đậu ngay giữa cổng. Đằng Phong Vũ từ trên xe bước xuống, dáng người cao khoảng 1m85, mặt một chiếc áo sơ mi trắng cộng với họa tiết ở vai trái là hình đôi cánh được phối với quần tây ôm đen, với mấy tóc đen, phần mái tóc bỏ luống hơi uốn xoắn trông rất thu hút người đối diện, mũi hần cao chần khác nào người ngoại quốc cộng thêm đôi môi trái tim lại đỏ như môi con gái đánh son, nhưng của hần là tự nhiên. Chỉ nhieu đó thôi cũng đủ để chết mê chết mệt. nhưng chưa kể khi hần từ từ lấy cặp kính đen ra khỏi đôi mắt hai mí màu hổ phách với phần lông mi đen rậm và dài hơn cả con gái. Lúc này bọn con gái đứng trước cổng la toán cả lên.

Tiếng thờ vội của Gin sau một đoạn đường dài chạy đến cho kịp giờ học. nhưng mọi người đứng quá đông nên không có đường nào để vào trường được. Tay bỏ vào túi áo xột soạt cô lấy điện thoại cầm trên tay, bấm số điện cho người tên Chi. Chi là bạn Gin, hai người là bạn từ hồi cấp 2 tới bây giờ. Tiếng điện thoại của đầu dây bên kia cứ tút tút khoảng 5, 6 hồi thì người kia cũng bắt máy, Gin nói với giọng đứt quãng vì quá mệt “Chi, mày ở đâu? Vô học chưa. Trước trường đông quá tao không vào được...”. vì mọi người ồn ào trong đám đông làm cho Chi không nghe rõ, chưa kịp trả lời gì thì trong điện thoại chỉ còn tiếng máy bận...

Trông thấy Gin từ xa, đang lay hoay tìm đường vào... Đằng Phong Vũ bước những bước chân sảy dài đến phía cô. Hần bắt ngờ nắm lấy cổ tay đang cầm chiếc điện thoại của Gin, nhưng không ngờ lại nhận được một cú đá vào chân làm cho hần đánh rơi cặp kính đang cầm trên tay còn lại. Gin không nhận ra hần là ai, cứ tưởng hần là cướp nên đã hành động theo phản xạ, mà không suy nghĩ gì cả. Khi nhận ra mình sai khi đá người vô cớ như vậy, Gin rón rén quay lưng định chạy, thì bị Đằng Phong Vũ nắm tay lại. Khi hần dùng sức nển Gin, chiếc điện thoại đang cầm trên tay cô văng ra va vào cửa xe hần, đã vô tình làm cho chiếc yêu quý của hần có một vết tha thu dài ngay cửa xe. Nay lúc này đây, Gin hoảng hồn vì rơi điện thoại, cô vội chạy lại nhặt lên, thật may là nó không sao cả, nhưng nhìn lại nơi mà điện thoại mình đáp xuống thì cô biết là mình không còn đường nào chạy nữa rồi.

Hần đứng tựa người vào cánh cửa xe bị trầy, tay khoanh vào nhau, cùng với vẻ mặt lạnh lùng đến phát sợ nhìn Gin, giọng nói chứa đầy xác khí, ánh mắt lạnh lùng như viên đạn “bây giờ cô tính sao đây hả???”. Gin nhìn hần không phải bằng cặp mắt sợ hãi hay kiềm nhường gì, mà với ánh mắt hần đã nhìn vào cô như thế nào khi cho rằng tai nạn này là do lỗi của cô. Những lời nói bàn tán của mọi người xung quanh về Gin ngay bây giờ cũng đầy ác ý, họ cho rằng mọi chuyện là do cô sắp đặt để gây sự chú ý với tên lưu manh này, và những ánh mắt đầy mỉa mai nhắm thẳng vào người cô như những tia chớp có thể làm người ta phát ón. Gin đưa chiếc điện thoại lên trước mặt hần, chao mảy cô cất giọng “vậy còn điện thoại tôi thì sao? Chẳng lẽ anh không có lỗi gì à? ”, hần cười nhếch mép, tay chỉ xuống chân “Cô làm tôi bị thương, rồi còn làm xe tôi ra như thế này, cô nghĩ lỗi ai nặng hơn hả???”, Khi nghe những lời này về mặt của Gin tức giận máu dồn lên tới não, *dù gì cũng không cãi lại hần trước sao gì cũng phải đền thôi, cộng thêm ở đây lại có nhieu người nhìn như thế này mà có vẻ ai cũng đứng về phía hần, thôi thì làm liều một lần dù sao cũng không thoát được*. Cô đứng khoanh 2 tay lại, mặt ngược lên “được thôi, dù sao tôi cũng sai trước, đền thì đền. ... nhưng anh có thể cuối người xuống thấp chút được không, tôi thỏa thuận với anh”. Nghe xong hần bèn tin ngay và từ từ cúi người thấp xuống, tai hần áp sát vào miệng cô, ánh mắt Gin lúc này rất lảo cá, cô cười nhếch mép, chân đưa lên và đá thẳng vào chân hần một lần nữa... hần vừa ôm chân vừa thều thảo quát lớn “cô... cô được lắm”, Gin bỏ chạy vừa chạy vừa trêu chọc hần “có giỏi thì tìm ra tôi mà trả thù há”. Đằng Phong Vũ bước vào xe, bật cười thật to khi đang giữa đường, hần lấy từ trong hộp ra một tấm hình, trong hình là 2 đứa bé đứng cạnh nhau, với nụ cười hồn nhiên, ở phía góc phải có ghi dòng chữ “Ten-Gin”. Vừa nhìn hần vừa lăm bầm gì đó dường như là “vẫn xấu tính như ngày nào, vừa xấu người vừa xấu tính thì ai mà lấy cơ chứ. em không nhận ra tôi sao Gin thật là buồn quá đấy...”

“Ten là biệt danh mà lúc nhỏ Gin đặt cho hần, nó có ý nghĩa như là bầu trời rộng lớn vậy”

Chương 2: Bất ngờ chưa, em tự tìm đến tôi à!!!

Trong cơn mơ màng, khung cảnh Đăng Phong Vũ cùng với Gin vui đùa, ánh mắt của hắn lúc ấy thật trong sáng, không phải nghĩ ngợi gì, có thể nói thời gian hắn ở bên Gin là khoảng thời gian tuyệt vời nhất cuộc đời hắn, rồi cái khung cảnh ấy từ từ biến mất dần khỏi đầu hắn, mở mắt ướt đầm gối, nằm co mình trong một góc giường, hắn giật mình tỉnh giấc... bên ngoài có tiếng gõ cửa. cánh cửa phòng khẽ mở, tiếng bước chân chậm chậm tiến vào cùng với một giọng nói cất lên “ Vừa mới xuống máy bay, mà mày mắt tích đầu vậy??”, hắn đứng dậy đi vào nhà tắm không nói không rằng, cứ im lặng mãi...

Trên tay cầm sấp tài liệu, Nguyên nhẹ nhàng đặt xuống bàn làm việc, vô tình tấm hình lúc nhỏ của Đăng Phong Vũ rơi xuống đất. Cậu cúi người xuống nhặt lên, chưa kịp nhìn kĩ khuôn mặt thì đã bị hắn từ phòng tắm bước ra giật tay lại, cầm tấm hình trên tay hắn chao mảy nhìn Nguyên cất giọng đầy khó chịu “ đừng tự ý đụng vào đồ người khác. Chuyện tao nhờ mày làm tới đâu rồi...?”. Nguyên chỉ tay vào tập hồ sơ trên bàn “ con bé mà mày nhờ tao điều tra, hiện đang sống gần khu này cùng với mẹ, ba con bé hiện đang làm việc ở nước ngoài một tháng về 1 lần, theo thông tin tao nhận được, thì bé này đang thích thăm một thằng nào học cùng trường...”, Đăng Phong Vũ ngắt lời “ thằng đó tên gì??”, Nguyên cười nhếch mép vỗ vai hắn “ Bình tĩnh đi, thằng đó là Đoàn Nhất Nam con trai của chủ tịch tập đoàn MT Đoàn Nhất Trung, và cũng là mục tiêu của chúng ta”. Sau khi nghe xong sắc mặt của hắn biến đổi hoàn toàn từ tức giận chuyển sang lạnh lùng đến vô cảm, hắn lại bàn lấy chìa khóa xe “ được lắm, coi bộ vui rồi đây...”. Nhìn về mặt Đăng Phong Vũ lúc này làm cho Nguyên cũng phải sợ, Cậu bước đến gần hắn “ Mày định đi đâu?”, Hắn chỉ nói vồn vện vài từ “ chào hỏi” rồi biến mất...

Trong đầu Nguyên lúc này lại hiện ra hình ảnh của Gin, gương mặt phức tạp cậu ta nghĩ đến chuyện Đăng Phong Vũ bảo cậu ta điều tra " tại sao tên đó lại điều tra về Tiểu Lam chứ?..."

Nguyên là cánh tay phải của Đăng Phong Vũ cũng là 1 trong 2 người bạn thân của hắn. Hai người gặp nhau vài năm sau khi Đăng Phong Vũ được nhận nuôi ở nước ngoài.

Cổng trường đông nghịt vì là giờ cao điểm, dù kết thúc ngày học nhưng Gin vẫn còn ngồi lì trong lớp cùng với cô bạn Chi. Chi hỏi Gin với vẻ mặt tò mò, nghi ngờ “ anh chàng hồi qua trước trường mình mày quen hả?”, Cô nằm dài trên bàn, trả lời với giọng đầy mệt mỏi “ không có.”, Chi lại tiếp tục hỏi “ tao thấy mày nói chuyện với anh ta mà, chuyện là sao kể tao nghe coi...”. Gin bật dậy, chao mảy “ nhắc tới là bức mình, mày nhớ qua tao điện thoại mày không? Tao đang nói chuyện cái thằng đó là giật điện thoại tao, làm hết hồn tưởng cướp tao đá cho cái, tao định chuẩn rồi ai nhờ nó lại tao lại làm rút điện tao trụng xe nó làm nguyên đường tha thu. Rồi mắc đèn tao, ghét tao làm cho đá nữa rồi chạy luôn.” Nghe xong Chi há hốc mồm “ má, tiểu mày rồi con, chiếc xe đó đèn hơi một nha”, Cô quơ quơ tay “ chừng nào tìm ra tao rồi tính há, tao không quan tâm”. Gin đứng dậy, lôi Chi theo “ Đi về”.

Vừa bước đến cửa, nhìn xuống phía bậc thềm Gin thấy giày của đàn ông, vẻ mặt cô ngạc nhiên “ nhà mình từ nào giờ có ai tới đâu, không lẽ hôm nay ba về...” những dòng suy nghĩ chợt thoáng hiện trong đầu cô. Vội chạy bước vào nhà đẩy hơn hờ “ mẹ ơi, ba về hả?”, giọng mẹ Gin từ phòng khách vang lên “ Gin vào đây, chào hỏi đi con”, Cô bước đến gần người “ không phải ba về à mẹ”. Tay mẹ Gin chỉ sang người đối diện, quay đầu qua nhìn mẹ cô lại cất giọng “ đây là Tiểu Vũ, là hàng xóm nhà mình cách đây 10 năm”, Về mặt vừa bất ngờ vừa hốt hoảng, Gin lắp ba lắp bắp “ Chào... Chào anh” chưa dứt câu, cô vội chạy vào phòng đóng chặt cửa “ Tại sao, tại sao hắn lại ở đây chứ, mà còn là người quen nữa, không thể nào có chuyện như vậy được... mẹ biết được thì làm sao đây, trời ơi” đang rối trí bỗng tiếng gõ cửa vang lên làm Gin giật mình “ Ai... Ai vậy???” vẫn nụ cười nhếch mép đó, giọng nói trầm và ấm đó “ Anh là Đăng Phong Vũ, mở cửa cho anh đi”. Nghe giọng nói đó, Gin càng hoảng hốt hơn nữa, mọi thứ cứ rối tung lên “ Anh tìm tôi làm gì chứ? còn âm ức chuyện hôm trước hả? tôi không nhớ đâu?” Đăng Phong Vũ vẫn đứng đó “ Nếu em không mở thì chuyện hôm qua mẹ em sẽ biết đó”, nghe xong cô liền mở cửa lôi hắn vào phòng không chút do dự...

Không khí trong căn phòng hết sức căng thẳng. Gin nhìn trừng trừng hắn một hồi lâu, hắn mỉm cười “ Này, bộ định giết người ta bằng mắt hả?”, cô quay sang hỏi “ Anh muốn gì hả?”, hắn nói bằng giọng trầm ấm, và dịu dàng “ em không nhớ tôi thật sao?”. Gin ngạc nhiên “ anh nói vậy là sao? Trước đây chúng ta có quen nhau hả?” Đăng Phong Vũ bước đến gần cô “ không sao, tôi sẽ giúp em nhớ lại! làm bạn gái tôi nha?”, từ bất ngờ này đến bất ngờ khác Gin không kịp trở tay, chỉ biết mở to đôi mắt vì quá bất ngờ “ HẢ? Anh... có vấn đề gì hả?”, hắn cười nhếch mép “ từ chối sao? Em không quên vụ cái xe chứ, nếu mẹ em biết thì như thế nào hả??”, Ngay bây giờ đây Gin vô cùng tức giận và muốn đấm cho hắn một cái, giọng cô run run “ anh dám uy hiếp tôi?”,

Hắn kẻ sát mặt vào Gin “ chính em là người đã nói tôi tìm em được rồi tính, nhưng ngay tôi cũng bất ngờ khi em tự đến bên tôi thôi. Thôi được rồi, bây giờ em là bạn gái tôi, vậy đi. tôi về đây!!!”

cô không nói được lời nào đành để cho hắn ra về, bước tới cửa hắn ngoảnh đầu lại cười bảo “ à, số điện thoại em mẹ em đã cho tôi rồi, lát nữa tôi sẽ điện thoại nhớ nghe máy đấy, trồn là không được đâu!!!!”. Cửa đóng, một chiếc gối từ giường bay thẳng vào cửa tạo ra một tiếng “ Rầm” rất lớn, Gin đi qua đi lại, về mặt đầy bức tức, người cô là mồ hôi, mọi thứ trong phòng bay tung tưng như vừa có một trận chiến xảy ra vậy...

Tiếng gió ù ù bên tay trong lúc lái xe, Đăng Phong Vũ nhớ lại những lời mẹ Gin nói với mình “ Sau khi cháu rời đi, ngày nào con bé cũng khóc, khóc xong nó chạy sang nhà cháu đứng trước cổng như chờ đợi điều gì đó. Hôm ấy trời mưa, sau khi nghe tin chủ nhà mới dọn đến, nó liền chạy sang, khá lâu mà nó chưa về ta định đi tìm thì nhận được điện thoại báo là Gin bị tai nạn trên đường. Vụ tai nạn ấy làm con bé mất trí nhớ. Trong 10 năm qua nó tìm mọi cách để nhớ lại mà không sao nhớ ra được. mỗi đêm khi ngủ, nó thường mơ gặp ác mộng, ta nghĩ là có liên quan tới vụ tai nạn năm đó, sau tai nạn ta được biết là chủ nhà mới của nhà cháu là phó chủ tịch Tập Đoàn MT. Sau này có thời gian rảnh cháu hãy thường xuyên ghé đây chơi, ta xem cháu như con trai mình vậy...”. Đăng Phong Vũ chao mảy, đôi mắt tức giận, chân đạp ga “ Hắn dám làm hại Gin, mình không bỏ qua chuyện này được”, Ten bấm

gọi cho ai đó “tao cần mày giúp một chuyện...”...

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nói cho mọi người biết cô gái xấu xí này là bạn gái tôi!!!

Tiếng bước chân nặng nề, trên nền nhà lạnh lẽo, đầy rẫy nỗi cô đơn, Đăng Phong Vũ ngồi tựa đầu vào ghế sofa một hồi lâu, mắt nhắm chặt lại, đôi tay buông lỏng dài trên thành ghế, khoảnh khắc này trông hắn thật cuốn hút, đẹp chán khác nào tranh vẽ đi ra. Những tiếng thờ dài vang lên trong bầu không khí yên tĩnh đến lạ.

Những chuyện xảy ra từ lúc hắn gặp lại Gin đều nằm ngoài dự tính của hắn. Trong suốt 10 năm qua lúc nào trái tim hắn cũng nghĩ Gin không bao giờ quên mình, nhưng điều đó ngược lại, làm hắn thật sự thật sự như rơi xuống địa ngục vậy. Con người hiện tại và thế giới mà Đăng Phong Vũ đang sống rất khác với thế giới của Gin, Hắn bây giờ là người đứng đầu của băng mafia ai nghe tên cũng sợ. Tuy bây giờ không còn trong xã hội đen như lúc trước mà chuyển qua nhiều lĩnh vực và nhắc tới trong số đó có tập đoàn Đăng Phong là tập đoàn có sức ảnh hưởng nhất nhì ở Mỹ. Mục đích hắn về Việt Nam lần này chủ yếu là trả mối thù với chủ tịch tập đoàn MT Đoàn Nhất Trung * MT là tập đoàn đứng đầu cả nước, à hiện đang phát triển ra khu vực châu âu*. Lúc này khi nghe chuyện Gin mất trí nhớ, trong đầu hắn lóe lên một suy nghĩ, dù biết là trùng hợp nhưng Đăng Phong Vũ nghi ngờ Đoàn Nhất Trung có liên quan đến chuyện này ...

Nằm suy nghĩ một hồi lâu, có người vào nhà lúc nào hắn không hay. Đứng trước mặt hắn là người đàn ông mặc bộ vest màu đen có sọc mũi cao và đôi mắt hí đặc trưng, trên tay cầm sấp tài liệu. Đăng Phong Vũ vỗ vỗ xuống ghế “Ngồi đi, chuyện sao rồi?”, hắn cầm sấp hồ sơ lên vạch ra xem chăm chú. Nguyễn Huy cất lên giọng nói trầm “vụ tay nạn anh kêu tôi điều tra. ... Thật ra được sắp đặt từ trước rồi, lúc đó là đèn đỏ, tất cả chiếc xe điều dừng lại, nhưng tự dưng có một chiếc xe chạy ngược chiều và cố tình đâm thẳng vào con bé”. Nghe xong mặt hắn tối sầm lại, đôi mắt trở nên sắc bén, tay run run nói “ai là chủ mưu”, Huy nói “thật ra thì mọi thông tin về vụ tai nạn đó đã bị phá hủy cả, còn người gây ra tai nạn ngay sau khi ra tù đã chuyển sang nước ngoài định cư, nên không tìm thêm được gì nữa”. Đăng Phong Vũ tức điên lên, quần đống tài liệu đang cầm xuống đất, gồng giọng nói “Đoàn Nhất Trung, ông dám động vào người của tôi. Được lắm, tôi sẽ bồi thường cho ông thật xứng đáng...”. Ánh mắt hắn ánh lên tia lửa của lòng thù hận, ngay cả Huy nhìn vào còn sợ toát cả mồ hôi. Không nói gì thêm, Đăng Phong Vũ bỏ đi lên phòng...

Đi được một đoạn lên cầu thang Đăng Phong Vũ khựng lại, quay đầu hướng về phía ghế sofa nói bằng giọng lạnh lẽo “Tiếp tục điều tra, tôi không tin là lão ta không có sai sót gì, không có chuyện gì nữa, cậu về nghỉ đi”...

Nguyễn Huy là cánh tay trái của Hắn cũng là bạn thân, 2 người gặp nhau khi Đăng Phong Vũ cứu Huy đang bị rượt đuổi ở đất khách quê người. từ đó Huy đi theo hắn và xem nhau như anh em. . .

Vứt chiếc điện thoại trên giường, Gin bước ra khỏi phòng, đứng trước cửa phòng mẹ, cô gắng giọng hỏi “Tên lúc này là ai vậy mẹ?”, mẹ cô quất quất tay báo cô vào phòng ngồi cùng bà, nhẹ nhàng bà nói “Tiểu Vũ là con trai của bạn thân ba và mẹ, nhưng ba mẹ nó đã mất từ lúc nó còn nhỏ rồi.”, Gin Ngạc nhiên hỏi “vậy anh ta sống với ai?” mẹ Gin đáp “lúc ấy, ba mẹ định nhận nuôi thằng bé, nhưng họ hàng bên nước ngoài đưa thằng bé đi, từ đó ta không có tin tức gì về nó cả. mà lúc nó đi ngày nào con cũng khóc cả”, Gin mở to hai mắt nhìn mẹ “Con mà khóc vì người như anh ta à! Không thể nào” có một cái bà mẹ kì đầu cô “Con mất trí nhớ sao mà biết được.” Cô rờ đầu xoa xoa, mặt nhăn lại, đứng dậy “đau con, mẹ bệnh anh ta, con không nói với mẹ nữa. con đi ngủ đây!” cô bước ra tới cửa ngoảnh đầu lại nói “mẹ cũng ngủ sớm đi. Đừng có nhớ ba mà thức khuya quá. Xấu lắm đấy”, tiếng cửa đóng lại bà mẹ xì 1 tiếng “hừ cái con bé này ...”

Chiếc điện nằm gọn trên giường reo lên inh ỏi đến đau đầu. Từ ngoài đi vào, Gin vội cầm điện thoại lên, thì điện thoại vừa tắt, Song một tin nhắn được gửi đến. Tay trượt màn hình, cô bấm vào xem, tin nhắn chỉ vồn vện vài từ “không nghe máy, tôi điện sang mẹ em đây”, chưa kịp thoát ra tin nhắn điện thoại lại bắt đầu reo lên, đợi khoảng 30s Gin bắt máy, kẻ điện thoại vào tai, gương mặt tỏ vẻ khinh bỉ “alo...”

Đầu dây bên kia tức giận “sao không nghe máy”

Nụ cười nhếch mép hiện trên gương mặt đang mưu tính điều gì đó của Gin “ủa! cho hỏi anh là ai vậy?”

“đừng có giỡn với tôi, tôi điện cho mẹ em nói chuyện có lẽ mẹ em biết tôi là thằng nào đấy...”

Gin mở to mắt, chao mày môi trề ra lười biếng đáp “Xì, giỡn chút làm gì gê vậy.”

“được được lắm, ngày mai 7h tôi tới đón”.

Nghe xong mắt Gin đơ ra “tới chi! Mai học rồi”

Giọng cười khê bên đầu dây bên kia vang lên “tôi biết rõ lịch học của em rồi, khỏi nói dối”

Gin lúng ta lúng túng “ơ.. mai tôi bận thật, tôi có hẹn với bạn”

“bạn em? Thế thì tôi cũng phải chào hỏi chứ. cứ vậy đi mai 7h” tút... Tút Tút

Điện thoại cúp chỉ nghe tiếng máy bận.GIN tức tối quăn điện thoại lên giường, cô nghĩ thầm “được lắm, dám ép tôi. Được bà đây sẽ cho người biết thế nào là địa ngục. dám ra lệnh cho bà à...” một lúc sao cô lăn ra giường ngủ thiếp đi.

Mới sáng sớm, nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào phòng rất dịu, tiếng chuông báo thức cộng theo tiếng điện thoại reo đến nhức cả đầu. GIN vẫn còn nằm ngủ trên giường bị đánh thức bởi những âm thanh khó chịu, xoay người qua định nín lấy chiếc điện thoại được đặt trên đầu giường, mắt nhắm mắt mở GIN thấy bóng dáng mờ ảo đang nằm cạnh mình, nghiêng người tay chống lên cằm. Hết hồn, GIN ngồi bật dậy, hai tay dụi dụi mắt chớp chớp, bóng dáng của tên ĐĂNG PHONG VŨ hiện ra. GIN ngậy người ra, nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, cô thẳng chân đạp vào người hắn lăn xuống giường. GIN giọng tức giận nói to “TẠI SAO ANH LẠI VÀO PHÒNG TÔI ĐƯỢC?”. ĐĂNG PHONG VŨ đứng lên lưng dựa sát vào tường hai tay khoanh vào nhau nói “mẹ em mở cửa cho tôi vào”. Nghe xong chân mày cô đanh cứng lại “mẹ?... tính hại con gái mình à...” chưa nói hết câu, điện thoại cô rung lên, với tay lấy điện thoại nhìn một cái GIN quay sang liếc ĐĂNG PHONG VŨ “Anh đợi đó cho tui...”.

Tay trượt trên điện thoại cô nghe máy. Một giọng nói lãnh lút từ điện thoại vang lên điệp cả tai “CON ĐIÊN KIA, MÀY ĐANG Ở ĐÂU VẬY HẢ???” “Tao mới ngủ dậy”, “HẸN MẤY GIỜ MÀ GIỜ CÒN NGỦ LÀ SAO? CON LẠY MÁ, NHANH ĐẾN LỆ ĐI. NẮNG THẤY MẸ LUN RỒI NÈ!!!” nghe xong GIN nhìn lại đồng hồ, đã hơn 8h rồi cô hoảng hồn nói lắp lờ “chết! tao tới liền”.

Dường như GIN quên mất sự hiện diện của ĐĂNG PHONG VŨ. GIN vội chạy ra khỏi phòng thì hắn nín tay cô lại nhìn thẳng vào mắt cô, ánh nhìn lạnh lùng “em định đi đâu?”, cô hất tay hắn ra nhưng không được “không phải nói rồi sao, hôm nay tôi có hẹn với bạn. hôm khác sẽ chơi với anh tôi không còn nhiều thời gian, bỏ ra coi!!!”

Về mặt không quan tâm của ĐĂNG PHONG VŨ nhìn là muốn đâm cho vài phát “tôi đi cùng em”. GIN há hốc mồm trên gương mặt hiện lên một chữ “Hả” cô nói “bạn tui tui gặp, anh theo làm gì?”. Hắn cười phá lên buông tay cô ra, rồi bước đi ra ngoài “bạn em tôi càng phải gặp! phải nói cho bạn em biết: cô gái xấu xí này là bạn gái của tôi chứ. em thay đồ đi tôi ở dưới nhà chờ.”

Cánh cửa đóng lại, Gương mặt GIN đầy phức tạp, trong đầu cô nghĩ “ủa mình có bồ khi nào vậy? má thằng cha hống hách này hết chịu nổi rồi... được, muốn gặp tôi cho gặp...”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Ước Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không biết phải nói nó ngây thơ ha ngu nữa đây!!!

Huỳnh Thụ Trình đứng trước trường đi qua đi lại trong cái nắng gay gắt của những ngày đầu hè, về mặt tức giận, mồ hôi thì nhễ nhại. Một lúc sao điện thoại trên tay Huỳnh Thụ Trình reo lên, đó là một tin nhắn mới, cô mở ra xem tin nhắn có nội dung “tao bận việc đột xuất, khoản 1 giờ mới kết thúc được. mày nói với nó, t điện thoại nó không được. ba đứa bây đi đi, nhớ mua quà về cho tao đó”, Thụ Trình nhăn “đi về tao bấm tui bây ra cho cả ăn hết. một đứa cho tao leo cây còn 2 đứa kia chơi giờ dây thung, tui bây được lắm”

Mười phút sau, từ xa Huỳnh Thụ Trình thấy một chiếc Ferrari màu đỏ đang lao nhanh về hướng mình, từ trên xe một anh chàng đẹp trai bước xuống cứ tựa như một nam thần, dù anh ta đeo kính râm nhưng vẫn toả ra khí chất thu hút người xung quanh. Trong khi Mọi người đang dán mắt vào ĐĂNG PHONG VŨ, bông cửa xe của ghế phụ lái mở ra, một cô gái bước xuống. Huỳnh Thụ Trình từ về mặt đang đắp chìm ngắm trai đẹp chuyển sang bất ngờ đến đứng hình, tay cô chỉ về phía cô gái đó cả lẩm nhẩm “Dương Dương Tiểu Lam tại ... Tại sao mày lại từ trên đó bước xuống hả”

GIN tiến tới phía Huỳnh Thụ Trình lười biếng đáp “đi nhờ, khỏi tốn tiền đi xe bus”.

Câu trả lời khiến cho Thụ Trình ngây người. trong lúc còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì xuất hiện một chiếc moto chạy đến kế bên chiếc Ferrari của ĐĂNG PHONG VŨ. Chiếc moto màu đen rất đẹp, nó giống một con ngựa chiến của cái tay đua chuyên nghiệp. Người Trên xe mặc một bộ đồ hip-hop màu đen rất chất, đáng người cao 1m8 chân mang converse cổ cao, đôi mắt đen huyền cuốn hút, sống mũi cao, đôi môi mỏng ánh hồng, với mái tóc nhuộm nâu rất cuốn hút. Giọng nói ấm cất lên “Tiểu Lam...”

GIN nghe thấy tiếng gọi, theo phản xạ cô quay người lại trên môi nở nụ cười “Nam, đến rồi à?”. Người đó tiếng về phía GIN thật nhanh, nhẹ nhàng nói “Xin lỗi, tớ đến trễ.” Thấy GIN và Thụ Trình đứng với nhau, ĐỘC NHẤT NAM ngó xung quanh rồi hỏi “Chi đâu?”. Huỳnh Thụ Trình bừa bãi trả lời “nó cho mình leo cây rồi, có chuyện gấp không đi được”.

GIN lo lắng “còn 3 đứa sao mà đi???” bỗng từ phía sau lưng có một giọng nói vang lên “Còn tôi đây chi!”. Nghe giọng GIN còn bức tức hơn, không thèm quay mặt lại nhìn cô lạnh lùng đáp lại “Anh thì liên quan gì chứ! còn chưa đi nữa à?”

Cánh tay của ĐĂNG PHONG VŨ khoác lên vai GIN, tay hắn bầu chặt lấy vai GIN, cô không cách nào lấy khỏi được. GIN ngược lên nhìn hắn, đôi mắt đầy phẫn nộ, thấy GIN như vậy ĐĂNG PHONG VŨ nở một nụ cười mỉm nhìn cô “Tôi là bạn trai em, đương nhiên là phải đi cùng rồi.”

Về mặt của mọi người xung quanh không biết tả ra sao nữa, tất cả đều mắt chữ A mồm chữ O hướng về GIN. Huỳnh Thụ Trình nghe xong vội nhìn qua ĐOÀN NHẤT NAM, những dòng suy nghĩ xuất hiện trong đầu cô “anh chàng đẹp trai này là bạn trai của Tiểu Lam vậy thì Nam là cái gì? Không phải Lam

thích Nhất Nam sao? Điều đó ai cũng biết sao bây giờ lại lỗi ra người bạn trai này chứ?...”

Đoàn Nhất Nam đứng im lặng, khuôn mặt trắng bệch, hai chân mày nhíu lại như muốn dính vào nhau nhìn chăm chăm vào Đăng Phong Vũ, ánh mắt ánh ra tia lửa. Thấy vậy Đăng Phong Vũ càng siết chặt vào vai Gin như thể nói rằng đây là bạn gái tôi, cậu nhìn cái gì chứ. Đăng Phong Vũ cười nhếch mép quay sang hỏi Huỳnh Thư Trinh “Hôm nay 2 người muốn đi đâu tôi đưa 2 người đi?”

Huỳnh Thư Trinh ập a ập úng mặt không dám nhìn thẳng vào Đăng Phong Vũ “À... chúng tôi định đi chơi xa một chuyến, nhưng mà thiếu một người nên...” chưa kịp nói dứt câu Thư Trinh đã bị ngăn lời “Mọi người lên xe đi!” Đăng Phong Vũ kéo Gin vào xe, Gin tức tối liếc hần, sẵn tiện đá một đá vào chân hần. Dù rất đau nhưng gương mặt không chút gì thay đổi. Trong lúc bị ép phải đi cùng hần trong đầu cô lóe ra một suy nghĩ, Cô mỉm cười gọi to “Trinh, Nam đi thôi”. Thư Trinh quay sang nhìn Đoàn Nhất Nam, Gin lại gọi típ “Nè có tài xế chờ đi miễn phí ngu đại gì không đi, đỡ biết bao nhiêu là tiền. NÈ 2 NGƯỜI KHÔNG NHANH LÊN À!”. Huỳnh Thư Trinh vội chạy tới mở cửa xe ngồi vào ghế sau, còn Đoàn Nhất Nam vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích. Gin thấy vậy chồm đầu ra cửa kêu to “NAM, CẬU KHÔNG MUỐN ĐI SAO???”. Đoàn Nhất Nam quay qua nhìn Gin rồi lạnh lùng đáp “Tôi liền”.

Chiếc xe chạy băng băng trên đường trên đường cao tốc, mọi người trong xe đều im lặng đến đáng sợ. Trong khi Huỳnh Thư Trinh và Đoàn Nhất Nam còn đang cần lời giải thích thì Gin lại có thể ngồi ngón ngon lành coi như không có chuyện gì xảy ra.

Đăng Phong Vũ hai tay cầm vô lăng lái xe, vẻ mặt bình thản, đôi mắt liếc lên nhìn chiếc kính đang phản chiếu phía sau, ánh mắt hần chạm với ánh mắt Đoàn Nhất Nam, hai người tỏa ra khí lạnh đến đáng sợ, cảm giác rừng mình đang bao trùm trên xe, nhưng gương mặt họ vẫn bình thường không một chút biểu cảm nào. Tay trái Đăng Phong Vũ rời khỏi vô lăng từ từ đặt lên tóc Gin, còn xoa xoa vài cái, rồi từ từ chuyển tay xuống nắm lấy tay Gin 10 ngón đan vào nhau. Đoàn Nhất Nam thấy cảnh tượng đó gương mặt trắng bệch ra, tay nắm chặt như đang cố kìm nén cơn giận dữ, trong đầu cậu ta bây giờ chỉ muốn đập chết cái tên lưu manh Đăng Phong Vũ. Nhìn thấy Đoàn Nhất Nam như vậy, Huỳnh Thư Trinh không dám mở lời, cô nhìn Gin vô tư ngủ như vậy liền thở dài một tiếng, tay xoa xoa trán nghĩ thầm “không biết phải nói nó ngày thơ hay ngu nữa đây! ...”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bộ có tiền rồi muốn làm gì làm hả???

Không khí trên xe càng lúc càng trở nên u ám đến rung người, Đăng Phong Vũ lái xe hàng giờ liền, Đoàn Nhất Nam và Huỳnh Thư Trinh cũng đã chợp mắt được một lúc. Chiếc xe đã đi được đến gần thành phố Phan Thiết, Mùi của biển nghe thoang thoang đâu đây. Mùi xe được Đăng Phong Vũ từ từ mở ra, gió biển có vị mặn mặn, rất rất thổi ủa vào mặt, ánh nắng gần xế chiều chiếu xuống rất dịu, Gin thức giấc mái tóc được gió thổi rồi tung lên. Gin ngạc nhiên nhìn xung quanh, gần người ra một lúc cô đưa tay ra ngoài cửa xe hứng gió biển một cách hưởng thụ. Gin xoay mặt nhìn Đăng Phong Vũ đang lái xe, ánh mắt nghi ngờ hỏi “Anh đưa bọn này đi biển làm gì?”. Đăng Phong Vũ vẫn nhìn thẳng phía trước bình tĩnh lái xe, nhẹ nhàng nói “Chẳng phải các người tính đi biển sao? Tôi đưa các người đi mà chẳng lấy tiền xăng là quá tốt rồi!”

Gin nhìn chăm chăm hần, đôi mắt đảo từ trên xuống ghi ngờ hỏi “Sao anh biết tụi này định đi biển hả?”. Đăng Phong Vũ thản nhiên nói “Có chuyện gì mà anh đây không biết chứ!”.

Nghe xong Gin để tay lên trán xoa xoa mấy cái, đôi mắt mở to kinh thường nhếch mép cười như không cười “Đồ lưu manh, sợ anh lái xe một mình buồn nói chuyện cho anh đỡ mệt, ai ngờ... bộ anh nghĩ có tiền là muốn làm gì làm nói gì nói hả? Tôi không nói chuyện với anh nữa, để anh mệt chết đi!”.

Đăng Phong Vũ nghe những lời của Gin nói trong lòng có chút vui, anh cười quay sang nhìn Gin một tay bỏ ra khỏi vô lăng từ từ đặt lên trán cô xoa mạnh một cái “Em lo cho tôi đó à? ừm thì tôi có tiền, còn thật nhiều tiền nữa là đằng khác. Nên em mau thích tôi đi, như vậy sẽ không sợ đói đâu!”.

Một tiếng Bốp, Gin đánh lên vai Đăng Phong Vũ một cái khá đau, hừ một tiếng hăng giọng nói “Anh bị khủng hả! có nằm mơ không! Mắc mớ gì tôi phải thích anh chứ. mà nói thật bà đây thích tiền nhưng không thích tiền từ tay người khác. Cũng không thích người khác nuôi mình. Anh đi mà kìm người khác đi!”

Nghe những lời Gin nói xong, Đăng Phong Vũ cười lên cả tiếng ha ha nói “Em... Em thú vị thật, còn dễ thương hơn lúc nhỏ nữa chứ. Đúng là Gin ha, không thay đổi một chút nào mà còn ngang ngược hơn.”

“Đừng có nói chuyện quá khứ với tui, tui không nhớ gì đâu.”. nghe xong những lời Gin vừa nói ánh mắt Đăng Phong Vũ trở nên lạnh lùng và nhẫn tâm hơn bao giờ hết, hần im lặng không nói gì trong suốt đoạn đường, thấy vậy Gin có chút sợ hãi cũng không dám chọc ghẹo hần nữa. Khoảng một lúc, gần tới bờ biển, từ xa có thể nghe được tiếng sóng vỗ vào bờ rì rào rì rào, Đoàn Nhất Nam tỉnh giấc, hai mắt nhìn Gin giọng nói cất lên âm áp vô cùng “Cậu dậy khi nào vậy?”. Theo phản xạ tự nhiên, Gin xoay đầu lại nhìn Đoàn Nhất Nam “được một lúc thôi, mùi biển và vị gió biển làm tui tỉnh.”. Đăng Phong Vũ nhìn Gin cảm thấy ánh mắt cô khi nhìn về hướng Đoàn Nhất Nam không giống như nhìn một người bạn bình thường, cách nói chuyện đối với người này cũng nhẹ nhàng và âm áp hơn hần, không giống mỗi lần cô nói chuyện với hần. Đăng Phong Vũ biết Gin thích Đoàn Nhất Nam nhưng hần thật sự không tin, một người đường đường là con trai chủ Đoàn Nhất Trung tại sao Gin có thể gặp và tiếp xúc với cậu ta được chứ. đó cũng là một nút thắt trong lòng hần, chỉ sợ rằng mục đích Đoàn Nhất Nam tiếp cận Gin chỉ để canh chừng cô thôi, tuy chỉ là những nghi ngờ của hần thì vì người như Ông ta thì sao có thể để cho Gin nhớ lại chuyện tai nạn lúc đó chứ...

Huỳnh Thư Trinh thật ra đã tỉnh dậy từ rất lâu, Cô không ở mắt mà giả vờ như vẫn còn ngủ. Cuộc nói chuyện của Đăng Phong Vũ và Gin, Huỳnh Thư

Trình nghe không thiếu một chữ nào, càng biết nhiều trong đầu cô càng rối lên, không suy nghĩ nhiều gì nhưng Huỳnh Thư Trình cảm thấy người như Đẳng Phong Vũ là người rất phức tạp, Tiểu Lam thật sự không phù hợp với người như anh ta. Thật sự trong lòng Thư Trình có chút lo lắng và sợ sệt, Tiểu Lam mà cô biết là một đứa vô tư, vô lo, vô nghĩ, thẳng tính nghĩ sau nói vậy nhưng Tiểu lam lại rất ịch khi nói chuyện nhiều với người lạ, và đề phòng tất cả mọi người xung quanh. Thế mà cách nói chuyện của Tiểu Lam đối với tên Đẳng Phong Vũ lại khác với những người khác đến như vậy, không có chút gì là đề phòng, ngược lại người ngoài nhìn vào lại nghĩ 2 người thân nhau lâu lắm rồi. Còn Tên Đẳng Phong Vũ đối với Tiểu lam có hơi ngang ngược nhưng lại rất ân cần quan tâm.

Ánh mắt Nam nhìn Tiểu Lam rất ấm áp, nhưng không có sự ân cần như Đẳng Phong Vũ, thật sự rất khác nhau. Suy nghĩ một hồi, Huỳnh Thư Trình cảm thấy đầu như muốn nổ tung giữa cái nắng xé chiều của biển. Mờ mắt ra, thấy bên đường là một đường biển trải dài, tiếng sóng dạt vào bờ nghe rất êm tai, cộng thêm mùi gió hơi mặn thoả ủa vào mặt là cho Thư Trình quên đi hết những gì cô đang rối trí tìm câu trả lời trên suốt đoạn đường đi, mà trong tâm trí cô bây giờ chỉ còn cảm giác thoải mái, mát dịu của thiên nhiên đem lại...

Suốt 7 giờ chạy xe không hề nghỉ mệt, cuối cùng cũng tới nơi. Đây là một bãi biển nổi tiếng của Việt Nam, một trong những bãi biển đẹp nhất. Khi đứng trước cảnh đẹp như thế này thì mọi bức bối trước đó điều như tan biến mất, trên môi của bốn người đều nở nụ cười rất đẹp, không khí trở nên dịu đi. Đứng ngắm hoàng hôn trên biển thật tuyệt, cảm giác khó mà tả được chỉ biết nói vồn vện ba từ “Đẹp ngất người”. Không ai nói một lời nào, im lặng đến lúc mặt trời khuất hẳn đi. Đẳng Phong Vũ quay người bước đi chậm rãi trên cát, chỉ bảo mọi người ra ngoài đứng đợi. Trong lúc đợi, Đoàn Nhất Nam đứng bên cạnh Gin, gờ tay đặt lên vai cô nhẹ nhàng nói “Anh ta là bạn trai cậu thật hả?”. Gin không nhìn Đoàn Nhất Nam về mặt bình thân lười biếng đáp “mình không biết, chỉ biết một chuyện là hắn ta rất thân với mẹ mình”. Nghe xong Đoàn Nhất Nam không biết nói gì chỉ nghe từ miệng cậu ta vồn vện 2 từ “vậy à” ngữ khí lại rất lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Nguyên! Anh nước về khi nào vậy?

Đẳng Phong Vũ đưa mọi người tới khách sạn nghỉ ngơi. Đây là một khách sạn năm sao, rất trắng lẹ, mọi thứ trong khách sạn được trang trí rất sang trọng đúng tiêu chuẩn năm sao quốc tế. Đẳng Phong Vũ đưa mọi người vào sảnh, sao đó hắn tiến về phía bàn tiếp tân không nói một lời nào, hai cô tiếp tân lễ phép cúi chào và đưa thẻ phòng cho hắn. Gin đứng quan sát cảm thấy tên này không phải dạng vừa, cô chỉ đứng nhìn lác đầu rồi bĩu môi.

Đẳng Phong Vũ đưa thẻ phòng cho Gin, không nói không rằng chạy đi. Gin thấy vậy vội kêu hắn lại “Này! Bộ định bỏ con giữa chợ hả?”. Bước đi rất dài và nhanh của Đẳng Phong Vũ tiến xa, hắn vẫy tay lại nói “Anh có việc, em cứ lên nghỉ đi tối anh dẫn đi chơi.”

“Hừ” Gin tức tối, đi cùng với Đoàn Nhất Nam và Huỳnh Thư Trình về phòng khách sạn. Tổng cộng có 3 phòng, Huỳnh Thư Trình và Đoàn Nhất Nam ở 2 phòng sát nhau, còn Phòng Gin thì nằm đối diện, nhìn từ cửa sổ có thể thấy biển phong cảnh rất đẹp, đúng là phòng khách sạn năm sao có khác. Sao khi sắp xếp đồ xong cũng tối, mà người lại mệt Gin nằm xuống giường ngủ khi nào không hay.

Ngoài hành lang, Đoàn Nhất Nam đang đứng tựa lưng vào tường ngay cạnh cửa phòng Gin. Trên miệng anh ta ngậm một điếu thuốc chưa châm lửa, hai tay bỏ vào túi quần, gương mặt trần ngăm suy tư, hai hàng lông mày dính chặt vào nhau, đôi mắt đen lạnh lùng ngẩn mặt lên trần một lúc. Đoàn Nhất Nam nghĩ đến những chuyện ngày hôm nay, đáng lẽ ra bây giờ anh ta, Dương Tiểu Lam, Huỳnh Thư Trình và Chi đang trên những cung đường phượt đến đây mới phải, những kế hoạch mà được sắp xếp đến hoàn mỹ của họ đã bị Đẳng Phong Vũ phá vỡ, đương nhiên là có tức giận rồi. Nhưng cái làm Đoàn Nhất Nam tức muốn phát điên lên chính là tên Đẳng Phong Vũ tại sao lại là bạn trai của Dương Tiểu Lam được chứ? Trong khi Tiểu Lam cũng không có một lời giải thích rõ ràng nào cho chuyện này. Thành Thật thì nếu người ngoài nhìn vào ai cũng thấy Đoàn Nhất Nam thích Dương Tiểu Lam. Chỉ là anh ta không nói cho cô biết thôi nhưng sự quan tâm mà anh ta dành cho cô trong nhiều năm như vậy, chỉ có người ngu mới không biết được thôi. Đoàn Nhất Nam lớn hơn Tiểu Lam 1 tuổi, từ năm đầu cô học cấp hai anh ta đã luôn dõi theo cô nhưng không tiếp cận cô, đến khi vào trung học, cô là năm nhất trung học còn Đoàn Nhất Nam là năm hai, từ từ anh ta tiếp cận Tiểu Lam và hai người thân thiết hơn, Dương Tiểu Lam coi anh ta như anh trai mình vậy.

Một hồi lâu, Đẳng Phong Vũ về khách sạn, đi ngoài hành lang hắn thấy Đoàn Nhất Nam, gương mặt đang nói chuyện với người đàn ông đi bên cạnh bỗng trở nên lạnh lùng im lặng, người kia bỏ đi trước đó là người cao mặt một chiếc áo sơ mi đen gương mặt thanh tú, khi lướt ngang qua Đoàn Nhất Nam ánh mắt nhìn rất ranh ma cười như không cười, rồi đi vào phòng cuối hành lang.

Đẳng Phong Vũ bước tới không nói gì định mở cửa phòng Gin đi vào, tay cầm thẻ quẹt thì bị Đoàn Nhất Nam ngăn lại, ánh mắt kiêu khích nhìn Đẳng Phong Vũ “Nói chuyện chút đi”. Đẳng Phong Vũ hát Tay Đoàn Nhất Nam vẫn ra, hắn nở một nụ cười lạnh đôi mắt khinh bỉ đáp “Chúng ta có chuyện để nói sao?”

Đoàn Nhất Nam quay mặt đi hai tay khoanh lại nghiêm giọng nói “Anh muốn làm gì Tiểu Lam hả? Nếu anh đụng vào cô ấy tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

“tôi làm gì cô ấy có liên quan tới cậu sao? Cậu là gì của cô ấy? cậu quản được tôi sao?”

“Anh... được lắm!”

Đẳng Phong Vũ bỏ vào phòng, cánh cửa đóng lại, hai mắt hắn hiện ra tia máu, miệng nhếch mép cười như không cười. Khi bước tới giường nhìn thấy

Gin đang ngủ say xưa, trong lòng hẳn có chút nhẹ hẳn đi, trên gương mặt cũng không còn đáng sợ mỗi mở một nụ cười ấm áp. Đăng Phong Vũ nhẹ nhàng ngồi xuống giường tay khẽ đưa lên vuốt má tóc đen ánh của Gin, miệng thì thầm “ Vẫn mê ngủ như ngày nào...”.

Một lúc sau, Đăng Phong Vũ đưa tay lên véo má Gin một cái, bàn tay hẳn lạnh buốt đặt vào má Gin có chút hơi ấm cộng thêm cái nheo có hơi đau làm cho cô tỉnh giấc. Cô nheo mắt mấy cái rồi mở ra thấy hẳn đang nhìn chăm chăm mình. Đăng Phong Vũ nói “ dậy rồi à! thay đồ đi tôi đưa em đi ăn!”.

Mới tỉnh ngủ Gin ngồi Ngần trên giường mấy giây, rồi bước xuống giường đi vào phòng tắm. một lúc sao đi ra vẫn còn thấy Đăng Phong Vũ đang ngồi trên giường, Gin không thèm nhìn “ Sao còn chưa đi nữa?”

Đăng Phong Vũ thản nhiên trả lời “ xong chưa, xong rồi thì đi thôi”. Gin bước về phía cửa ra vào mở ra, rồi quay đầu lại nói “ Anh xuống lấy xe trước đi. Tôi đi gọi hai người kia” Cô đóng cửa cái rầm

Bước đi vài ba bước thì đến trước cửa Phòng Huỳnh Thụ Trình. Đưa tay lên gõ cửa, Gin gọi “ Đây, thay đồ chúng ta đi ăn. Mọi người đang đợi đấy.”

Trong phòng có tiếng nói vọng lại “ đợi tao 5 phút”.

Gin đứng ngoài lấy điện thoại bấm tìm trong danh bạ, gọi cho Đoàn Nhất Nam. Nhưng mãi không thấy bắt máy, cô định tới phòng tìm thì vừa hay nhận được tin nhắn nội dung tin nhắn là “ Minh có việc phải đi gấp, khi nào xong mình gọi cho...”

Đọc xong tin nhắn, Gin cảm thấy khó chịu, trong lòng bức bối thầm nghĩ “ Lần nào cũng tự ý bỏ đi mà không nói trước... Haizzz”.

Đứng loang loang trên hành lang không có người, bỗng một tiếng cách, cửa phòng cuối dãy mở ra. Một chàng trai tuấn tú, cao ráo bước ra dáng người như một thư sinh. Gin theo phản xạ quay đầu nhìn rồi liền quay đầu lại. Khi người đó bước qua cô. Gin cảm thấy có cảm giác rất thân thuộc, cô quay lại nhìn bóng lưng người đó chưa đi xa lắm. Đột nhiên hai mắt Gin tỏa sáng mở to cô gọi “ NGUYỄN?”.

Nguyễn nghe thấy tên mình quay phắt đầu nhìn lại, Anh ngẩn người, hai mắt trở nên ấm áp, môi cong lên từ từ nở một nụ cười nhìn về phía Gin, nói lấp “ Tiểu Lam? Em... em làm gì ở đây?”

Gin nhìn Nguyễn một lúc, đưa tay lên véo má mình “ A” trong lòng cô nghĩ đây không phải là mơ “ Anh đúng là Nguyễn chứ?”

Nguyễn bước tới gần Gin, Tay dần đặt trên tóc cô xoa xoa “ con bé này, là anh đây”

Gin vui mừng, Nguyễn nhẹ nhàng ôm cô một cái. Buông ra, Gin hỏi “ Anh về nước khi nào vậy? còn ba em thì sao? Ông ấy vẫn khỏe chứ?”

Nguyễn cười nói “ Anh về có công việc cần giải quyết! chú Dương được chuyển công tác về đây rồi em không biết sao?”

Gin nghe xong mắt mở to ngạc nhiên há mồm, cô vội lấy lại bình tĩnh đáp “ Anh nói thật chứ? Em không nghe mẹ nói gì cũng không nhất đến. Khi thấy anh em cứ tưởng ba em còn ở bên...”

“ Chắc bây giờ chú Dương đáp xuống máy bay rồi đấy, anh nghĩ chú muốn làm em bất ngờ chứ” Nguyễn nhìn vào đồng hồ đeo tay nói “ Anh có việc phải xử lý bây giờ, anh đi trước đây. Hẹn gặp em...” Chưa nói hết câu thì đằng sau lưng hai người phát ra tiếng nói

“ Đi rồi thì hẹn gặp lại làm gì hả?” giọng nói lạnh buốt truyền tới sóng lưng một luồng khí cảm giác ớn lạnh tê buốt ngay sau gáy. Nguyễn và Gin quay người là thì thấy bóng dáng cao to, thân hình hơi gầy đứng tựa cửa nhìn chăm chăm và hai người làm cho người ta run sợ. Gin lắp ba lắp bắp hỏi “ Anh làm gì ở đây? Không phải đi lấy xe rồi sao?”

Tay Đăng Phong Vũ khoanh vào nhau, gương mặt gọi đòn đáp “ Không ở đây sao thấy hai người tán tỉnh nhau như vậy được... mà cũng hay thật có bạn trai đẹp trai có tiền tài giỏi như tôi mà cô còn đi tán tỉnh người khác, cô có thể kiếm được người nào tốt hơn tôi sao”

Nguyễn há hốc nhìn Đăng Phong Vũ, rồi quay sang hỏi Gin “ Tiểu Lam, Tên... Tên này là bạn trai em hả?”

Gin liếc nhìn Đăng Phong Vũ, bĩu môi khinh bỉ nói “ không biết, cứ coi là không khí đi. Anh đừng quan tâm”

“ Cô...” Đăng Phong Vũ nở một nụ cười gian xảo nói “ Lúc này mẹ em có gọi cho anh...”

Gin định chửi hẳn một trận, nhưng Nguyễn vội nói “ Tôi không có thời gian xem hai người đấu võ mồm, Tiểu Lam anh đi trước đây. Đây là danh thiếp của anh, có chuyện gì cần giúp thì gọi cho anh đừng sợ.”

Đăng Phong Vũ khinh bỉ nói “ Những chuyện cô ấy cần giúp không tới lượt cậu..”

Nguyễn quay người nhìn chăm chăm Đăng Phong Vũ từ trên xuống dưới cười như không cười ánh mắt tinh ranh, rồi bỏ đi. Vừa lúc Huỳnh Thụ Trình mở cửa bước ra thấy Gin đang đấu mắt với tên đối diện tóe ra tia lửa vẫn khắp nơi, cô thầm thở dài một tiếng song hỏi “ Nam đâu?”

Gin liếc Đăng Phong Vũ một cái, xoay người kéo Huỳnh Thụ Trình đi nói “ có việc gấp đi giải quyết rồi.”

Đăng Phong Vũ đi ngay sau hai người nghe được trong đầu liền hiện ra 3 chữ “ Đoàn Nhất Trung”. Hẳn móc điện thoại trong túi ra bấm điện, đồ một hồi chuông điện thoại bên kia có người lên tiếng “ nghe..”

Gương mặt trở nên sắc lạnh của Đăng Phong Vũ rất đáng sợ nói “ bao giờ thì bắt đầu?”

Người bên kia “ 30 phút. Tôi đang trên đường đến, sắp tới nơi rồi.”

“ Nhất định phải dành được, không dành được thì cướp”

Nguyên cười như không cười “ Không tin tôi sao? Yên tâm, xong việc tôi còn có chuyện muốn xử lí cậu đấy.”

“ Tôi cũng đang muốn giết cậu đấy...” điện thoại tắt máy

Thật ra Đăng Phong Vũ đến Nha Trang lần này là đi công tác, nhưng khi biết Gin định đi thì sẵn tiện dẫn cô theo luôn, nên hắn gọi bảo Nguyên đi để thảo luận dành một dự án từ tay của tập đoàn MT. Thật ra dự án này không quan trọng gì cho mấy nhưng đối với MT thì nó rất quan trọng. Nên nhất định Đăng Phong Vũ phải cướp cho bằng được. Từ trước đến nay chưa có thứ gì hắn muốn mà không có, đây là kế hoạch trong việc trả thù của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Ước Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đừng đi theo tôi! Anh mà đi theo thì sau này đừng hòng thấy mặt tôi nữa

Ba của Gin là Dương Minh, ông công tác ở nước ngoài nhiều năm liền. Thời gian Gin gặp ba cũng ngày càng ít đi. Dương Minh hiện đang là giám đốc tài chính cho tập đoàn Đăng Phong, đây là tập đoàn lớn ở Mỹ do Đăng Phong Vũ điều hành. Và hiện tại ông ấy cũng biết Đăng Phong Vũ là người con trai duy nhất của người bạn thân ông, Dương Minh coi cậu ta như con mình từ lúc Đăng Phong Vũ còn rất nhỏ. Vì thế 3 năm trước khi Đăng Phong Vũ tới tìm ông, và nhờ ông giúp đỡ thì ông không thể nào từ chối. Khi biết được sự thật về cái chết của của Đăng Kiến Phong là cha của Đăng Phong Vũ cũng là người thân mình và cuộc sống mà Đăng Phong Vũ phải trải qua khi ở nước ngoài, Dương Minh thấy mình thật hèn nhất, kém cỏi vì vậy ông bắt đầu giúp Đăng Phong Vũ làm Giám đốc tài chính cho tập đoàn Đăng Phong, giúp cậu thực hiện kế hoạch trả thù Đoàn Nhất Nam.

Tại sân bay, Phương Yên Lan về mặt mong chờ trông ngóng đợi đón Dương Minh thì điện thoại bà reo lên. Trong lòng bà hồi hộp, mồ hôi đổ khắp người, mặt bà trông có sự hạnh phúc bà không nghe máy nhưng điện thoại cứ gọi mãi gọi mãi. Phương Yên Lan lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn tên và dãy số gọi đến bà giật mình trong lòng chợt dạ suy nghĩ thất mắc tại sao nó lại điện thoại vào giờ này chứ?

Tay trượt trên màn hình điện thoại, bà đặt lên tai nghe “ Alo...” vừa nói xong tự động bà đưa điện thoại ra xa tai. Từ trong điện thoại một tiếng hét thất thanh truyền đến “ SAO MẸ LỪA CON HẢ?” Bên kia Gin cả giận quát lớn.

Phương Yên Lan nhỏ giọng, đôi mắt đảo mấy cái liền “ Con gái. Bình tĩnh bình tĩnh nào?”

Gin môi co giật “ Sao mẹ không nói cho con biết ba về?”

“ ha ha... ba... mẹ muốn cho con bất ngờ mà! Con đừng lo yên tâm đi chơi với Tiểu Vũ đi.” Vừa dứt câu, Phương Yên Lan nghĩ hình như có cái gì đó không đúng, sai hình như mẹ nói sai gì rồi, kì này chết chắc rồi...

Gin quay phắt qua, ánh mắt lạnh thấu xương trừng mắt nhìn Đăng Phong Vũ “ Được lắm, thì ra là mẹ với tên khốn này lừa con. Chờ đấy con về sẽ tính sổ với 2 người. lấy cả vốn lẫn lãi.” Giọng nói của cô toát ra khí lạnh tới nỗi bên kia điện thoại Phương Yên Lan đổ hết mồ hôi, rợn người.

“ Gin à, mẹ muốn con được nghỉ ngơi mà thôi. Mẹ chỉ...” Tút tut tut. Chưa kịp nói hết câu thì điện thoại chỉ còn nghe tiếng máy bận. bà cắt điện thoại đi thờ phào một cái, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán ước ầm.

Bên kia, Đăng Phong Vũ bị Gin trừng đến lạnh người, khí lạnh toát ra đáng sợ, ánh mắt cô nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống chỉ thiếu điều cô không nói thẳng ra: tên khốn kia chờ đấy, tôi băm anh quăn cho cả ăn.

Máy bay vừa đáp xuống, Dương Minh bước từ cổng ra, tuy đã gần 50 tuổi nhưng nhìn ông không có chút nào gọi là già, mà ngược lại là người rất có khí phách lại còn rất đẹp trai nha.

Phương Yên Lan chạy đến bên Dương Minh, ông dang tay ra đỡ lấy bà, hai người ôm chầm nhau trên gương mặt nở những nụ cười hạnh phúc làm cho người xung quanh phải ghen tị, nhìn biểu cảm của hai người dường như muốn nói cho cả thế giới biết: Bây giờ chúng tôi hạnh phúc nhất thế giới nha..

Ở bãi biển, Gin không nói một lời nào với Đăng Phong Vũ, cô đứng dậy bỏ đi trước. Đăng Phong Vũ đuổi theo, ồn ào bên tai cô hắn nói không ngừng phiến chết được.

Đi được một khoảng, Gin đứng lại, Đăng Phong Vũ đi tới và ngược hắn vào đầu cô. Gin vẫn đứng yên không phản ứng gì, một lúc sao cô hỏi “ Thực ra anh là người như thế nào hả?”

Đặng Phong Vũ biết câu hỏi của Gin đang muốn hỏi cái gì, hắn im lặng không trả lời, gin lạnh lùng hỏi tiếp “ Anh muốn gì ở tôi? Ba tôi về nước chắc anh cũng biết đúng không?”

Đặng Phong Vũ vẫn không mở lời nào, im lặng nhìn tấm lưng nhỏ bé của Gin, đôi mắt mang một nỗi buồn âm ỉm. không phải hắn muốn lừa dối cô, chỉ là hắn nghĩ như bây giờ sẽ tốt hơn rất nhiều so với chuyện Gin biết được sự thật, biết được con người hắn, thế giới mà hắn đang sống như thế nào, Đặng Phong Vũ sợ một khi biết được Gin sẽ rời bỏ hắn, lúc đó hắn thà chết đi còn hơn, hắn không dám nghĩ đến, thật sự rất kinh khủng rất kinh khủng.

Hai người im lặng không nói gì, không khí trở nên âm ỉm, một lúc sau Gin bước đi Đặng Phong Vũ cũng đi theo sao cô nhưng không dám đến gần. Gin ngừng lại lạnh lùng nói “ Đừng đi theo tôi, anh mà theo thì sau này đừng hòng thấy mặt tôi nữa!” dứt câu, cô bước vội về phía trước không quay mặt lại nhìn hắn lấy một lần,

Đặng Phong Vũ muốn đi theo cô, nhưng hắn sợ sau này sẽ không gặp cô nữa, đứng nhìn bóng lưng cô khuất dần khuất dần trong đêm tối của biển.

Ngồi lại một mình giữa biển một lúc, Đặng Phong Vũ lái xe trở về khách sạn. Hắn bước vào phòng, bật đèn sáng trưng đôi mắt đảo một vòng xung quanh rồi bước vào phòng ngủ. Đôi mắt Đặng Phong Vũ thoát cái trở nên lo lắng đến mức không kiểm soát được hành động của mình, Gin đâu? Khi quay trở về khách sạn trời đã khuya, cứ tưởng Gin đã quay về và ngủ rồi chứ, nhưng trong phòng không có ai, đồ cô vẫn còn để trên bàn mọi thứ đều được đặt ngăn nắp, vậy người đâu sao không có đây? Đặng Phong Vũ tay run run cầm điện thoại trên tay gọi cho Gin, không ai bắt máy, dù hắn có gọi thế nào cũng không ai bắt máy. Trước mắt hắn mọi thứ như tối đen lại, chân không đứng nổi run run lui về sau dựa lưng vào cửa, từ từ trượt xuống ngồi trên nền gạch lạnh lẽo. tìm trong điện thoại bấm gọi giọng hắn lạnh lùng đến cực độ nói với người bên kia “ lập tức tìm Dương Tiểu Lam ngay cho tôi”.

Gin đi được một đoạn thì ngừng lại, trong tay cầm điện thoại bấm gọi cho Huỳnh Thụ Trình nhưng nhiều cuộc gọi không ai bắt máy, cô lướt trên màn hình bấm gọi cho một số khác, đó một hồi chuông cũng có người bắt máy “ Mình nghe đây, Tiểu Lam”

Gin mệt mỏi nói “ Cậu đang ở đâu đó?”

Đoàn Nhất Nam nghe giọng cô có gì đó không ổn, trong phòng họp cậu ta khẽ đứng lên nhẹ nhàng ra ngoài hành lang “ Có chuyện gì, giọng cậu sao vậy?”

Tiếng thở dài bên kia càng làm cho cậu ta lo lắng hơn, Gin nói “ ba mình về rồi... mình muốn về nhà. Cậu... đưa mình về nha?”

Đoàn Nhất Nam vội vàng bước đi “ Cậu đang đâu? Mình tới ngay.

Gin nói cho cậu ta biết chỗ cô đang đứng chờ rồi cúp máy. Đoàn Nhất Nam vội lái chiếc BMW mà trợ lý của tập đoàn MT đem tới đi đến chỗ Gin ngay lập tức. Lúc Đoàn Nhất Nam tới đón cô, cô im lặng không nói gì bước lên xe ngồi xuống, 2 mắt gin nhắm chặt lại và cứ thế hai người chạy về thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Boss của ba chắc chắn là người tốt nhất!

Sau một hồi tìm kiếm Gin, Đặng Phong Vũ nhận được điện thoại từ Nguyễn Huy. Nghe điện thoại xong, mặt hắn trở nên lạnh xuống, tuy trong đêm tối không thấy rõ mặt nhưng hai mắt hắn đùng đùng sát khí, tức giận, chân đạp ga hắn lao xe nhanh về khách sạn.

Trời gần sáng, xe của Đoàn Nhất Nam đã đến thành phố, đôi mắt đầy tơ máu của Đoàn Nhất Nam, khuôn mặt không lộ ra vẻ gì mệt mỏi trải qua một đêm thức trắng lái xe. Cậu ta đưa Gin về sau đó cũng rời đi.

Trong nhà yên tĩnh, ba mẹ dường như còn ngủ, nên Gin đi thẳng tới phòng quần điện thoại lên bàn và ngã xuống giường nằm ngửa ra. Cô nhớ tới những chuyện xảy ra ngày hôm qua, thật sự không tin vào mắt mình được quá nhiều chuyện xảy ra một lúc không biết trở tay thế nào. Đôi mắt Gin có chút mệt mỏi từ từ nhắm lại, cô thở dài một tiếng rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết, cửa phòng cô cũng chưa kịp đóng.

8 giờ sáng, Dương Minh nhận được điện thoại của Đặng Phong Vũ. Nghe điện thoại xong về mặt của Dương Minh có chút thay đổi, mắt ông trầm xuống chân mày thì dính chặt vào nhau, về mặt có chút lo lắng pha lẫn muộn phiền. Phương Yến Lan trong bếp nhìn ra bàn ăn thấy ông ngồi suy tư bà hỏi “ Hai đứa nó cãi lộn à? Sáng nay tôi thấy Tiểu Lam nằm trong phòng ngủ, nhìn về mặt con bé rất mệt mỏi, dường như là suốt đêm không ngủ vậy, lúc mờ sáng tôi nghe có tiếng động bên phòng nó, chắc nó mới về lúc ấy?”

Dương Minh một tay chống cằm, thở dài “ Tiểu Vũ gọi điện cho tôi, thằng bé nói có vẻ như Tiểu Lam đang nghỉ ngơi rồi. Tôi không biết mình làm đúng không nữa để cho Tiểu Lam bên cạnh thằng bé. Tôi sợ sau này một trong hai đứa sẽ tổn thương...”

Phương Yến Lan bước tới gần tay đặt lên vai ông an ủi “ Tiểu Vũ là đứa biết cách bảo vệ người nó yêu. Tuy rằng bây giờ con gái mình không nhớ ra Tiểu Vũ nhưng ông yên tâm đi. Tôi tin sau này 2 đứa sẽ hạnh phúc mà. Tôi thấy đứa con gái mình tuy nói chuyện về Tiểu Vũ, nó tỏ ra chán ghét nhưng ánh mắt nó nhìn Tiểu Vũ thì hoàn toàn trái ngược lại. mà chuyện của hai đứa nó mình không tùy tiện xen vào được.

Suy nghĩ một lúc lâu, bà nói tiếp “ Đột nhiên tại sao cả ông và Tiểu Vũ lại trở về vậy? hai người có chuyện gì giấu tôi đúng không?”

Dương Minh nhìn Phương Yến Lan, ánh mắt dịu dàng, ông hôn lên tay bà nói “ Bà nghỉ nhiều rồi, không có gì đâu tôi chỉ muốn dành thời gian cho hai mẹ con bà thôi. Còn Tiểu Vũ thì ... tôi muốn đem nó về đây để chăm sóc dễ hơn. ở bên đó nó cực khổ nhiều rồi.”

Phương Yến Lan nhìn ông có vẻ nghi ngờ, nhưng rồi bà mỉm cười “ Ông gọi bảo thằng nhóc Tiểu Vũ tối nay tới nhà mình ăn cơm đi, ăn ở ngoài không tốt cho sức khỏe đâu.”

Ánh nắng chiếu vào cửa sổ làm Gin tỉnh giấc, cô khom lưng ngồi dậy, tay dụi dụi vào đôi mắt đỏ hoe, xung quanh mắt còn có những quần thâm, mắt xum xum cả lên. Ngồi ngẩn một hồi Gin bước xuống giường, cô chậm chậm ra khỏi phòng. Thoảng đâu đó Gin nghe tiếng nói thân thuộc từ trong bếp vọng vào tai mình, chợt bừng tỉnh cô đi nhanh vào bếp nhìn thấy Phương Yến Lan và Dương Minh đang nói chuyện cười đùa, ánh mắt Gin có chút hạnh phúc, đôi mắt đã đỏ lại còn đỏ hơn cô đưa tay lên dụi dụi mấy cái, tiến về phía hai người họ gương mặt tỏ ra hớn hớn nói “ Ba mẹ hạnh phúc quá ha?”

Phương Yến Lan thấy cô, biểu môi “ cái con bé này, thấy ba mới về mà không hỏi à?”

Gin mắt nhìn theo hướng khác, mặt tỏ vẻ không quan tâm “ mẹ biết ba về chứ con đâu biết, còn đi đón mà...”

Dương Minh thấy hai mẹ con không ai nhường ai, ông cười một tiếng “ Ha ha... hai mẹ con thân nhau quá nhỉ?”

“ba...?”

“ Ông...?”

Hai người cùng lúc lên tiếng

Dương Minh xoa xoa đầu Gin, ánh mắt phức tạp nhìn cô “ Con học hành sao rồi?”

“thôi ba đừng nhắc chuyện học của con nữa, ba về sao không cho mẹ nói cho con biết? mà lần này ba về luôn không đi nữa hả?”

Dương Minh nhẹ nhàng nhìn hai mẹ con “ Ừm, ba về luôn không đi nữa!Boss muốn ba về để kiểm soát con đấy. à boss rất muốn gặp con!”

Mắt Gin sáng lên, vội đáp “ Thật ă? Không lẽ Boss của ba thích con?”

Dương Minh trả lời không cần suy nghĩ “ừ cậu ấy rất thích con mà!”

Gin □o□

Dương Minh “ Chiều nay con sẽ được gặp cậu ấy thôi, yên tâm đi Boss của ba đẹp trai không kém mấy anh tây của con đâu.”

Gin lấy lại bình tĩnh, cô quơ quơ tay “ con không quan tâm đẹp hay không, thích con hay ghét con... nhưng mà con biết một điều Boss của ba chắc chắn là người tốt nhất.”

Dương Minh xoa xoa đầu Gin, ông cười “ Con bé này, con biết nịn từ khi nào thế? Cậu ấy nghe con nói thế này chắc sẽ vui lắm đây.”

Phương Yến Lan đứng nhìn hai cha con nói chuyện, bà mở một nụ cười trong bà thật hạnh phúc.

Gin đang cười vui vẻ, bỗng cô khựng lại trong đầu nhớ ra cái gì đó cô nói “ À ba mẹ, tối hôm qua ở Nha Trang con gặp anh Nguyễn á.”

Dương Minh nghe xong tay sờ sờ cằm nói “ Thằng nhóc đó chắc là đi đầu thầu dự án mới ở đó. Mấy hôm trước nó có nói ba.”

Phương Yến Lan đang nấu ăn bà quay qua hỏi “ Thằng bé cũng về đây lun à?”

“ Ừm, tôi và nó được điều về đây. Lúc đầu chỉ có mình tôi nhưng khi nghe tôi chuyển về thì nó cứ khăng khăng xin theo nên cũng hết cách”

Phương Yến Lan “ À thì ra là vậy, vậy ông gọi điện xem nó về thành phố chưa, về rồi thì bảo nó tối nay qua nhà mình ăn cơm.”

Dương Minh “ Được rồi.”

Điện thoại Gin reo lên mấy cái. Cô mở ra xem thì thấy tin nhắn của Chi, Huỳnh Thư Trinh và cả Đoàn Nhất Nam. Đọc xong cô bang khuâng một lúc.

Gin đứng dậy “ à ba mẹ, con có việc ở trường. con đi trước đây.”

Phương Yến Lan nhìn cô, vẫy vẫy tay “ Nhớ về sớm đó, tối nay nhà có khách. Con không về là mẹ không tha cho đâu.”

Gin cười giọng lém lỉnh “ Mẹ quên là mẹ còn nợ con chưa trả hả?”

Phương Yến Lan đỏ mặt đưa tay lên định búng vào trán cô nhưng Gin đã kịp chạy mất, bà thở dài một cái “ Cái con bé này...”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ha... Là bảo vệ cơ đấy!

Mặt trời vừa mọc, Đăng Phong Vũ đã lái xe trở về thành phố, ghế phía sau xe có để một cái balo màu trắng và một cái túi màu đen, đúng đó là đồ của Gin tới qua không mang theo. Đôi mắt lạnh của hắn nhìn chăm chăm vào cái túi xách, miệng cười như không cười, chân đạp ga lái xe lao nhanh trên đường, để khoảng 12h30 đã tới thành phố.

Đăng Phong Vũ lái xe thẳng tới công ty Đăng Phong. Khi bước vào trong mọi người nhìn thấy hắn điều cuối đầu chào “Chủ Tịch”. Đăng Phong Vũ đi thẳng vào phòng làm việc của mình, trong phòng có một người đang chờ sẵn. Hắn quần chìa khóa xe lên bàn làm việc, ngồi vào ghế, hai tay nắm chặt lại để lên bàn, ánh mắt lạnh lùng hỏi “Sao rồi?”

Nguyễn Huy bước tới đặt sấp hồ sơ dày cộm lên bàn làm việc nói “Đúng như anh đoán. Mọi chuyện là do ông ta.”

Đôi mắt màu hổ phách vốn đã lạnh bây giờ nghe xong những lời của Huy nói đôi mắt càng tỏ ra hiểm ác, làm cho người khác khiếp sợ, khí lạnh tỏa ra như một khối băng lạnh đến thấu xương, trên môi giết giết cười như không cười.

Huy nhận ra được sự hận thù từ trong ánh mắt của Đăng Phong Vũ, mắt chớp chớp mấy cái Huy nói “Không phải tự nhiên mà ông ta muốn giết Dương Tiểu Lam, lúc đó con bé còn rất nhỏ không làm tổn hại gì tới ông ta làm sao mà có thể giết con bé mà không có lí do được. Tôi nghĩ Dương Tiểu Lam biết được bí mật mà ông ta cố che giấu. và cũng có thể cái bí mật liên quan tới ba mẹ cậu mà ông ta muốn che giấu nữa. cậu nghĩ sau?”

Đăng Phong Vũ không nói gì, im lặng, rồi lạnh giọng hỏi “Còn Đoàn Nhất Nam?”

“theo như điều tra thì vụ tai nạn năm đó cũng có mặt của cậu ta. Nhưng theo quan sát thì cậu ta tiếp cận Dương Tiểu Lam từ năm đầu tiên cô bé lên năm nhất cao trung. Nhưng có vẻ không có mục đích xấu, dường như cậu ta chỉ muốn bảo vệ cô ấy thôi.”

Nghe xong Đăng Phong Vũ tỏ ra khinh bỉ, nhếch môi hừ một tiếng “Ha... bảo vệ cơ đấy...”

Ngưng một lúc hắn nói tiếp “cậu đợi Nguyễn về, tôi muốn 2 người trực tiếp tấn công...”

Huy mặt khó xử “Nhưng đây chỉ là chi nhánh của Đăng Phong... nếu trực diện thì hơi khó...”

Đăng Phong Vũ cầm cây bút trong tay xoay xoay “thì làm cho trở thành trụ sở chính... Châu Âu vậy là đủ rồi, cũng nên tấn công Châu Á đi chứ. À quên nói cậu... chứ Dương về rồi.”

Huy □o□

Tiếng chuông điện thoại vang lên vài hồi, Đăng Phong Vũ cầm lên chạm vào điện thoại mở tin nhắn ra đọc, là tin nhắn của Dương Minh “Tôi nay tới sớm đi.chú có việc cần bàn với cháu.”

Cắt điện thoại vào túi, trên tay cầm lên chìa khóa xe, Đăng Phong Vũ bước về phía Huy tay đặt lên vai anh vỗ vỗ mấy cái “bây giờ tôi có việc gấp, cậu nghỉ ngơi đi.” Nói xong hắn bước ra khỏi phòng đi mất.

Nguyễn đang trên đường về thì nhận được điện thoại của Dương Minh, anh vui vẻ trả lời. điện thoại vừa cúp trong đầu Nguyễn lại hiện lại hình ảnh của Tiểu Lam.

Lê Nguyễn xem Dương Tiểu Lam như em gái nhỏ của mình vậy. Mỗi lần nhìn thấy cô cười thì mọi mệt mỏi của anh điều tan biến hết. vì vậy khi thấy Đăng Phong Vũ ở bên cạnh Tiểu Lam anh bắt đầu cảm thấy lo lắng. Đối với anh hai người đó điều quan trọng như nhau. Một người là bạn chí cốt còn người kia là em gái thì làm sao anh bỏ mặt được. Nguyễn biết Dương Tiểu Lam rất quan trọng với Đăng Phong Vũ nhưng ... bây giờ con đường mà họ đang bước đi, thế giới họ đang sống không được phép cho Tiểu Lam xen vào được, đó là chuyện có thể gây ra nguy hiểm cho cô mà còn gây nguy hiểm cho Đăng Phong Vũ nữa. Thật sự chuyện của hai người họ rất rất khó để đoán được sau này sẽ có kết cục tốt đẹp được hay không.

Đăng Phong Vũ đi thang máy xuống tầng hầm, bước lên xe lái đi mất. một tiếng sao hắn dừng xe, bước xuống. Trên người hắn không còn mặc bộ đồ trước đó nữa, mà thay bằng bộ đồ thể thao màu đen, đầu đội mũ che khuất cả mặt, mặt thì đeo khẩu trang. Đi bộ khoảng 5 phút, Đăng Phong Vũ bước vào một tiệm cà phê, đi thẳng về phía bàn cuối cùng và ngồi xuống. Đối diện hắn là một cô gái trẻ đẹp mặc chiếc váy ngắn đen phối với áo sơ mi với họa tiết hình cánh hoa hồng héo úa trên cánh tay trái.

Cô gái nhìn Đăng Phong Vũ, ánh mắt tin tưởng, giọng cô nhỏ nhẹ nói “Tôi đã làm như những gì ngài sắp xếp rồi ạ. Bây giờ MT đang trong tình trạng thiếu hụt vốn đầu tư trầm trọng nên chúng ta có thể ra tay ngay.”

Đăng Phong Vũ nhìn cốc nước trên bàn, tay đưa lên chạm vào những giọt nước tan ra ngoài thành ly, đôi mắt sắc bén lạnh lùng nói “Tốt, tiếp tục làm theo kế hoạch. tôi muốn ngày mai MT phải là của Đăng Phong... Cô hiểu chứ?”

Cô gái nhìn hắn, mặt toát mồ hôi lạnh, giọng run run “ vâng, tôi sẽ tiến hành ngay bây giờ, ngài cứ yên tâm! Nếu không còn gì cần vận thì tôi xin phép đi trước, tránh người khác nghi ngờ.”

Đằng Phong Vũ đưa tay lên ngoắt ngoắt 2 cái, tuy hắn đeo khẩu trang nhưng từ ánh mắt có thể thấy được nụ cười bây giờ của hắn rất nham hiểm, cực kì độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lời nói ra rồi sao lại có thể rút lại được. Đúng không?

Đoàn Nhất Nam sau khi đưa Gin về, cậu ta lái xe thẳng đến nhà riêng của mình. Cậu ta không sống chung cùng chủ tịch Đoàn Nhất Trung, vì không muốn bị ông ấy điều khiển mình nên sau khi lên đại học đã dọn ra ngoài sống.

Về đến nhà, Đoàn Nhất Nam đi thẳng vào trong phòng ngủ, ngã mình nằm dài trên giường giày còn chưa kịp cởi ra. Ánh mắt vô hồn nhìn trần nhà, bầu không khí lạnh lẽo bao trùm cả căn phòng. Đoàn Nhất Nam thở dài một tiếng rồi nhắm nghiền đôi mắt lại.

Được một lúc lâu, điện thoại của Đoàn Nhất Nam reo lên liên tục, không để ý đến cậu ta không bận tâm mà bắt máy, tưởng chừng không ai gọi đến nữa, nhưng điện thoại cứ reo rồi lại ngưng reo rồi ngưng làm cho người ta nhức cả đầu.

Về mặt tò về bức mình tức giận Đoàn Nhất Nam chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào dãy số đang gọi, cậu ta chạm tay nghe máy, nhưng khi điện thoại áp sát vào tai thì Đoàn Nhất Nam không nói gì.

Người bên kia lạnh lùng nói “ đang ở đâu?”

Đoàn Nhất Nam vẫn im lặng không nói gì.

Người đó tức giận “ 1 giờ nữa tôi muốn cậu có mặt tại sân bay ngay, không đến cậu biết hậu quả rồi đấy.”

Tắt điện thoại, Đoàn Nhất Nam từ từ ngồi dậy, Chiếc điện thoại đang cầm trong tay bay thẳng vào tường vỡ ra rồi rơi xuống sàn nhà. Mọi việc xảy ra chưa đầy 5 phút.

Sau khi ném tức giận vào điện thoại, Đoàn Nhất Nam bước vào nhà tắm một lúc lâu mới ra, mặt đỏ vào cậu ta lấy chìa khóa xe ra khỏi nhà.

Xe chạy thẳng đến sân bay, từ xa có một người phụ nữ đang tiêng lại gần, cô ta có thân hình quyến rũ, trên ngeười mặt một chiếc váy đen ôm sát người để lộ ra những điểm mạnh của cơ thể, tay cầm chiếc túi chanel là thiết kế mới nhất, nhìn tổng thể cô ta toàn màu đen có vẻ rất bí ẩn.

Cô gái đó kéo vali đến đứng trước xe của Đoàn Nhất Nam, cậu ta kéo cửa xe xuống đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước, trên người tỏ ra kì lạnh nói “ Lên Xe”

Cô gái mở cửa bước lên, ánh mắt trùng trùng nhìn Đoàn Nhất Nam khinh bỉ nói “ Biết điều chút đi, dù sau tôi cũng là chị cậu.”

Đoàn Nhất Nam im lặng, vờ như không nghe thấy gì, cứ nhìn về phía trước mà lái xe đi.

Đoàn Khả Hân vẫn cứ tiếp tục nói “ Dương Tiểu Lam, còn qua lại chứ? tôi muốn gặp cô bé đó lắm đấy...”

Chưa nói hết câu, Đoàn Khả Hân bị dồn về phía trước, xe thẳng gấp, Đoàn Nhất Nam kéo lấy 2 tay cô ta dồn người Đoàn Khả Hân vào cửa xe, đôi mắt lạnh lùng, lạnh giọng nói “ muốn sống yên ổn thì quay về Mỹ là vừa, dám động vào Dương Tiểu Lam tôi sẽ không tha cho cái mạng này của cô đâu.”

Môi Đoàn Khả Hân cong lên quyến rũ, đôi mắt chớp chớp “ Có chí khí lắm, “ em trai”, như vậy thì càng kích thích hơn ha?”

Đoàn Nhất Nam thả tay cô ta ra, quay qua cầm lấy vô lăng, chân đạp ga nhanh lái xe đi, anh mắt lạnh cực độ, im lặng trong suốt quãng đường.

Gin đang ngồi cùng Hạ Chi trong trong Koi, đây là chỗ yêu thích của cô, Gin ngồi ngẩn đầu nhìn ra ngoài đường, bỗng như đôi mắt mở to ra, gương mặt ngạc nhiên đến ngẩn người ra.

Hạ Chi thấy cô khác lạ, Chi giơ tay lên kéo tay áo Gin kêu mấy tiếng, Gin giật mình quay qua nhìn Hạ Chi theo phản ứng cô nói “ Chuyện gì thế?”

Hạ Chi nhướng mày nhìn ra ngoài đường đôi mắt chớp chớp “ Có cái gì thu hút lắm sao mà mày thất thần thế hả?”

Gin thờ dài, nhìn ra ngoài ánh mắt lạnh lùng nói “ Không có gì, t nhìn lộn người thôi...”

“ cái con... được kể chuyện hôm qua cho tao nghe ha.”

Gin ngồi trong quán cà phê, về mặt chán nản, cô nhìn ra ngoài, bĩu môi “Đừng nhắc nữa, coi như năm nay tao bị sao quá tạ chiếu trúng đi.”

“Chuyện này cũng đâu thể trách anh ta được, cũng có một phần lỗi của mày ha. Mà 3 đứa bây cũng gan thiệt, khuya như vậy mà dám từ đó chạy xe về đây.”

Gin định giờ tay cầm lấy ly macchiato thì khựng lại, tò mò hỏi “Ba người?”

Hạ Chi thản nhiên đáp “Ừm, thì mày, Đoàn Nhất Nam với Thur Trinh.”

Gin o□o “Chết, tao quên mất con Trinh rồi...”

Hạ Chi hoảng hốt “CÁI GÌ? Nó còn ở ngoài đó?”

Gin lúng ta lúng túng tìm điện thoại “Kì này tao bị nó làm thịt chắc, để gọi nó coi.”

Lay hoay một hồi tìm điện thoại thì tiếng nhạc reo lên, Gin tìm trong túi xách lấy ra, trên màn hình hiện lên số được lưu là Chó Trinh, Gin vội bắt máy để lên tay nghe “Trinh... Tao ... Tao... mày đang ở đâu?”

“À, Tiểu Lam... tao... xin lỗi mày nghen. Tao đang trên đường về thành phố. Đi gấp quá tao quên báo cho mày biết...”

Gin nghe xong ngẩn người rồi thở phào nhẹ nhõm một tiếng “hú hồn, không sao không sao. Tao mới phải xin lỗi mày mới đúng.”

Huỳnh Thur Trinh về mặt nghi ngờ “Sao bữa nay mày khách sáo vậy?, tốt làm tao ...”

Gin vội ngắt lời “Tao đang ở ngoài đường, không nghe rõ mày nói. Chút tao điện lại nha.” Tút Tút Tút

Điện thoại tắt máy, gương mặt Huỳnh Thur Trinh hiện lên một dấu chấm hỏi, cô có vẻ nghi ngờ Gin “Con này, bữa nay uống lộn thuốc à.” Thur Trinh ngồi dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại dần ngủ thiếp đi.

Gin thở phào nhẹ nhõm, môi cong lên mắt chớp chớp “may quá, nó không biết tao về rồi.”

Hạ Chi cầm lấy ly nước uống vội một ngụm “Số mày còn hên ha.”

“haiz! Thôi đừng nói chuyện này nữa... ưm chút nữa chỗ tao về rồi ở lại ăn cơm luôn ha. Tao nói với mẹ rồi đó.”

Hạ Chi cười “Ừm, lâu rồi cũng không ghé thăm cô. Chút ghé mua ít đồ ha.”

Khoảng 6 giờ chiều Hạ Chi chở Gin về nhà, xe dừng trước ngoài cổng thì Chi thấy hai chiếc xe hơi đậu ngay nhà Gin, Một chiếc Audi đen và chiếc còn lại là Ferrari F430 đỏ quen thuộc. Trong đầu Gin hiện lên ba chữ “Đằng Phong Vũ”, lí nào hấn lại ở đây chứ, chỉ là trùng hợp thôi làm gì có chuyện như thế. Gin lắc lắc đầu, kéo tay Chi đi.

Hạ Chi tò mò nhin không được hỏi “Nhà có khách ha?”

Gin kéo cô vào trong “Người mày cũng quen, chút sẽ biết...”

Hạ Chi “...”

Gin trên tay cầm túi hoa quả, dẫn Hạ Chi vào phòng khách “Mẹ, Hạ chi...”

Bịch, túi hoa quả rơi trên mặt đất, Gin to mắt nhìn chăm chăm vào người ngồi trên ghế sofa, Trong vào giây Gin lấy lại bình tĩnh, đôi mắt lạnh xuống, môi giật giật.

Hạ Chi thấy Gin lạ, quay sang nhìn về phía ghế sofa, Chi đứng ngẩn người, miệng lắp ba lắp bắp “Chuyện... chuyện gì đây hả Tiểu Lam?”

Gin chán chường đáp “Tao không biết, chắc vô lộn nhà rồi...”

Phương Yến Lan nghe có tiếng động, liền nhìn ra thì thấy Chi và Gin đứng lăm bằm với nhau, bà kêu lớn về phía hai người “Hạ Chi tới rồi hả, Lam dẫn Hạ Chi vào đây ngồi đi.”

Gin đẩy Hạ Chi đi “Mẹ nói chuyện với Hạ Chi đi, con... con vào phòng cất đồ rồi ra.”

Gin chạy thẳng vào phòng đóng cửa lại. Cô thở dốc một lúc, đi qua đi lại trong phòng. Khi nãy nhìn thấy mặt của Đằng Phong Vũ cô có chút chột dạ, nghĩ lại những chuyện tối qua cô làm ra với hấn thì không biết phải dùng khuôn mặt nào để nhìn hấn nữa “Cái tên mặt dày này...”

ở trong phòng khách, Hạ Chi nhìn thấy Đằng Phong Vũ và Phương Yến Lan nói chuyện cười đùa vui vẻ, Hạ Chi há miệng mắt mở to, gương mặt dần ra

trong vải giấy. Phương Yến Lan thấy Hạ Chi nhìn chăm chăm Đăng Phong Vũ bà quay qua cười tay bà đưa về phía Đăng Phong Vũ nói “ Chắc con chưa biết Tiểu Vũ ha, để cô giới thiệu, đây là Tiểu Vũ thằng bé là con trai của bạn cô, lúc trước là hàng xóm cũng là thanh mai trúc mã của Tiểu Lam nhà cô đó.”

Hạ Chi o□o

Ngần người một lúc Hạ Chi bình tĩnh lại, từ từ nói “ À, thật ra cháu có gặp anh ta một lần, cách đây không lâu.”

Phương Yến Lan ánh mắt trêu mến nhìn Đăng Phong Vũ “ Ta có nghe Tiểu Vũ kể khi nó về nước có ghé qua trường cháu và Tiểu Lam học để tìm Tiểu Lam. Chắc là khi ấy cháu đã nhìn thấy thằng bé, cũng không có gì quá đặc biệt vì thằng bé quá đẹp trai nên người ta gặp là nhớ ngay thôi ha.”

Đăng Phong Vũ cong môi, nghiêng mặt lên “ Cô nói đúng, ai bảo cháu đẹp trai thế nha.”

Phương Yến Lan cười ha ha “ Ha... đúng lắm đúng lắm nha.”

Hạ Chi ngồi quay mặt qua chỗ khác, tay đưa lên xoa xoa trán, bĩu môi, cô nói nhỏ “ Tên này đẹp thì đẹp thật, nhưng có phải là vô sĩ quá rồi không, Dương Tiểu Lam kì này cậu đừng phải khác tính rồi nha. Bác gái có phải cậu ta bỏ thuốc mê bác rồi không...”

Ngồi lăm bầm một mình thì Hạ Chi nghe có tiếng từ trong bếp vọng ra, Dương Minh trên cái cầm cái muỗng múc canh, đứng ngay cửa nhà bếp trên người mặt chiếc tạp dề, cười nói “ Hạ Chi đây à, cháu lớn nhiều quá xem chút nữa chú không nhận ra đấy.”

Hạ Chi vui vẻ vuốt vuốt tóc cười nói “ Cũng ba năm rồi mà chú, con thấy chú phong độ hơn hồi lúc trước hẳn đấy nha.”

“ cái con bé này, vẫn tinh ranh không thay đổi chút nào ha.”

Bỗng dung Hạ Chi hai mắt mở to, con người đỏ lên như sắp khóc, người đứng đằng sau Dương Minh ánh mắt nhìn Hạ Chi ảm áp, Nguyên nói vọng ra ngoài “ Xong cả rồi mời mọi người vào ăn cơm.”

Hạ Chi ngồi không cử động thân người ra, Phương Yến Lan đứng dậy thấy Hạ Chi không động tĩnh gì bà nắm lấy cổ tay Hạ Chi “ Chi... Chi... con bé này làm sao thế hả?”

Hạ Chi giật mình nhìn vào mắt Phương Yến Lan bối rối “ ... Dạ...”

Phương Yến Lan chao này “ Cái gì mà “Dạ” vào ăn cơm thôi.”

Bà quay sang bảo Đăng Phong Vũ “ Tiểu Vũ con đi gọi Tiểu Lam xuống...”

Chưa nói dứt lời, Gin bước ra, mặt lạnh đi thẳng vào bàn ăn “ Khỏi cần, con xuống rồi...”

Mọi người cùng ngồi vào bàn ăn, ngoại trừ Gin và Hạ Chi ra thì mọi người còn lại đều rất vui vẻ. Dương Minh nhìn Gin rồi nhìn sang Đăng Phong Vũ ông cười nói “ Tiểu Vũ sáng nay có người khen con đó.”

Phương Yến Lan chợt nhớ đến chuyện lúc sáng, bà cười tít mắt, tay dùng đũa gấp thức ăn cho Đăng Phong Vũ “ Đúng nha, Tiểu Lam nhà bác nói con là người tốt nhất trên đời này đó.”

Hạ Chi o□o quay sang nhìn Gin

Nguyên o□o làm rớt miếng thức ăn định gấp bỏ vào chén

Gin kinh ngạc làm rơi đôi đũa đang cầm trên tay, cô quay sang nhìn Phương Yến Lan “ Con nói khi nào chứ?”

Phương Yến Lan không quan tâm thân nhiên nói “ nè nè chính miệng con nói ra đừng chối nha.”

Gin tức giận “ rõ ràng...”

Chưa nói hết câu đã bị Dương Minh ngắt lời “ Không phải con nói là Boss của ba là người tốt nhất sao...”

Gin gật đầu, giọng gắt gỏng nói “ Đúng, con nói Boss của ba tốt nhất. Nhưng có nói...”

Gin đang nói giữa chừng, bỗng khựng người lại, không đúng cô nói boss của ba cô là người tốt nhất nhưng có nói Đăng Phong Vũ là người tốt nhất khi nào chứ, Như vậy mà ba mẹ cô nói những lời như vậy chẳng lẽ nào Đăng Phong Vũ là...

Đăng Phong Vũ đặt đôi đũa và chén xuống bàn, ánh mắt nhìn Gin lém lỉnh cười nhếch mép, môi cong lên nói “ Lời nói ra rồi sao có thể rút lại được. Đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Ước Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tôi là người tốt nha!!!

Giương mặt Gin đàn ra, hai mắt mở to trừng trừng nhìn Đăng Phong Vũ, môi cô giật giật, chân mày dính chặt vào nhau “ Anh... anh được lắm ”

Đăng Phong Vũ nhìn Gin, mỉm cười đôi mắt nhắm lại, giương mặt gọi đòn, hai tay anh đang vào nhau chống lên cằm “ Tôi là người tốt nha!!! ”

Gin mặt đỏ bừng, con ngươi đầy tia máu, hay bàn tay chống lên bàn bật người dậy “ ANH... ”

Hạ Chi thấy Gin mất bình tĩnh, liền kéo cô ngồi xuống, áp sát miệng vào tai cô nói nhỏ “ bình tĩnh, mọi người đang ở đây... ”

Gin lấy một hơi dài thở ra, lấy lại bình tĩnh, cô nhìn Đăng Phong Vũ, mở nụ cười đầy bí ẩn “ Được, anh là người tốt. Tôi không cãi với anh nữa. ”

Đăng Phong Vũ “ Ha ha ”

Phuong Yến Lan và Dương Minh nhìn thấy đứa con gái ngang bướng cứng đầu của mình bị Tiểu Vũ làm cho tức chết, hai người nhìn nhau ngẩn ra rồi bật cười lên thành tiếng. Từ trước đến giờ toàn nó chọc người ta tức cho đến chết, bây giờ thấy nó bị Đăng Phong Vũ thu phục như vậy cảm giác đúng là sáng khoái, sáng khoái lắm nha.

Nhìn thấy ba mẹ mình cười đến sáng khoái như vậy Gin mặt đen xì, không nói lời gì, tỏ ý trách móc. Hạ Chi thấy Gin đang bốc hỏa, cô thở dài một tiếng nói “ Gin, sao không ăn... ”

Nghe tiếng “ Gin ” mặt Dương Tiểu Lam càng đen hơn, cô quay qua nhìn Hạ Chi ánh mắt đáng sợ, lạnh giọng xuống “ Ai là Gin? ”

Hạ Chi giật mình, vội nói “ A... tao ”

Nguyên đưa tay lên nắm chặt lấy tay Hạ Chi, làm cô giật mình, cậu nhìn Hạ Chi ánh mắt đầy tâm tư, lắt đầu mấy cái.

Phuong Yến Lan mặt mày xanh lại, tay đang gấp thứ ăn của bà khựng lại, ánh mắt đau đớn nhìn Dương Tiểu Lam.

Đăng Phong Vũ cảm thấy bầu không khí trở nên khác thường sau khi Dương Tiểu Lam nghe được cái tên “ Gin ”, hần nhìn sang Dương Minh thì thấy ông ấy chỉ im lặng ánh mắt đau lòng nhìn về phía đứa con gái của mình. Đăng Phong Vũ muốn hỏi lý do nhưng không dám mở miệng.

Dương Tiểu Lam đặt chén xuống, đứng dậy “ Con ăn xong rồi... ” cô quay người bỏ đi vào phòng đóng cửa lại.

Trên bàn ăn, Hạ Chi thở phào một cái, ánh mắt đầy tội lỗi nhìn mọi người “ Con không cố ý, chỉ là con quên mất... ”

Dương Minh dịu dàng nhìn Hạ Chi cười nói “ Không phải lỗi của con đâu, chuyện này không ai tránh được mà. ”

Phuong Yến Lan, đưa tay lên đặt vào vai Hạ Chi xoa xoa “ Không sao đâu, chút nữa là nó hết thôi. Chúng ta ăn cơm thôi. ”

Hạ Chi nhìn Nguyên, anh đang nhìn cô nở một nụ cười đến dịu dàng, như muốn an ủi cô.

Đăng Phong Vũ không hiểu chuyện gì, chao mày hỏi “ Tại sao, cô ấy lại phản ứng như vậy? ”

Dương Minh đặt chén xuống, nhìn Đăng Phong Vũ, giọng nói dịu dàng “ Từ sau vụ tai nạn, Tiểu Lam mất trí nhớ, nó quên cả tên mình nhưng cái tên thường hay gọi nó là Gin thì nó lại nhớ, lúc trước mọi lần ta gọi nó là “Gin” thì đầu nó bắt đầu đau, mặt tái nhợt lại. Cái tên đó gọi cho nó nhớ chuyện gì mà nó muốn quên nên, từ từ nó không cho chúng ta gọi nó như vậy nữa. Ta rất lo lắng nhưng cũng không có cách nào khác để giúp nó cả. ”

Đăng Phong Vũ ngồi ngẩn người, không nói gì, đôi mắt từ từ lạnh xuống. Không khí bàn ăn bao trùm trong sự im lặng đến đáng sợ.

~~~~~

Đoàn Nhất Nam nhận được điện thoại từ Đoàn Nhất Trung, cậu lái xe về biệt thự Đoàn Nhất. Khi bước vào cửa, từ trên lầu đã thấy Đoàn Khả Hân đi xuống gương mặt tươi cười trên tay cầm ly rượu vang đỏ, nhìn Đoàn Nhất Nam chăm chọc nói “ Ô, em trai về rồi nha. ”

Người ngoài nhìn cứ tưởng hai người là chị em thân thiết lắm vậy, nhưng Đoàn Nhất Nam biết cô ta là người như thế nào, đằng sau nụ cười đó là một con rắn độc có thể lao tới và cắn chết cậu ta bất cứ khi nào cô ta muốn. Từ trước đến giờ mặt dù cô ta không ra mặt làm hại Đoàn Nhất Nam nhưng, đứng đằng sau thì đã nhiều lần Đoàn Khả Hân muốn giết chết Đoàn Nhất Nam từ lâu rồi. Chuyện Đoàn Khả Hân đi Mỹ cũng do Đoàn Nhất Nam, và cô ta luôn nghĩ cái chết của mẹ cô ta là do Đoàn Nhất Nam hại chết, chính vì thế Đoàn Khả Hân càng muốn cậu ta chết đi càng sớm càng tốt.

Đoàn Nhất Nam đi đến trước phòng làm việc của Đoàn Nhất Trung, mặt cậu lạnh xuống, đôi mắt đầy tia máu, giơ tay lên gõ cửa, người ngồi trong phòng nghe tiếng gõ cửa nói vọng ra “ Vào đi ”

Đoàn Nhất Nam mở cửa, chậm chậm tiến vào, đứng trước mặt Đoàn Nhất Trung, không nói gì hai tay để sau lưng ngẩn cao đầu, ánh mắt lạnh lùng vô cảm nhìn ông ta.

Đoàn Nhất Trung hai tay chống lên cằm, mặt không có chút biểu cảm nào nói “tối hôm qua con chạy đi đâu. Chúng ta đã thua dự án đó vào tay Đằng Phong rồi con biết chứ.”

Đoàn Nhất Nam sắc mặt không thay đổi “Chuyện tối qua, tôi có việc bận. còn chuyện để dự án rơi vào tay người khác thì nên trách người không có năng lực dành được mới đúng.”

“Dù sao cũng mất rồi, ta sẽ không truy cứu chuyện tối qua con đi với ai. Con sắp tốt nghiệp rồi ta muốn con dọn về đây sống và tiếp nhận điều hành tập đoàn thay ta một thời gian.”

Im lặng một hồi Đoàn Nhất Nam chán chường nói “Tôi chỉ có thể giúp ông những chuyện của MT như thỏa thuận còn chuyện xen vào cuộc sống của tôi thì... tôi nghĩ ông nên chờ lúc tôi chết đi thì hơn.”

Đoàn Nhất Trung nhìn Đoàn Nhất Nam bằng ánh mắt phức tạp, ông ta im lặng không nói gì. Thấy vậy Đoàn Nhất Nam nói tiếp “Nếu không còn gì thì tôi đi đây”.

Đoàn Nhất Nam quay người bỏ đi, cậu ta lái xe rời khỏi biệt thự. Trong căn phòng còn lại Đoàn Nhất Trung, ông ta ngồi buông mình trên ghế, thở dài một hơi, ánh mắt nặng trĩu, gương mặt biểu cảm đầy tội lỗi.

Thật ra chính ông là người hại mẹ của Đoàn Nhất Nam chết. Năm ấy khi cưới Lâm Thu Tuyết về (mẹ của Đoàn Khả Hân) ông ta không yêu bà, trong lòng ông ta không thể nào quên đi mối tình đầu của mình. Được 2 năm sau khi Lâm Thu Tuyết sinh ra Đoàn Khả Hân thì cũng trong khoảng thời gian đó ông ta quay lại với Doãn Yên Thư (mẹ Đoàn Nhất Nam). Doãn Yên Thư mang thai Đoàn Nhất Nam, lúc này Đoàn Nhất Trung tìm mọi cách li dị Lâm Thu Tuyết nhưng trong gia đình mọi người điều ngăn cản, vì trong lúc công ty đang gặp khó khăn mà bên gia đình Lâm Thu Tuyết lại là hậu thuẫn vững chắc của Đoàn Nhất Gia nên làm sao họ để cho ông ta li hôn được. Thế rồi Doãn Yên Thư được về làm vợ bé của ông ta, bà được Đoàn Nhất Nam yêu thương cưng chiều hết mực. Nhưng cũng như vậy mà Lâm Thu Tuyết ghen ghét đố kỵ, tìm mọi cách để hại bà và Đoàn Nhất Nam. Cho đến khi Đoàn Nhất Nam 5 tuổi thì bị Lâm Thu Tuyết mượn người bắt cóc hải ngoại, nhưng mẹ cậu ta lúc đó cũng vì cứu cậu mà mất đi.

Sau khi Doãn Yên Thư chết, dù là bị hại nhưng cái chết của bà được kết luận là một tay nạn, mọi manh mối điều bị xóa sạch không còn dấu vết gì. Dù Đoàn Nhất Trung không được phép điều tra nhưng ông ta biết ai là chủ mưu, trong lòng ông ta đã có đáp án sẵn rồi, đúng chính là Lâm Thu Tuyết. Ông trở nên xa lánh, lạnh nhạt và đối xử với bà ta giống như một con thú vậy. Từ từ sức chịu đựng của Lâm Thu Tuyết đạt đến cực độ, bà đã nhảy lầu tự tử. cái chết của bà ta được mọi người trong Đoàn Nhất gia chứng kiến, vì vậy không chỉ có Đoàn Nhất Nam mà ngay cả Đoàn Khả Hân cũng căm thù Đoàn Nhất Trung đến tận xương tủy. Ông ta thực chất không phải là người, đối với vợ mình con mình mà cò có thể làm những chuyện như vậy quả thật quá ác độc

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chú không sợ hai người họ gây ra họa a?

Ngày hôm sau, Đằng Phong Vũ ghé qua công ty một lúc, trong phòng họp mọi người điều đang chờ hần. Đằng Phong Vũ bước chân vào tất cả người ngồi trong phòng điều đứng lên, cuối đầu chào. Cuộc họp diễn ra trong vòng hai tiếng, bàn về kế hoạch dự án mới dành được từ tay MT, từ trước tới giờ các lãnh đạo trong Đằng Phong điều tin vào cách làm việc của Đằng Phong Vũ, không chút nghi ngờ hay phản bác gì.

Về những mặt khác thì không biết nhưng Đằng Phong Vũ có đôi mắt nhìn người rất chuẩn xác, chưa có ai qua mắt được hần ta. Trước mặt Dương Tiểu Lam hần có tỏ ra trẻ con, vô liêm sĩ nhưng một khi làm việc thì ánh mắt lạnh lùng và thái độ cực kì nghiêm túc không ai có thể sánh bằng.

Cuộc họp kết thúc, trong phòng họp chỉ còn lại 4 người, Đằng Phong Vũ ngồi lặn từng trang giấy của sấp hồ sơ trước mặt, ánh mắt màu hổ phách lạnh lùng.

Đằng Phong Vũ nhìn Nguyễn Huy, mặt không biểu cảm gì hỏi “Tình hình sao rồi?”

Nguyễn Huy đưa cho Đằng Phong Vũ một cái thư mời “Sắp tới MT tổ chức một buổi đấu giá qui mô lớn trên toàn quốc, Những người được mời đến cũng có danh tiếng và quyền lực ở Sài Gòn và Hà Nội, được biết đây là buổi đấu giá được MT hợp tác với GBASO, đây là đối thủ của ta bên Châu Âu.”

Đằng Phong Vũ nhìn vào tấm thiệp mời trên tay cười khinh một cái, chán chường, nói “thời gian khi nào?”

“Là tuần sau, chúng ta đã nhận được thư mời từ hôm qua. Lúc đó Tôi và Nguyễn...”

Chưa nói hết câu thì Huy đã bị Đằng Phong Vũ đưa tay ra ngăn lại “Tôi sẽ đi, chuyện vui này sao thiếu tôi được.”

Nguyễn Huy im lặng không nói gì nữa, Đăng Phong Vũ nhìn Dương Minh, cười nhẹ nói “Chú cho con mượn Tiểu Lam một ngày nha.”

Dương Minh băng khuôn mặt lúc ông nói “Được”

Nguyễn nhìn Dương Minh, chao mày, rồi cười lên “Chú không sợ 2 người họ gây ra họa à?”

Đăng Phong Vũ liếc Lê Nguyên một cái, khinh bỉ nói “Xem ra cậu muốn ra biển chơi rồi phải không? Hay là tôi điều cậu ra ngoài Nha Trang để sẵn tiện trong chừng dự án ngoài đó luôn.”

Nguyễn vội lắt đầu nói “Không không không. ... Hai người thật sự rất đẹp đôi nha.”

Dương Minh gờ tay lên gõ vào đầu Nguyễn “Đừng có giỡn nữa, vô chuyện chính đi.”

Nguyễn biến đổi sắc mặt nhanh chóng, hai mắt lạnh lại đưa cho Đăng Phong Vũ một tấm ảnh “Cô ta về rồi. ..., dự định sự trở về lần này của cô ta sẽ mang theo một con sóng gió đến cho Đoàn Nhất Trung”

Dương Minh mặt lo lắng, môi ông giật giật, đôi mắt lạnh xuống nói “Nguyễn đừng để chuyện này đến tay Tiểu Lam, nhớ chứ.”

Đăng Phong Vũ biết được nỗi lo lắng của Dương Minh là gì, nhưng chuyện này muốn giấu thì cũng không giấu được lâu không biết chừng bây giờ 2 người họ đã gặp nhau rồi.

Ánh mắt Đăng Phong Vũ từ từ lạnh xuống, môi hắn giật giật, nhướn mày không nói gì một lúc lâu.

“tại sao chúng ta không dùng Đoàn Khả Hân để kích Đoàn Nhất Trung?”

Câu nói vang lên từ miệng của Nguyễn Huy làm cho bầu không khí lập tức thay đổi, mọi người đều ngẩn người, trong đầu Đăng Phong Vũ bỗng lóe lên một tia sáng.

Đăng Phong Vũ mắt sáng lên, đầu gật gật, nhét mép nói “Tôi có cách rồi”

Nguyễn tò mò, nhiều chuyện hỏi “là cách gì.”

Đăng Phong Vũ cười nham hiểm, phát tay “thời cơ tới sẽ biết.”

Dương Minh nhìn Đăng Phong Vũ, ánh mắt lo lắng chuyển dần sang an tâm, ông cười nhẹ nhàng, nói “cẩn thận đó.”

Sắp đến giờ bay nên Đăng Phong Vũ cùng mọi người bước ra khỏi phòng họp, Dương Minh cùng với Lê Nguyên và Nguyễn Huy lái xe đưa Đăng Phong Vũ ra sân bay. Khi bốn người đi cạnh nhau chẳng khác gì một bức tranh mỹ nam tuyệt đẹp, trong bức tranh Dương Minh chính là ông bố quốc dân, Huy là một người anh trai quốc dân luôn luôn quan sát chăm sóc cho em mình, Nguyên là người bạn trai quốc dân vừa đẹp trai, lại biết pha trò, còn Đăng Phong Vũ chắc có lẽ là một vị thái tử, mà mọi cô gái muốn chiếm giữ. Khi thấy bốn người cùng sắp bước đi mọi người xung quanh ai thấy cũng trầm trồ, có người thì ghen tị. Những cô gái trong công ty phải hét lên “Tứ đại mỹ nam à, ôi đẹp trai quá đi mất.”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Thì chơi tiếp với cô ta thôi! Bao nhiêu năm đợi cũng đủ rồi?

Hôm nay Dương Tiểu Lam không có tiết học vào buổi sáng, cô định ngủ tới trưa để bù lại cho tối hôm qua bị Đăng Phong Vũ chọc tức đến nỗi không ngủ được. Nhưng mới 8 giờ sáng Dương Tiểu Lam đã bị tiếng chuông điện thoại reo liên hồi làm cho tỉnh giấc.

Đoàn Nhất Nam điện thoại cho Tiểu Lam, nội dung cuộc trò chuyện chủ yếu là nói cậu ta sẽ tới nhà Dương Tiểu Lam để chào hỏi Dương Minh một tiếng, sau đó có chút việc bàn với Dương Tiểu Lam.

Nghe xong cuộc điện thoại, Dương Tiểu Lam lười biếng bước xuống giường, miệng ngáp một cái, tóc tai rối bù lên, chậm rãi lếch vào phòng tắm.

Nửa tiếng sao Dương Tiểu Lam chậm rãi bước ra khỏi phòng đi xuống nhà bếp, vừa đi cô vừa kêu lên âm ỉ cả nhà “Mẹ ơi, đói.”

Bước ngang qua phòng khách đi gần tới bếp, đột nhiên Dương Tiểu Lam đứng chững lại, trong đầu lướt qua cái gì đó hai con ngươi lóe sáng lên, môi giật giật, từ từ quay lại nhìn chằm chằm vào ghế sofa, bỗng nhiên tiếng nói chói tai truyền khắp căn nhà “ÔNG. ... ÔNG LÀM SAO LẠI Ở ĐÂY?”

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa với mái tóc vàng da trắng, đôi mắt đen huyền nhìn chằm chằm vào cô, bữu môi thản nhiên đáp “Tại sao tôi không thể ở

đây?”

Dương Tiểu Lam mặt đen sì, tức giật bỏ đi vào bếp không thèm nói lời gì, tên ngồi trên ghế sofa thấy vậy môi cong lên nở nụ cười, đôi mắt chớp chớp, đứng dậy đi thẳng vào bếp mở cửa tủ lạnh tiện tay lấy một chai nước uống. Thấy vậy Tiểu Lam liếc hắt ta một cái, khinh bỉ nói “Đây là nhà tui, không phải nơi cư trú của ông. Biến!”

Tên tóc vàng đứng dựa lưng vào thành bếp, chán nản nói “Nhà bà cũng là nhà tui. Vậy là được rồi...”

“Rốt cuộc là tại sao lại về hả?” Dương Tiểu Lam tức tối hỏi.

“Tôi được tự do rồi, thấy ông đây tiến bộ chưa?” Tên tóc vàng nghiêng người nhìn vào mắt cô, vui vẻ nói.

Dương Tiểu Lam bĩu môi, giật lấy chai nước hắt cầm trên tay “Đừng có giỡn với bà, có gì nói thẳng ra đi.”

“Đoàn Khả Hân về nước rồi... bà tính sao?” tên tóc vàng mặt trở nên lạnh lùng đôi mắt sụp xuống lạnh giọng nói.

Dương Tiểu Lam vừa nghe xong gương mặt lạnh cực độ im lặng, đôi mắt ánh lên tia giận dữ hung ác, nhẹ nhàng nói “Thì chơi tiếp với cô ta thôi! Bao nhiêu năm đợi cũng đủ rồi nha!”

Tên tóc vàng nhăn chân mày dính chặt vào nhau như có thể giết chết một con ruồi, đôi mắt biểu hiện ra vẻ lo lắng “Bây giờ cô ta không dễ đối phó thế đâu... có cần tôi giúp không?”

Dương Tiểu Lam môi cong lên, nhìn tên tóc vàng ánh mắt không chút biểu cảm nào “Sợ cái gì, nếu cô ta muốn chơi thì cứ chơi với cô ta đến khi chán là được rồi không phải sao?”

“Cẩn thận đó... chút nữa bà đi với tui, khoảng 1 tiếng nữa tôi chờ bà nhanh lên thay đồ đi.”

“Cái quái gì, ông không hỏi tui muốn đi hay không. Được ngon lắm. Tự đi một mình ha bà đây có hẹn rồi.” Dương Tiểu Lam nói rồi bỏ đi lên lầu.

Tên tóc vàng nhìn theo cô, nở một nụ cười rồi nói “Bà mà không đi là tôi lỗi chứ đi đó, Muốn thế nào tự chọn đi nha?”

Từ trên lầu Dương Tiểu Lam quay đầu liếc hắt ta một cái tức giận nói “Đù móa! Dám uy hiếp bà à. Tiểu từ thôi chờ đó cho bà.”

Dương Tiểu Lam đi thẳng vào phòng mình, cầm điện thoại lên gọi cho Đoàn Nhất Nam báo 1 có việc gấp nên không thể đi với cậu ta được, sau đó thay đồ vào ra ngoài với tên tóc vàng.

Hai người đến trung tâm mua sắm thành phố, nơi này lúc nào cũng đông người, những thực khách chủ yếu là khách nước ngoài.

Dương Tiểu Lam đi theo sau Dương Đình Huy, sắc mặt cô vô cùng khó coi, trừng trừng mắt với người đang đi trước mặt mình, giọng khàn khàn tức giận nói: Này cái tên kia, rốt cuộc là ông muốn đi đâu...”

Lời chưa dứt thì người phía trước đột nhiên đứng lại, ánh mắt nhìn xa xăm, Dương Tiểu Lam không thấy liền đụng người vào lưng của Dương Đình Huy làm cho suýt nữa là cô ngã ra sàn. Theo phản xạ Dương Đình Huy quay đầu lại, kéo cô lên trước. tay choàng qua vai cô lôi đi, Gương mặt thanh tú có phần lưu manh nhìn cô nở nụ cười đầy nguy hiểm nói “Đi thôi nào Dương Tiểu Lam, Tui dẫn bà đi tiêu tiền.”

Dương Tiểu Lam đần người ra, theo phản xạ bị lôi đi “...”

Một lúc sau khi dạo đúng một vòng trung tâm thương mại thì trên tay Dương Tiểu Lam xách một đống đồ khổng lồ ngang chặt và đi theo sau Dương Đình Huy, Trên mặt cô biểu hiện vô cùng vô cùng khó chịu cộng thêm tức giận, nói lớn “Dương Đình Huy, Ông đứng lại đó cho tui!”

Dương Đình Huy đứng lại, quay đầu nhìn cô, Dương Tiểu Lam bước lên 3 bước buông tay quăn tất cả đồ đang tay xách nách mang xuống ngay chân Dương Đình Huy, gương mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ tức giận nhìn thẳng vào mắt cậu ta, khinh bỉ nói “Xách! Chì đây không phải osin ông ha! Tôi còn có chuyện phải làm không có rảnh ở đây đi shopping với ông ha. Muốn thì tự đi ha. Đừng làm phiền bà đây ha.”

Dương Đình Huy nhìn vẻ mặt tức giận đến đỏ ửng lên của Dương Tiểu Lam, cậu bật cười lên, rồi nhìn xuống đống đồ dưới chân mình, mặt tỏ ra vô tội buồn bã nói: “Bác Dương Minh đã nhờ bà đưa tôi đi Sopping mà bây giờ bà bỏ con giữa chợ thì làm thế nào đây. Tôi cũng sợ phiền bà nhưng mà Bác Dương Minh cứ ép tôi thôi, mà bà bây giờ...”

Gương mặt Dương Tiểu Lam không chút biểu cảm nào nhưng đôi mắt lại thể hiện sự tức giận lên tới tận cùng, nói “Cút ngay cho bà”.

Ánh mắt vui vẻ của Dương Đình Huy khi chọc giận Dương Tiểu Lam bỗng chốc thay đổi, khi thấy một người nào đó cách họ không xa, Dương Đình Huy nhìn chằm chằm vào người phụ nữ có cách mặc đồ rất phong cách thời thượng, vừa nhìn có thể nhầm với người nổi tiếng, gương mặt trông có vẻ là một tiểu thư gia đình gia giáo biết đối nhân xử thế nhưng bên trong thì lại ẩn chứa là một con rắn cực độc. Ánh mắt Dương Đình Huy dần lạnh xuống, cậu khoác tay lên vai Dương Tiểu Lam lôi cô đi về phía người phụ nữ đó “Tui đưa bà đi xả giận, Dương Tiểu Lam đi thôi.”

Dương Tiểu Lam bị lôi đi bất ngờ, mặt bỗng dờ ra không biết là gì, nhưng khi tiến gần đến người phụ nữ đó cô chợt hiểu ra mọi chuyện, trên gương mặt bỗng hiện lên một nét cười lạnh, Ha... Đoàn Khả Hân, tôi còn chưa đến thì cô đã tự mình vác sát đến tìm tôi rồi cơ đấy, đã lâu rồi không gặp nhỉ Đoàn tiểu thư...

Chương 14: Cô là ai ha?

Dương Tiểu Lam cùng với Dương Đình Huy bước vào cửa hàng trang sức PNJ, ánh mắt Dương Đình Huy đảo một vòng cửa hàng, môi cong lên nhìn Dương Tiểu Lam, chớp mắt một cái.

Cùng lúc đó Đoàn Khả Hân đang được khách hàng tư vấn, trên tay cô ta cầm một sợi dây chuyền được thiết kế tinh xảo, mặt dây là hình mặt trăng vào ngôi sao kết hợp với nhau trong có phần mạnh mẽ mà nhẹ nhàng.

Dương Đình Huy bước tới gần Đoàn Khả Hân, khuôn mặt lạnh cùng với ánh mắt chán ghét kinh thường lập tức biến mất, trên môi nở nụ cười rất tươi, nhỏ giọng nói “Tôi có thể xem mẫu trong tay tiểu thư đây được không?”

Nghe có tiếng người Đoàn Khả Hân quay đầu nhìn lên, trong mắt cô thấy người đàn ông tóc vàng, cao khoảng 1m8 da trắng, đôi mắt đen huyền rất cuốn hút, trong phút chốc cô ta ngăn người ra nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, nói “anh thích thiết kế này sao?”

Dương Đình Huy đứng tựa người vào kệ trưng bày, tay nhận sợi dây chuyền Đoàn Khả Hân đưa, ánh mắt dịu dàng, nói: Tôi có hứng thú với nó... không biết tiểu thư đây tên gì? Có thể nói cho tôi biết để tiện xưng hô?

Đoàn Khả Hân không nghi ngờ gì, nói “Cứ gọi tôi là Đoàn Khả hân, còn anh?”

“Dương Đình Huy” từ đằng sau Dương Tiểu Lam gọi to Dương Đình Huy nên trong cửa hàng dường như ai cũng nghe thấy.

Dương Đình Huy nghe thấy tiếng của Tiểu Lam thì quay người lại, gương mặt tỏ vẻ lo lắng nói “Bà đi đâu làm tui tìm này giờ hả? Thích không tui mua cho bà nghen?” Dương Đình Huy đưa sợi dây chuyền lên hỏi Dương Tiểu Lam.

Thấy sợi dây chuyền mắt Dương Tiểu Lam sáng lên, gương mặt nhỏ nhắn có phần phấn khởi “Muốn, muốn, muốn. coi như ông còn có lương tâm”

Trong khi hai người đang nói chuyện về sợi dây chuyền vui vẻ, thì Đoàn Khả Hân sắc mặt đen như đấm nôi, ánh mắt giận giữ, giọng phẫn nộ nói “Dương Tiểu Lam?”

Nghe thấy có người gọi tên mình, Dương Tiểu Lam bước qua Dương Đình Huy tiến về phía Đoàn Khả Hân, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào cô ta, ngay thơ nói “Cô là ai ha? Tại sao biết tên tôi?”

“Ha, bao nhiêu năm không gặp, già vờ cũng tốt đấy.” Đoàn Khả Hân cười đầy ý châm chọc.

Dương Tiểu Lam ánh mắt đầy vô tội, cười lạnh một cái, thản nhiên nói “Tôi già vờ gì? Những gì tôi nói đều là sự thật cả. tôi ấy à, chỉ nhớ nổi người tốt thôi, còn những người cặn bã xấu xa tôi không nhớ nổi đâu.”

Sắc mặt của Đoàn Khả Hân càng lúc càng tệ, gương mặt có chút méo mó khó coi, hiện rõ sự thù hận căm phẫn “Mày, mày...” Cô ta không nói được lời nào.

“Tôi sao hả? hay là cô cho cô là tiểu nhân nên tôi không nhớ ra cô.”

Dương Đình Huy đứng một bên thấy biểu hiện của Đoàn Khả Hân cứng đờ không nói được lời nào, trong lòng cậu ta cười thầm một tiếng, con bé này cũng có khiêu chọc điên người khác đấy chứ, cậu ta khoác lên mình cái vai diễn anh hùng cứu mỹ nhân bước tới gần hòa, Dương Đình Huy ho lên mấy tiếng “Khụ, Khụ hai người quen nhau sau?”

Dương Tiểu Lam “Không”

Đoàn Khả Hân thấy Dương Đình Huy thì ánh mắt cô ta bớt đi mấy phần giận dữ. cô ta cứ tưởng Dương Đình Huy vì thấy cô bị Dương Tiểu Lam ức hiếp nên cho rằng cậu ta tới làm anh hùng cứu mỹ nhân với cô ta. Ai ngờ được Dương Tiểu Lam quay qua lười biếng nhìn Dương Đình Huy, rồi lại đưa mắt nhìn Đoàn Khả Hân, hỏi “Ông biết cô ta à?”

Dương Đình Huy thản nhiên nói “Không”

Đoàn Khả Hân “...”

Lúc này Đoàn Khả Hân mới nhận ra cô ta bị chơi rồi, trước mặt bao nhiêu người như thế này cô ta bị Dương Tiểu Lam chơi cho một vố thật mất mặt.

Dương Tiểu Lam cầm sợi dây chuyền trong tay quay người bỏ đi cùng với Dương Đình Huy. Nhìn thấy Dương Tiểu Lam rời đi mà không làm được gì

trong lòng Đoàn Khả Hân hận không thể giết chết cô, bỗng nhiên mắt Đoàn Khả Hân lóe lên tia ác độc, nhếch môi cười, nói lớn “ 2 người đứng lại đó cho tôi”

Đoàn Khả Hân quay người qua nói gì đó với cô nhân viên phục vụ. Một giây sau cô nhân viên phục vụ tiến về phía Dương Tiểu Lam, về mặt coi thường nói “ 2 người bỏ lại sợ dây chuyền rồi muốn đi cũng được!”

Dương Tiểu Lam bật cười, về mặt rạng rỡ không chút gì là lung túng, đưa ánh mắt sắc bén nhìn nữ nhân viên làm cho cô ta lạnh toát hết sống lưng, lạnh lùng nói “ Ha ha, bỏ lại? cô lấy cái quyền gì mà nói như thế với tôi?”

Nữ nhân viên cứng đờ đứng không nhúc nhích, định mở miệng thì từ đằng sau vang lên tiếng Đoàn Khả Hân “ Nếu như muốn rời khỏi thì phiền hai người trả đồ lại cho tôi.”

Dương Tiểu Lam giờ sợ dây chuyền lên, ánh mắt cười như không cười nói “ A đồ của cô? Cho hỏi tôi cầm đồ gì của cô?”

“ cái cô đang cầm trên tay đó thôi, đừng nói tôi là cô nghèo quá không có tiền mua nổi nha, nếu vậy thì nói để tôi tặng cô là được rồi cần gì lấy như vậy chứ.”

Nghe lời này của Đoàn Khả Hân mọi người trong cửa hàng đều quay nhìn Dương Tiểu Lam, những lời bàn tán bắt đầu xôn xao hẳn lên.

Thấy vậy Dương Tiểu Lam cũng chần chờ quan tâm mấy, ánh mắt cô lạnh xuống, thần tiên nói “ Xin hỏi cô thanh toán chưa? Nếu chưa thanh toán thì nó không thuộc về cô. Cái này cô phải biết chứ?”

Sắc mặt Đoàn Khả Hân lúc này như bị méo mó, cô ta cứ tưởng sẽ làm cho Dương Tiểu Lam khó xử, chịu nhục nhã nhưng người bị cứng họng lại chính là cô ta, môi giật giật giọng Đoàn Khả Hân rung lên “ Sợ dây đó là tôi thấy trước...”

Chưa nói hết thì đã bị Dương Tiểu Lam ngắt lời “ cô thấy trước thì sao? Tôi mua không được chắc? Tiểu tử thanh toán cái này cho bà?” Dương Tiểu Lam đưa sợ dây cho Dương Đình Huy.

Dương Đình Huy cười lạnh một cái tay nhận sợ dây chuyền rồi lại quảy thanh toán, 5 phút sau trong tay cầm sợ dây đi lại đưa cho Tiểu Lam “ Đây này. Bà thích mấy đồ rẻ tiền này từ bao giờ thế hả? sao cứ thích gây chuyện tranh giành với người ta không biết.”

Câu này nếu là người bình thường nghe thì cứ nghĩ là Dương Đình Huy đang định giải vây cho Đoàn Khả Hân nhưng thật chất muốn nói là cô ta nghèo mạt rệp tiền nên không đáng để cho Dương Tiểu Lam động tay vào, như vậy chỉ tỏ bản tay mà thôi.

Đoàn Khả Hân nghe được ý tứ trong câu nói, mặt mũi đen kịt lại, tay nắm lại, đôi mắt hiện lên sự tức giận.

Dương Tiểu Lam cầm sợ dây nhẹ nhàng tiến lại gần Đoàn Khả Hân, tiện tay ném sợ dây chuyền xuống chân Đoàn Khả Hân, khinh thường nói “ Tôi trả lại đồ cho cô đây”

Nói xong, Dương Tiểu Lam mở một nụ cười sáng khoái, quay đầu bước đi về phía cửa tiệm, nói với Dương Đình Huy “ Đi thôi”

Mọi người có mặt trong tiệm đều ngẩn ra không hiểu vừa nãy có chuyện gì, thấy hai người kia cũng bỏ đi rồi nên mọi người đều quay lại với hoạt động của họ, không ai để mắt tới biểu cảm của Đoàn Khả Hân nữa.

Hai người bước ra khỏi cửa hàng dần dần đi khuất vào đám người. Đoàn Khả Hân vẫn đứng đó, ánh mắt điên cuồng nhìn chằm chằm vào sợ dây chuyền đang nằm trên nền đất, ánh mắt cô ta hẳn lên tia máu, khuôn mặt dữ tợn, niềng cứ liên tục lăm bắm không thôi “ Dương Tiểu Lam, Dương Tiểu Lam... Tao sẽ cho mày biết thế nào là sống không bằng chết. mày cứ chờ xem...”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô không hề nhớ đến anh

Sân bay Tân Sơn Nhất, từ trong cổng VIP một đáng người cao gầy bước ra, khoác trên người là bộ vest màu đen được may thủ công tinh tế phối với caravat màu xanh da trời, đi đôi giày da màu nâu cùng với mái tóc đen huyền, khuôn mặt mũi bật cùng với làn da trắng, dù là giữa trưa trời rất nóng nhưng kí tỏa ra từ người này làm cho người ta quên đi cái nóng oi bức ngày hè của thành phố mà ngược lại còn cảm thấy có chút gì đó lạnh lạnh bao quanh. Cánh tay từ từ nhất lên tháo kính xuống lộ ra đôi mắt màu hổ phách đặt trưng cùng với sống mũi cao và đôi môi mỏng rất cuốn hút, nếu dùng 3 chữ để tả thì đúng là đại mỹ nhân mà. Đàng xa có một người phụ nữ bước đến gần Đàng Phong Vũ, cúi chào “ Chủ tịch.”

Đàng Phong Vũ bước đi, khuôn mặt không hề có biểu cảm gì, cái vali kéo trên tay quần qua cho cô gái đi bên cạnh, nói “ Lịch chiều nay của tôi?”

Cô gái dùng 2 tay đón nhận cái vali, nhanh nhẹn nói “ 2h ngài có buổi giảng dạy ở đại học kinh tế ạ.”

Đặng Phong Vũ đi đến xe rồi đứng lại, cánh tay đưa ra ý bảo cô gái đưa chìa khóa “ Chuyện của cô xong rồi, còn những chuyện còn lại tôi sẽ tự giải quyết.”

Cô gái vội đưa chìa khóa rồi không nói gì nữa, chỉ cúi đầu. Đặng Phong Vũ mở cửa xe ngồi lên chiếc AUDI RS7 rồi phóng đi mất. Cô gái đứng nhìn vào cái vali thờ dài một hồi, về mặt cô ấy bây giờ nhìn rất là bất đắc dĩ, biểu cảm không biết nên vui không hay nên cười nữa đây. Vừa mới đi công tác một tuần về mà Đại Boss của cô không thèm về coi ngó tập đoàn ra sao, lại chạy đi mất, mà trong sắc mặt lúc này của sếp cứ như là bị người ta cho ăn giấm không bằng, sát khí trên người tỏa ra lạnh tới nỗi áp đi luôn cái nóng hiện tại, như vậy cũng đỡ tốn tiền mua điều hòa nha.

Trong xe, bầu không khí có phần u ám lạnh lẽo. Đặng Phong Vũ đang lái xe lại liếc mắt nhìn chiếc điện thoại đang nằm chỏng chơ trên ghế phụ lái, ánh mắt của anh có phần tức giận xen lẫn lo lắng đang tia vào chiếc điện thoại như thể muốn xuyên thủng luôn màng hình di động vậy.

Kể từ bữa tối ở nhà Dương Minh tính đến bây giờ cũng đã một tuần rồi, một tin nhắn thôi Dương Tiểu Lam cũng không thèm gửi chứ nói gì là gọi điện cho Đặng Phong Vũ, thật sự thì trong một tuần đó cô không hề nhớ đến anh giống như anh có biến mất đi chẵn nửa thì cũng không phải chuyện của cô vậy. Nghĩ tới đây tâm trạng Đặng Phong Vũ cực kì cực kì tệ, trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng không vui cũng không buồn, cảm giác trống không này khiến cho người ta mệt mỏi không biết nên làm gì nữa.

Đặng Phong Vũ ngừng xe đối diện với đại học kinh tế, trong mắt anh là hình ảnh cô gái nhỏ gương mặt bầu bĩnh với nụ cười rất tươi đang đứng trò chuyện rất vui vẻ, nhưng bóng lưng cô gái nhỏ từ từ khuất dần đi, anh cố nhìn xa cách mấy cũng không thể nào nhìn thấy cô nữa...

Điện thoại đang trong tay Đặng Phong Vũ rung lên kèm theo tiếng chuông gọi đến làm cho anh choàng tỉnh trong mơ suy nghĩ hỗn độn. Nhìn vào di động hiển thị cuộc gọi đến, Đặng Phong Vũ đưa ngón tay thon dài trượt trên màng hình nhận nghe.

Không rõ người bên kia nói gì mà ánh mắt Đặng Phong Vũ dần lạnh đi, môi cong lên một nụ cười mỉa rất đẹp. Cúp máy, anh khởi động xe, đạp ga lái thẳng vào trường.

Chiếc AUDI RS7 thu hút tất cả mọi người, ai cũng tỏ ra ngạc nhiên rồi chuyển sang ngưỡng mộ. Dương Tiểu Lam đang ngồi trên ghế đá thấy chiếc xe chạy vào, trên gương mặt cô có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Cô chẳng thèm quan tâm mấy đến chuyện đang xảy ra, cứ thế mà đứng dậy rồi bỏ đi.

Đặng Phong Vũ bước xuống xe giống như một chàng hoàng tử, đẹp trai không tưởng. Hiệu trưởng cùng các lãnh đạo của trường đã đứng sẵn để tiếp đón anh.

Hiệu Trưởng bắt tay chào hỏi “ Ngài Đặng Phong, thật vinh hạnh cho trường chúng tôi.”

Đặng Phong Vũ trên môi nở một nụ cười lịch sự, không nói thêm gì cùng mọi người đi đến hội trường.

Khi thấy bóng người thoái qua, Dương Tiểu Lam như chết lặng, biểu hiện trên gương mặt thay đổi liên tục, đôi mắt mở to tròn, mày nhíu lại, mồm chữ O, cô nhìn theo bóng lưng của Đặng Phong Vũ “ Cái quái gì đây? Tên đó tại sao... tại sao lại xuất hiện ở đây???”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Úc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Anh... anh đồ Lưu manh

Trong hội trường, thầy hiệu trưởng đang giới thiệu “ Hôm nay có một giảng viên đặc biệt trường mời đến. Đây là chủ tịch Tập đoàn quốc tế Đặng Phong, ngài Đặng Phong Vũ.” Tay thầy hiệu trưởng đưa lên hướng về người đứng bên cạnh mình.

Tất cả mọi người đều nhìn Đặng Phong Vũ, cả hội trường nhốn nháo hẳn lên, xung quanh đều nghe được những câu nói như “ Má ơi trai đẹp.” “ Đệch có cần phải đẹp đến thế không, chết người mất thôi” “ Máu mắt anh ấy kìa, lần đầu tao thấy đó, cuốn hút dễ sợ.” “ Con lai à, nhìn có vẻ tây tây” “ đẹp hết phần thiên hạ rồi. làm sao giờ”. Nếu bạn là người yêu cái đẹp thì khi thấy Đặng Phong Vũ thì phải trầm trồ khen ngợi thôi. Đối với Đặng Phong Vũ có lẽ anh đã quá quen với những chuyện như thế này rồi, ai biểu ba mẹ sinh ra anh đẹp hết phần người khác chi.

Cả hội trường đang xôn xao bỗng một tiếng “ Rầm” cánh cửa hội trường mở ra, Dương Tiểu Lam đứng khom người thờ hồn hèn bước vào “ Xin lỗi em đến trễ.”

Cả hội trường im bặt, hàng trăm con mắt nhìn vào Tiểu Lam, đây không phải là lần đầu tiên cô đi trễ, nhưng bị mọi người nhìn chăm làm cô hơi run run.

Thấy tình huống này, Đặng Phong Vũ cong cong môi, ánh mắt liếc nhìn Dương Tiểu Lam, nói “ Được rồi, về chỗ chúng ta bắt đầu buổi học.”

Dương Tiểu Lam nghe giọng nói này, cô quay ngoắt qua, môi giật giật mấy cái, ngạc nhiên nhìn Đặng Phong Vũ, định nói cái gì đó nhưng không nói, quay lưng đi về phía ghế ngồi.

Một lúc sao, điện thoại Đặng Phong Vũ reo lên một tiếng “ ting”, nhưng vì phía dưới là các sinh viên đang nghiêm túc lắng nghe anh nói nên không thuận

tiện mở ra xem được.

Dương Tiểu Lam ngồi dưới nhìn lên bầu trời, trừng mắt nhìn Đặng Phong Vũ rồi nhìn vào điện thoại gõ gõ một hồi “Đám xem thường bà hả, tui cho anh nghĩ dạy luôn cho biết. ><”

Trên giảng đường điện thoại Đặng Phong Vũ cứ reo liên tục không ngừng nghỉ, mọi người xung quanh thấy vậy thì bàn tán ồn ào hẳn lên, buộc lòng anh phải mở ra xem.

Cầm điện thoại trên tay, khóe môi Đặng Phong Vũ giật giật, nhú mồm lại ánh mắt ngạc nhiên nhưng trở lại bình thường rất nhanh nên không ai nhận ra. Đặng Phong Vũ quay nhìn về phía Dương Tiểu Lam, ánh mắt lạnh lùng làm cho cô nổi cá da gà bất giác ngoảnh đầu về hướng khác.

Nhìn vào 25 tin nhắn trong điện thoại, môi Đặng Phong Vũ cong lên bất giác nở một nụ cười, những nội dung tin nhắn đa phần là chửi anh nhưng anh lại thấy vui hẳn, ánh mắt trở nên dịu dàng đi, cái cảm giác hoang mang trống rỗng lúc này cũng biến mất. Hóa ra cô còn biết anh đi công tác cơ đấy.

Đặng Phong Vũ quay người qua kẻ sát vào tai hiệu trưởng nói điều gì đó, khoảng 5 phút sau mọi người lần lượt ra về, trong hội trường chỉ còn lại Đặng Phong Vũ và Dương Tiểu Lam, xung quanh im lặng đến đáng sợ.

Dương Tiểu Lam bước lên giảng đường, từng bước chân cô vang lên khắp hội trường, đứng đối diện nhìn Đặng Phong Vũ, ánh mắt chán ghét, bầu trời kinh bỉ nói “lặng mất một tuần, tại sao bây giờ anh lại làm giảng viên của tôi hả?”

Đặng Phong Vũ chống hai tay lên bàn, từ từ quay đầu lại, ánh sáng chiếu vào tóc anh lại ngược sáng với khuôn mặt tạo nên chút mờ mờ ảo ảo, giọng khàn khàn “Sao nhớ tôi à?”

Dương Tiểu Lam trừng mắt “Ha... mắc mớ gì tôi nhớ anh. Nói chuyện có lí chút đi.”

Đặng Phong Vũ đưa tay vuốt một nhúm tóc Dương Tiểu Lam “Nhưng mà tôi nhớ em.”

“Khụ, khụ... nói chuyện nghiêm túc đi... Tại sao anh lại ở đây hả?” gương mặt cô đỏ lên, ho khan hai tiếng

Đặng Phong Vũ nhìn cô với ánh mắt dịu dàng đến lạ, giọng nói trầm ấm “tại vì muốn gặp em.”

Dương Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Đặng Phong Vũ, có chút gì đó không đúng, ánh mắt này sao lại ấm áp đến vậy, mặt cô đỏ ửng hai bên má, đôi mắt chớp chớp, môi mím lại, gương mặt nhỏ nhắn phúng phính rất đáng yêu, “Tôi... Tôi không nói chuyện với anh nữa, về trước đây...”

Cô xoay người bước thật nhanh ra khỏi hội trường để thoát khỏi bầu không khí khó xử này nhưng đi chưa được hai bước đã bị Đặng Phong Vũ nắm lấy cổ tay, dùng sức kéo cô về phía anh. Khi kịp nhận ra mọi chuyện thì môi cô đã bị chặn bởi đôi môi của anh. Có chút ẩm ẩm, chút ngọt ngọt xen lẫn với bất ngờ, Dương Tiểu Lam cứng đờ người ra đó mặc kệ cho Đặng Phong Vũ hôn vào môi mình, cô không biết chuyện gì đang xảy ra, tại sao... tại sao tên này lại hôn mình, tại sao lại nói mấy câu như thế, tại sao mình không ghét bỏ nụ hôn này và tại sao mình không thể tát cho tên lưu manh này một tát, hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu cô mà không thể nào tìm được câu trả lời, tim cô đập nhanh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng “thình thịch” dồn dập.

Đặng Phong Vũ buông cô ra, kẻ môi sát vào tai cô “Cưng à, tôi nhớ em lắm đó”

Tiếng thì thầm kéo Dương Tiểu Lam về hiện tại, ánh mắt kinh hãi sợ sệt nhìn Đặng Phong Vũ, bất giác lui về sau 2 bước, chỉ tay vào anh, giọng run run nói “Anh... Anh đồ lưu manh.”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kế Úc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Darling, tới nơi rồi, hôm nay ông đây đưa em đi xưng bá

Đặng Phong Vũ không nói gì, ánh mắt ấm áp nhìn cô gái nhỏ đứng trước mặt mình giật dừ, môi cong lên, anh bước lại gần Dương Tiểu Lam nhẹ nhàng đặt tay lên đỉnh đầu cô xoa xoa “Đi thôi, tôi đưa em về.” nói rồi anh giật cái túi cô đang cầm rồi bước đi mất.

Dương Tiểu Lam ngẩn ra, khi kịp hiểu thì túi mình đã bị Đặng Phong Vũ lấy đi mất, trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa của cô hàng những vạch đen, đôi mắt giật dừ, quát lên “Địch... cái tên khốn này.” Cô vội quay người chạy đuổi theo Đặng Phong Vũ, vừa chạy vừa hung hăng chửi “Cái tên kia, trả đồ lại đây” “Lưu Manh đứng lại cho tôi.”

Cuối cùng, Dương Tiểu Lam cũng bị ép ngồi trên xe Đặng Phong Vũ, ngồi ở ghế phụ lái, gương mặt cô đỏ lên vì tức giận, hai tay nắm lại thành nắm đấm ánh mắt tia thẳng vào người anh hận không thể giết cái người trước mặt này, thật sự quá lưu manh quá mặt dày vô sỉ mà.

Đặng Phong Vũ tỏ ra vô tội, ánh mắt vẫn chuyên tâm nhìn về phía trước, hai tay đặt trên vô lăng tạo ra tư thế: Anh đây đang tập trung đừng có làm phiền.

Chiếc xe lăn bánh được một lúc, Dương Tiểu Lam vô thức lướt nhìn ngoài cửa kính, gương mặt đen kịt lại, môi gật gật, khinh bỉ liếc Đặng Phong Vũ, tức giật nói “ Anh đưa tôi đi đâu vậy hả? Đây ngược hướng nhà tôi mà, rốt cuộc là muốn gì hả?”

Đặng Phong Vũ tỏ ra đương nhiên, nói “ Không làm thế này thì sao em chịu đi với tôi.”

Dương Tiểu Lam tí nữa thì hộc máu, hai tai đỏ cả lên “ Anh... được, anh lưu manh, anh mặt dày, anh vô sỉ. Tôi thua”. Cô khoanh hai tay trước ngực, lưng dựa vào ghế, bĩu môi quay mặt qua phía cửa.

Không khí trong xe im lặng hẳn đi được bao tròng bởi cái lạnh, đột nhiên điện thoại Đặng Phong Vũ reo lên, anh liếc mắt nhìn dây số trên màn hình, rồi dùng tai nghe không dây gắn vào tai. Sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt Đặng Phong Vũ lóe lên một tia ác độc nói với người bên kia “ Chuẩn bị xong?”

Người bên kia “ Tất cả đã xong rồi thưa chủ tịch.”

Đặng Phong Vũ không nói gì thêm, trực tiếp tháo tai nghe xuống quần phía sau xe, ánh mắt lạnh xuống nhìn thẳng chuyên tâm lái xe.

Dương Tiểu Lam xoay mặt không nhìn thấy biểu hiện của Đặng Phong Vũ nhưng khi cô nghe những gì anh nói thì cô có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo và độc ác trong lời nói đó. Cô ngạc nhiên, chân mày nhíu lại, từ từ quay đầu qua nhìn anh, nói nhỏ “ Anh... có chuyện gì à.?”

Chiếc xe dừng lại, Đặng Phong Vũ xoay người áp sát môi vào tai cô, đưa tay lên vuốt tóc cô, hơi thở ấm nóng phả vào tai làm cho Dương Tiểu Lam cảm thấy hơi hợp, anh nói “ Darling, tôi nói rồi, hôm nay ông đây đưa em đi xưng bá.”

Đặng Phong Vũ chuyển tay xuống mở dây an toàn cho cô, anh cười một nụ cười xấu xa, rồi buông cô ra, nhanh chóng bước xuống xe đi vòng qua mở cửa cho cô.

Dương Tiểu Lam nghiêng người nhìn chằm chằm vào Đặng Phong Vũ, anh mắt nghi ngờ, mím môi chặt lại, cô định nói gì đó nhưng lại thôi. Đang suy nghĩ phải nên làm như thế nào, tại sao đột nhiên thái độ của anh ta lại thay đổi nhanh đến vậy, làm cho cô không biết là nói gì mới phải, hay là có chuyện gì xảy ra rồi cũng nên, Dương Tiểu Lam hít vào một hơi thật sâu, chưa kịp bước xuống xe thì đã bị người ta kéo một cái thật mạnh đã nằm trong ngực anh rồi. Hai con ngươi của Dương Tiểu Lam như muốn rớt ra ngoài, gương mặt nóng bừng cả lên, tim đập càng lúc càng nhanh như muốn nổ tung khỏi lồng ngực, ngạc nhiên cô không nói được lời nào cả. Sao lại gần thế này chứ, sắp bệnh tim tới nơi rồi làm sao đây? Cái tên này hôm nay uống lộn thuốc rồi à, trong vòng một buổi chiều mà tấn công những hai lần, mà toàn dùng đòn chí mạng nữa, rốt cuộc thì muốn cái gì đây, mình cũng là người mà chứ có phải sắt đá đâu mà chịu nổi chứ. Đùng ngược tui nữa có được không hả?

Đặng Phong Vũ hai tay nắm lấy vai cô, cuối đầu nhìn thấy gương mặt nhỏ đang đỏ ửng hết cả lên, đôi mắt anh cong lên “ Bị tôi mê hoặc rồi à?”

Nghe giọng anh, Dương Tiểu Lam đôi mắt ướt long lanh chớp chớp liên tục, gương mặt bối rối, nói “ Anh... Anh đừng có tự đề cao mình...”

Đặng Phong Vũ không nói gì, đóng cửa xe lại, đưa chìa khóa cho người của khách sạn lái đi, anh khoát tay lên vai Dương Tiểu Lam lôi cô đi vào trong “ Sắp đến giờ rồi, đi thôi!”

Cô nhú mày, ánh mắt khó hiểu nhìn Đặng Phong Vũ, hỏi “ Rốt cuộc là muốn đi đâu.”

Vừa đặt chân vào khách sạn, đã có một đám người bước đến cúi đầu trước mặt Đặng Phong Vũ. Anh liếc mắt về hướng một chàng trai đứng bên phải, chàng trai vội chạy đến trước mặt anh, ánh mắt lạnh lùng, Đặng Phong Vũ nhếch môi hỏi “ Chuẩn bị xong hết chưa?”

Chàng trai cúi đầu, cung kính nói “ Tất cả đã xong thưa ngài.”

Đặng Phong Vũ nhìn sang Dương Tiểu Lam, “ cho các người 1 giờ”

Chàng trai không dám hó hé gì, nhìn Dương Tiểu Lam, đưa tay ra nói “ Mời tiểu thư đi với chúng tôi.”

Dương Tiểu Lam trợn mắt, mím môi nhìn Đặng Phong Vũ, ánh mắt muốn hỏi “ Chuyện này là sao? Tại sao tôi phải đi với họ chứ.”

Anh biết cô định nói gì, anh vỗ vào vai cô hai cái, ánh mắt dịu dàng nói “ Chúng ta không còn nhiều thời gian, bọn họ sẽ chọn trang phục cho em.”

Dương Tiểu Lam chưa kịp phản ứng lại thì cô đã bị người ta lôi đi mất rồi. tại sao cô lại thấy mình giống như con thú cưng như vậy chứ, dù gì thì anh ta cũng nên nói là chuyện gì chứ. Vừa đánh người ta xong lại quay ra đồ ngọt không biết là tên này định làm cái chuyện xấu gì nữa đây...

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cứ phá, tôi sẽ cùng em

Đằng Phong Vũ đang ngồi trong phòng chờ, trên tay cầm tài liệu của buổi đấu giá lật đi lật lại, gương mặt lạnh lùng không một chút biểu cảm gì lại khiến cho người ta say đắm không thể nào rời mắt được.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, cô gái mặc chiếc váy dạ hội màu trắng bước vào, Chiếc váy hở toàn bộ phần lưng để lộ ra xương cánh bướm rất đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm nhẹ nhàng nhưng có phần sắc xảo, người nhìn vào có thể đắm chìm trong đó,

Dương Tiểu Lam nhắc chân đi tới nhìn Đằng Phong Vũ đang ngồi ngẩn người trên ghế, cô cười chế giễu một cái, đưa tay lên vuốt mái tóc đen dài của mình, hất cằm nói “ sao, có phải yêu tôi rồi không?”

Đằng Phong Vũ đứng dậy, mở một nụ cười mỉa mai, đưa tay ôm lấy eo cô “ Mặc như thế này cũng giống người nha”

Dương Tiểu Lam tức đỏ mặt, giơ chân lên đá một chân anh một cái cho hả giận nhưng Đằng Phong Vũ đã đoán trước được mà buông cô ra, bước chân đứng sang kế bên cô, anh đặt tay cô lên cánh tay của tay, bước đi ra ngoài “ Tôi giờ làm chuyện xấu rồi, đi thôi”

Tuy dù rất tức giận nhưng khi nghe đến đi làm chuyện gì đó xấu xa, hai mắt cô lại sáng hẳn lên, phối hợp ăn ý với anh hai người cùng nhau bước đi ra ngoài.

Tại hội trường khách sạn New World, Đoàn Nhất Trung trên tay cầm ly rượu vang đỏ, đi đến chào hỏi tổng giám đốc tập đoàn GBASO – Trần Hi là một người đàn ông khoảng 30t, cao gầy, gương mặt thanh tú thu hút người khác nhưng có phần nam hiểm khó lường.

Đoàn Nhất Trung nở nụ cười thân thiện, đưa tay ra “ Trần Tổng, vinh hạnh được hợp tác với bên ngài.”

Trần Hi lạnh lùng, cầm ly rượu trên tay, không hề có ý định bắt tay với Đoàn Nhất Trung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra cửa nói “ Có lợi cho bên chúng tôi, không cần cảm ơn”

Đoàn Nhất Trung khước môi giật giật, ngượng ngùng thu cánh tay lại, trong lòng ông ta chửi thầm một tiếng, định mở miệng nói gì nhưng lúc này cánh cửa hội trường mở ra, một đôi nam nữ bước vào. Người đàn ông mặc bộ vest màu đen trên chiếc áo vest có một cái khăn tay màu đỏ, dáng người cao gầy, khí chất lạnh lùng nổi bật với đôi mắt màu hổ phách, trên người toả ra cái gì đó có thể đàn áp hết tất cả mọi người xung quanh.

Đi bên cạnh là một cô gái nhỏ, mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng hở lưng, vừa nhìn vào có thể cho người ta cảm nhận được sự ngây thơ thuần khiết trong người cô ấy, làm cho người ta càng nhìn càng có ham muốn vây bắt cô.

Hai người tiến vào chẳng khác nào Ác quỷ và Thiên thần, ánh mắt mọi người xung quanh đều tập trung trên hai người họ không thể nào rời mắt được, đặc biệt hai người này làm cho người khác cảm thán một câu “ Một đôi trời sinh”

Trần Hi thấy cô gái mặc chiếc váy trắng, anh ta có cảm giác như gặp ở đâu đó rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra. Mà điều làm cho Trần Hi ngạc nhiên nhất là người đàn ông mặc bộ vest đen lại là Đằng Phong Vũ. Từ trước tới giờ ai cũng biết bên người Đằng Phong Vũ không có lấy một nữ nhân, thế mà bây giờ lại...

Trần Hi ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hai người mới bước vào, môi cong lên nói với Đoàn Nhất Trung “ Đoàn Tổng, tôi có việc, xin đi trước” anh ta đặt ly rượu xuống chậm chậm tiến về phía hai người họ.

Lúc này Đoàn Nhất Trung mới phát hiện ra tay mình cầm ly rượu đang run lên, ánh mắt hẳn lên tia máu ác độc nhìn chằm chằm vào Dương Tiểu Lam, môi mím chặt, gương mặt dữ tợn. Tại sao Dương Tiểu Lam lại xuất hiện ở đây, hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu ông ta, và cô là mối đe dọa duy nhất ông ta cần diệt trừ trong 10 năm nay, nếu cô nhớ lại chuyện năm đó thì chỉ cần một câu của Dương Tiểu Lam thôi là tất cả những gì ông có hiện giờ đều biến mất cả. Nhưng vì Đoàn Nhất Trung nên ông không thể động vào cô được, mà bây giờ bên cạnh cô còn có Đằng Phong Vũ thì lại càng khó đối phó hơn.

Dương Tiểu Lam khoác tay đi bên cạnh Đằng Phong Vũ, cô nhìn thấy Đoàn Nhất Trung đang đứng cách hai người không xa về mặt toát mồ hôi, trong lòng cô cười lạnh một tiếng, lòng bàn tay siết chặt lại nắm lấy cánh tay Đằng Phong Vũ làm cho anh cảm thấy có hơi đau.

Đằng Phong Vũ chao mảy nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, giọng trầm thấp nói “ Có chuyện gì sao?”

Dương Tiểu Lam bắt giác thu mắt lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, thuận miệng đáp “ Không.”

Bỗng nhiên trong đầu cô nhớ ra chuyện gì, chân mày nhíu lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh, hỏi “ Anh... không sợ tôi phá buổi đấu giá này hả?”

“ Cứ phá, tôi sẽ cùng em” Đằng Phong Vũ thân nhiên đáp.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Ước Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đây là người đàn ông của tôi

Dương Tiểu Lam nhìn anh, cười ha một tiếng, không nói gì, quay mặt đi chỗ khác. Được coi như anh giỏi, muốn tôi phá chứ gì, coi tôi là côn đồ chắc. Hôm nay bà đây sẽ cho anh biết thế nào là không có mặt mũi a.

Hai người đang đi về phía ghế ngồi, đột nhiên đằng sau vang lên giọng nói “Ngài Đăng Phong... không ngờ lại gặp cậu ở đây nha!”

Đăng Phong Vũ, rũ mắt xuống, gương trở nên u ám, mắt ánh lên tia khinh bỉ, quay người lại nhìn người đang bước tới phía mình, giọng anh đầy sát khí, nói “Trần Hi? Ha... anh tự đem mạng tới nộp cho tôi à?”

Gương mặt Trần Hi như đang khiêu chiến, trên môi còn nở một nụ cười rất tươi, tỏ ra thân thiết với Đăng Phong Vũ “Này này, lâu ngày không gặp cậu lạnh nhạt với tôi thế.”

Đăng Phong Vũ cười như không cười, ánh mắt lạnh như bắc cực nhìn Trần Hi, nhỏ giọng nói “Anh muốn tôi bàn chuyện cũ với anh không?”

Trần Hi sắc mặt âm trầm “Cậu... thôi bỏ đi. Tôi có việc phải đi rồi.”

Đăng Phong Vũ nhìn phía sau Trần Hi, trong lòng anh hừ một tiếng, môi nở một nụ cười lạnh, lời Tiểu Lam đi.

“Hắn ta là ai thế?” Dương Tiểu Lam nhú mày hỏi.

“Đừng quan tâm, sao này thấy thì cũng tránh xa ra, tên đó rất nguy hiểm”

Dương Tiểu Lam đắn đo mấy giây, nhìn người đàn ông đang nắm tay mình trước mặt, cô nhớ lúc này khi nghe thấy tiếng của Trần Hi thì Đăng Phong Vũ đã đứng trước mặt che cho cô, lúc đấy cô cảm nhận được bờ vai thật rộng, đáng người cao to như một ngọn núi lớn có thể che chở cho cô bất cứ việc gì.

Dương Tiểu Lam thở dài một tiếng, trong lòng giận co rằng không được thích anh ta, cô nói “Tôi biết rồi.”

Cô buông tay anh ra, gương mặt đỏ, lắp bắp nói “Anh đi trước đi, tôi... tôi vào nhà vệ sinh chút.”

Đăng Phong Vũ đứng nhìn bóng lưng cô gái nhỏ bước đi, sắc mặt trở nên âm trầm, đôi mắt đầy sự đau lòng.

Anh bước chân đi, bỗng bên tai vang lên giọng nói “Đăng Phong tiên sinh...”

Đăng Phong Vũ quay đầu thấy người đứng trước mặt mình, nhú mày đôi mắt tỏa ra khí lạnh, gương mặt không biểu cảm gì.

Thấy Đăng Phong Vũ không phản ứng gì Đoàn Khả Hân nở một nụ cười, nhẹ nhàng nói “Nghe danh đã lâu, hân hạnh được gặp ngài. Tôi là Đoàn Khả Hân.”

Đăng Phong Vũ không thèm nhìn cô ta, trong lòng khinh bỉ nhếch môi, đôi mắt tạo nên một đường cong, gương mặt đẹp hoàn mỹ, lạnh lùng nói “Không biết... chuyện gì?”

Đoàn Khả Hân bị vẻ hoàn mỹ của anh hút hồn, cô ta nhìn chằm chằm vào gương mặt anh, ngẩn người, lúng túng nói “À.. không biết hôm nay partner của anh là ai? Nếu không... tôi có thể ngồi cùng ngài được chứ?”

Đăng Phong Vũ cong môi “A... ý cô là muốn làm partner của tôi?”

Đoàn Khả Hân mắt sáng lên, phấn khởi đáp “Phải... không biết ý ngài thế nào?”

“Tôi thế nào à?... cô thích tôi sao?”

Đoàn Khả Hân đỏ mặt, không biết nên nói thế nào.

Đăng Phong Vũ nhìn cô gái đang đi về phía mình, anh nở một nụ cười dịu dàng “A... chuyện lúc này cô hỏi tôi, tôi không quyết định được. Hay cô hỏi bạn gái tôi đi.”

Đoàn Khả Hân ngu người nhìn Đăng Phong Vũ, không thốt ra được lời nào. Đăng Phong Vũ có bạn gái? làm sao có thể thế được. Một người ưu tú như thế này chỉ về nước gần 1 tháng nay, làm sao có bạn gái nhanh như thế được, có đùa hay không đấy?

“Hai người quen nhau à?”

Giọng nói trong trẻo vang lên ở sau lưng Đăng Phong Vũ, đôi mắt to tròn, gương mặt nhỏ nhắn hai má có chút ửng hồng, Dương Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn anh, mày nhú lại, biểu cảm đầy mong chờ câu trả lời.

Đăng Phong Vũ nhìn vào đôi mắt đầy mong đợi của cô, khóe môi anh giật giật, ánh mắt đầy sự dịu dàng cưng chiều, anh không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi sang chuyện khác “Em đi lâu thế?”

Dương Tiểu Lam liếc anh một cái “Đừng có lảng sang chuyện khác.”

Đôi mắt Đằng Phong Vũ chớp chớp, môi cong lên anh không nói gì chỉ biết cười trừ.

Đoàn Khả Hân cảm thấy có gì đó không đúng, mày nhíu chặt lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn 2 người, “Dương Tiểu Lam sao cô lại ở đây? Còn nữa hai người quen nhau sao?”

Đằng Phong Vũ không phản ứng gì, ánh mắt anh vẫn ở trên người Tiểu Lam, dường như coi Đoàn Khả Hân thành không khí luôn rồi.

Ngược lại, Dương Tiểu Lam lạnh lùng nhìn Đoàn Khả Hân, khinh thường nói “A... tại sao tôi lại không được ở đây. Còn nữa chúng tôi có quen biết nhau hay không cô quản được à? Hay là... cô thích anh ấy?”

Gương mặt Đoàn Khả Hân giận dữ méo xệch, ánh mắt đầy sát khí tia thẳng vào người tiểu lam, hất mặt nói “Tôi thích thì sao mà không thích thì sao? Cô là gì mà tôi phải nói cho cô biết?”

Dương Tiểu Lam cười khinh bỉ một cái, tay khoanh trước ngực “A, nếu cô thích thì tôi sẽ cho cô cơ hội còn... nếu mà không thì... thôi”

Đoàn Khả Hân hừ một tiếng, “Hừ... cô lấy quyền gì mà nói cơ hội với tôi?”

Dương Tiểu Lam đưa tay vòng qua cánh tay Đằng Phong Vũ, người cô như dựa vào người anh, ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn thẳng vào mắt anh, nở một nụ cười quyền rũ “Quyền gì ấy à? Thì là... đây là người đàn ông của tôi, cô quản được chắc.”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Có đau tay không?

Bàn tay Đoàn Khả Hân nắm chặt lại, đôi mắt ngạc nhiên mang theo vài phần tức giận nhìn hai người trước mặt cô ta, gắng giọng nói “Cô... được coi như cô giới. Nhưng... lời cô làm sao tôi tin được chứ? không phải là cô... chạy đi quyền rũ anh ấy rồi tự mình bịa ra đấy chứ?”

Dương Tiểu Lam vuốt vuốt cánh tay Đằng Phong Vũ, tựa đầu vào vai anh, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn Đoàn Khả Hân, chậm rãi nói “Tôi có bịa ra hay không cô nhìn cũng thấy rồi đó. Một người vừa đẹp trai vừa có tiền lại tài giỏi như anh ấy làm sao mà tôi bỏ qua cho được. nếu như để rơi vào tay cô thì chẳng phải... phí của trời sao?”

Đằng Phong Vũ nhìn cô gái đang dựa vào người mình, đôi mắt dịu dàng mang theo ý cười, cơ thể như mềm nhũn cả ra. Anh biết những lời này không phải là thật lòng nhưng khi nghe cô nói tim anh đập có chút nhanh hơn, trong lòng cảm thấy ấm áp đến lạ.

Đoàn Khả Hân cười châm chọc, khinh bỉ nói “Ha ha... tôi thật không ngờ cô lại vô liêm sỉ đến vậy...”

Ánh mắt sắc bén Đằng Phong Vũ liếc cô ta, môi cong nở một nụ cười, giọng trầm thấp nói “Có vô liêm sỉ hay không cũng không đến lượt cô nói.”

Đoàn Khả Hân chậm rãi nói từng từ từng từ một, gương mặt tỏ ra ghê tởm đến tận cùng “Anh không biết gì sao? Chuyện về 3 năm trước... chẳng lẽ cô ta không nói với anh à?... Mà làm sao có thể nói với người khác được. Có phải chuyện tốt đẹp gì đâu...”

Dương Tiểu Lam bước lên chắn trước mặt Đằng Phong Vũ, một giây sau trong bối trường vang lên một tiếng “CHÁT” chói tai. Mọi người đều hướng mắt về phía Dương Tiểu Lam đang nhẹ nhàng lau bàn tay mình từng ngón từng ngón. Đoàn Khả Hân ôm mặt kinh hãi, không ngờ Dương Tiểu Lam lại dám đánh cô ta, thật sự mất mặt, đúng là quá mất mặt mà. Đôi mắt cô ta đỏ lên, gương mặt méo mó tức giận, trừng mắt nhìn chằm chằm Dương Tiểu Lam như muốn nhào đến giết chết người.

Lau tay xong, Dương Tiểu Lam khinh thường nhìn Đoàn Khả Hân “Vô liêm sỉ? Cô chạy đến quyền rũ bạn trai tôi, rồi nói tôi vô liêm sỉ. Da mặt cô cũng dày thật đấy... nhưng không sao tôi sẽ giúp cô một chút...”

Ánh mắt đau lòng của Đằng Phong Vũ nhìn chằm chằm vào bàn tay đã đỏ lên của cô, vì lúc này Dương Tiểu Lam dùng sức không nhẹ tát Đoàn Khả Hân nên tay cô có hơi rất mà đỏ lên. Anh nhẹ nhàng cầm bàn tay cô xoa xoa mấy cái, ánh mắt dịu dàng, giọng nói nhỏ nhẹ cung chiêu hỏi “Có đau tay không?”

Dương Tiểu Lam nhìn anh, mắt chớp chớp, hai má có chút ửng hồng, nũng nịu nói “Đau, xưng hết cả rồi.”

Đoàn Khả Hân “...”

Tất cả mọi người “...”

Đạo lí đâu ra thế này, đánh người ta xong quay ra nói đau tay, có phải hai người này mặt quá dày rồi không hả.

Nửa bên mặt Đoàn Khả Hân bị đánh xưng đỏ cả lên, trên trán toàn những vạch đen, đôi mắt hung tợn bỗng chốc ngơ ra khi nghe được lời than đau của Dương Tiểu Lam, khoe môi cô ta giật giật, nhếch mép khinh thường nhìn chằm chằm vào hai người đang đứng trước mặt mình “ Xem ra chuyện năm đó cô còn chưa quên đâu ha.”

Dương Tiểu Lam liếc Đoàn Khả Hân một cái “ Cô muốn hai bên cho bằng không? Tôi còn dư sức đấy.”

Đoàn Khả Hân bước tới, tức giận giơ tay lên “ Cô dám... ”

Ngay lúc này cô ta bắt gặp một ánh mắt sắc lạnh, vô cảm như lưỡi dao đâm thẳng vào mình, sống lưng lạnh toát, mồ hôi trên tay ướt đầm, người cô ta cứng đờ không nhúc nhích được gì.

Dương Tiểu Lam bĩu môi, đôi mắt to tròn cong lên mang theo ý cười nhạt, đưa tay nắm lấy cằm Đoàn Khả Hân “ Muốn biết tôi dám hay không thì cô cứ thử đi. Kết quả sẽ không làm cô thất vọng đâu.”

Người Đoàn Khả Hân run lên, nghiêng rặng cổ nén sự tức giận của mình xuống. Đằng Phong Vũ ánh mắt cứng chiều dung túng nhìn Dương Tiểu Lam, cánh tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giọng trầm thấp nói “ Ngoan, đừng quậy.”

Anh đưa mắt qua nhìn Đoàn Khả Hân, ngay lập tức làm cô ta toát mồ hôi lạnh. Cô ta im pặt không nói được lời gì.

Đằng Phong Vũ “ sắp bắt đầu rồi chúng ta đi thôi.” Anh nắm lấy tay Dương Tiểu Lam, hai người bước về phía trước không thèm nhìn Đoàn Khả Hân lấy một cái.

Đằng sau Đoàn Khả Hân vang lên giọng nói “ Tiểu Thư, Chủ tịch đang đợi... ”

Người đàn ông mặt bộ vest đen, gương mặt lạnh lùng, đôi mắt sắc bén không chút biểu cảm gì, đứng cúi người xuống, đưa tay tỏ thái độ mời nói với Đoàn Khả Hân.

Trong phút chốc ánh mắt cô ta xẹt qua một tia nham hiểm rồi biến mất, cô ta quay người sai bước đi về phía ghế ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Năm trăm triệu lẻ một ngàn

Buổi đấu giá diễn ra hoàn toàn thuận lợi cho đến khi vật đấu giá cuối cùng được mang lên. Đó là một chiếc vương miện nữ hoàng, ở giữa có một viên kim cương được chạm khắc tinh xảo, nhìn vào có thể thấy được sự kiêu hãnh và quyền rũ của chiếc vương miện.

Tất cả những người phụ nữ có mặt tại buổi đấu giá hôm nay đều có tham vọng sở hữu nó, không ngoại trừ Đoàn Khả Hân.

Đằng Phong Vũ hướng mắt lên sân khấu, hờ hững nói “ Muốn không?”

Biết được anh đang hỏi cái gì, Dương Tiểu Lam ánh mắt nhàm chán liếc chiếc vương miện một cái, nhếch môi nói “ Tôi muốn cướp hơn... được không?”

Đằng Phong Vũ nhăn mày “ Cướp?”

Dương Tiểu Lam hai tay để trước ngực “ Đúng, như vậy mới kích thích còn đỡ tốn tiền tranh về...”

Đằng Phong Vũ môi cong lên, mở một nụ cười gian “ Tôi thích thế...”

Đoàn Khả Hân là một người kiêu ngạo, muốn gì sẽ giành cho bằng được. Mà chiếc vương miện đó cực kì đẹp, đến ngay cả Dương Tiểu Lam cũng cho một chút động lòng thì làm sao Đoàn Khả Hân có thể bỏ qua được chứ. Không tính đến Đoàn Khả Hân sẽ không để cho nó rơi vào tay cô được vì thế dù có bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì cô ta cũng phải có được chiếc vương miện đó.

Nếu muốn có đến vậy thì được, cô sẽ cho Đoàn Khả Hân có được nó trong vui mừng. Rồi sao đó cướp lại từ tay cô ta, đẩy cô ta xuống vực thẳm, để Đoàn Khả Hân biết thế nào mới là vô liêm sỉ thật sự.

Dương Tiểu Lam nhìn chiếc vương miện trên sân khấu, nở một nụ cười ỷ dĩ, đưa mắt sang Đằng Phong Vũ, nói “ Giúp tôi lấy tiền về đi!”

Ngón tay thon dài của Đằng Phong Vũ khẽ chuyển động trên tóc cô, anh nhỏ giọng nói “ Tuân lệnh a.”

MC bắt đầu nói “Giá khởi điểm chiếc vương miện này là 150 triệu, xin mời mọi người bắt đầu...”

Một người phụ nữ người trung niên ngồi ở bàn số 1 giờ bùng lên “200 triệu”

Một người đàn ông trung niên ngồi bàn số 5 “250 triệu”

Bàn số 3, một tiểu thư ăn mặc sang trọng “350 triệu”

Đoàn Khả Hân ở bàn số 2 sốt sắn, đôi mắt sáng đầy tham vọng, dứt khoát nói “500 triệu.”

Không khí hội trường im lặng hẳn đi, không ai nói gì, những tiểu thư và phu nhân có mặt tại đây đang tỏ ra tiếc nuối, họ không dám bỏ ra một số tiền lớn như vậy để thỏa mãn ước muốn của mình.

MC hô lên “500 triệu lần thứ nhất, 500 triệu lần thứ 2... 500 triệu lần thứ 3... chốt..”

MC chưa nói xong, từ bàn số 6 có một cánh tay giơ lên, một giọng nói trầm thấp vang lên trong hội trường “500 triệu là một ngàn”

MC “...”

Đoàn Khả Hân “...”

Tất cả mọi người “...”

Khỏe môi Dương Tiểu Lam giật giật, đưa mắt liếc Đặng Phong Vũ một cái. Được đấy, chấp chấp... keo kiệt quá đi mất. Anh ta muốn cướp trắng trợn như vậy sao? Nhưng mà cô thích nha.

Mc đứng trên sân khấu sững người, tay cầm mic run nhẹ một cái, gương mặt dờ ra, không biết phải nói như thế nào.

Đoàn Khả Hân hung ác nhìn cô gái đang cười bàn số 6, gương mặt có chút méo mó, trên trán toàn vạch đen. Cô ta liếc nhìn trợ lý bên cạnh, cánh tay trợ lý trun rầy đưa bảng lên, khoảng ba giây sao mới nghe được giọng nói có chút sợ hãi “550 triệu.”

Đặng Phong Vũ bắt gặp nhếch môi, trong ánh mắt có ý cười châm chọc. Ha... cá cắn câu rồi a, chơi không vui nha...

Một người đàn ông ngồi bên cạnh anh khẽ giơ bảng lên “700 triệu.”

Mọi người xung quanh kinh ngạc, những tiếng bàn tán bắt đầu ồn ào. Giá khởi đầu chỉ có 150tr thế mà bây giờ lại lên tới 700 triệu, đúng là quá dọa người rồi. Đây là việc làm của những kẻ xài tiền như nước đây mà.

Đoàn Khả Hân nắm chặt tay thành nắm đấm, gương mặt tức đến không còn chút máu. 700 triệu là số tiền quá lớn rồi, nhưng lòng ham muốn của mình, cô ta không cho phép ai có được vật mà đáng ra nó là của cô ta. Bằng mọi giá Đoàn Khả Hân phải lấy cho bằng được chiếc vương miện đó.

Đoàn Khả Hân hung hãn giật lấy bảng số từ trong tay thư kí, giơ lên, giọng nói đầy phẫn nộ “800 triệu”

MC đứng trên sân khấu gương mặt biểu cảm vui mừng, 2 mắt sáng lên hô to “800 triệu lần thứ nhất... 800 triệu lần thứ 2... 800 triệu lần thứ 3... chốt giá. Chiếc vương miện này thuộc quyền sở hữu của tiểu thư Đoàn Khả Hân. Mời cô lên sân khấu.”

Đoàn Khả Hân đất ý, ánh mắt khinh thường nhìn về phía bàn số 6 khiêu khích, rồi cô ta sai bước tiến lên sân khấu.

Đặng Phong Vũ cong cong cánh môi lên, tay nắm lấy tay Dương Tiểu Lam kéo cô đứng dậy, giọng dịu dàng “Đi thôi.”

Dương Tiểu Lam nhìn anh không khỏi bĩu môi một cái, ngu chết tôi rồi, tôi vừa xem hài gì thế này, Đoàn Khả Hân hãy giữ thật chặt nha nếu không sẽ bị cướp đấy. Không ngờ Đặng Phong Vũ lại thâm hiểm đến như vậy, người trên thương trường đúng là... haiz mình chỉ là tép rêu thôi...

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cướp thì sao? Có bản lĩnh lại đây mà lấy(1)

Mãi suy nghĩ, cô bị anh kéo đi đến một phòng khác của khách sạn. Dương Tiểu Lam nhìn xung quanh không khỏi nhủ thầm “Làm gì đưa tôi đến đây?”

Đặng Phong Vũ nâng cánh tay lên động tác tao nhã nhẹ nhàng cởi áo khoác ra đặt xuống sofa. Anh bước đến tủ lạnh lấy ra một chai nước, động tác từ từ uống hết nửa chai nước, ngồi trên sofa, vẻ mặt hồ hững mang theo vài phần châm chọc “Sao? Em sợ tôi ăn thịt em à?”

Tiểu Lam giật lấy chai nước từ tay anh, liếc một cái “ Anh dám?”

Đặng Phong Vũ nhìn chăm chăm cô. Bị nhìn như vậy cô không được tự nhiên cho lắm. Anh nâng tay đặt ngoáy tay lên môi mình xoa nhẹ “ Em sợ à?”

Vừa mới bị nhìn đến toát mồ hôi sau gáy, nghe được câu này của anh Dương Tiểu Lam bình tĩnh lại, ánh mắt khinh thường nhìn anh, bĩu môi “ Không, tôi sợ anh bị ăn sạch thôi.”

Đặng Phong Vũ “...” thôi được rồi, anh không nói lại cô, nhưng mà cô ăn anh... rất hoang nghênh nha. Lại đây ăn sạch anh nhanh nhanh đi nào.

Nhìn gương mặt bỗng chốc ửng hồng trước mặt, Dương Tiểu Lam không khỏi liếc anh, giọng đầy kinh bỉ “ Gì đây... anh nghĩ thật à?”

Đặng Phong Vũ không nói gì, trên môi nở nụ cười xấu xí, tiến gần dùng hai tay chống vào thành sofa, áp sát môi vào tai cô, hơi thở máy lạnh của anh phả vào vành tai cô, làm cho hai tai cô nóng lên, gương mặt đỏ ửng, giọng cô có chút rung nhẹ “ Anh ... làm gì...”

Lời chưa nói hết đã bị chặn bởi đôi môi mềm mại của anh, anh hôn rất dịu dàng, làm cho cô có cảm giác rất dễ chịu, nụ hôn này cô không ghét nó. Nhưng bỗng nhiên tay Đặng Phong Vũ dùng sức siết chặt lấy eo cô, hôn sâu quần áo cánh môi mềm như nước của Dương Tiểu Lam làm cho cô có cảm giác nóng rát, cả hơi thở cũng bị anh hút hết sạch.

Cô cố dùng chút sức lực cuối cùng giãy giụa trong người anh, tay cố đẩy anh ra nhưng quả thật không có tác dụng gì. Khi hơi thở sắp bị lấy đi hết, Đặng Phong Vũ nhẹ nhàng buông cô ra, ánh mắt anh ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ của Dương Tiểu Lam.

Cuối cùng cũng thoát khỏi tay con sói trước mặt, Dương Tiểu Lam hít một hơi thật sâu lấy không khí, ánh mắt tức giận, đôi môi sưng đỏ quặn rũ, gương mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn anh “ Anh ... muốn giết người có phải không hả?”

Đặng Phong Vũ nhún nhún vai tỏ vẻ vô tội “ Chẳng phải em đòi ăn tôi sao? Tôi chỉ theo ý em thôi mà.”

Cô đứng phắt dậy, tức giận chỉ tay vào anh “ ANH...”

Tự dưng không biết suy nghĩ tới cái gì, Dương Tiểu Lam rút tay lại khoanh trước ngực, gạt đầu một cái, nở một nụ cười nguy hiểm “ Được, ăn anh thì tôi có lợi hơn rồi... muốn chứ gì? Cởi ra đi.”

Gương mặt Đặng Phong Vũ vẫn hiện lên ý cười “ Em cởi giúp tôi đi...”

Dương Tiểu Lam không nói gì, ánh mắt lướt qua một tia lạnh, dang tay nắm lấy caravat của anh dùng sức kéo anh về hướng mình. Bàn tay nhỏ bé của cô lướt qua từng chiếc cúc áo của anh rồi từ từ cởi ra cho đến chiếc cúc áo cuối cùng.

Phần cơ bụng săn chắc của anh hiện ra trước mặt cô, nó giống như một miếng thịt béo bở được dân lên tới miệng vậy, không ăn thì phí của trời nha. Yết hầu của Dương Tiểu Lam khẽ chuyển động một cái, hai má cũng trở nên nóng hơn...

Ngay lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, có giọng nói từ bên ngoài “ Chủ tịch... chúng tôi mang đồ đến rồi.”

Động tác của cô dừng lại, thở phào một hơi, ngược nhìn anh thì nhận ra... Lúc này mặt Đặng Phong Vũ đã đen hơn đít nồi, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía cửa.

“ Khụ Khụ...” cô ho lên 2 tiếng, rồi lựa lời nói “ Tìm anh kia... đi mở cửa đi.”

Đặng Phong Vũ liếc nhìn cô gái vô tư trước mặt, nhàu mày lại, rồi cũng nghe lời đi ra mở cửa.

Dương Tiểu Lam không biết kìm đầu ra đĩa hoa quả, cô ngồi vắt chân lên, bận rộn với đĩa hoa quả không để ý gì tới tình hình ngoài cửa.

Cánh cửa phòng mở ra, hai người trợ lý nhìn người đàn ông trước mặt mình đặng đặng sát khí giết người, bất giác 2 người cuối đầu xuống, người hơi run lên lắp bắp nói “ Chủ tịch... đồ ngài dặn dò chúng tôi đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Một trong 2 người cúi đầu đưa tay đang cầm một túi đồ ra, Đặng Phong Vũ không phản ứng gì, giật lấy túi đồ rồi đóng cửa lại tạo một tiếng “ Rầm” rất lớn.

Hai người ngoài cửa bị dọa cho hết hồn, chân mềm nhũn cả ra, nhìn nhau trán đầy mồ hôi lạnh. Họ không biết mình làm sai gì mà Boss lại tức giận như vậy, từ đầu đến cuối hai người không dám ho he gì mà chỉ đến đưa đồ thôi, tại sao đứng không cũng bị trừng phạt chứ. Nhưng một trong hai người nghĩ lại bộ dạng của Đặng Phong Vũ khi này bước ra cửa, quần áo xốc xếch cả lên, nút áo bị cởi ra hết để lộ cơ bụng săn chắc, gương mặt thì khó chịu khí lạnh tỏa ra như tảng băng lớn, chẳng lẽ... thôi rồi lần này là 2 người họ phá hoại chuyện tốt của Boss rồi, chắc chắn boss sẽ không tha thứ đâu.

Trong phòng, nhìn thấy dáng vẻ tham ăn của Dương Tiểu Lam càng làm cho anh tức giận hơn, anh đi đến sofa, tiện tay ném túi đồ cho cô, lạnh giọng nói “ Đừng ăn nữa, thay ra...”

Dương Tiểu Lam nhìn bên trong túi đồ, bĩu môi, tay vẫn cầm miếng dưa hấu cho vào miệng “ Để làm gì?”

Anh nhìn cô “ Không đi cướp nữa à?”

Dương Tiểu Lam nhìn lại bộ đồ thể thao màu đen trong túi rồi nhìn Đặng Phong Vũ gật đầu “Đi chứ... chờ đó tôi ra ngay đây.”

Anh nhìn cô gái nhỏ cầm túi đồ vội chạy vào nhà vệ sinh, trong lòng cười khỏ. Tại sao cô nhóc này có thể ngây thơ đến vậy chứ? Có thể để ý đến anh một chút có được không hả? Cô gái này ăn no rồi phì mập bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cướp thì sao? Có bản lĩnh lại đây mà lấy (2)

15 phút sau, cửa nhà tắm được đẩy từ trong ra, cô gái nhỏ mặc trên người bộ đồ thể thao màu đen, tóc buộc đuôi ngựa, đội chiếc nón lưỡi trai đen, vui vẻ bước đến sofa, hất cằm lên, đôi mắt to nheo lại nhìn người đang ngồi trên ghế, phản kích nói “Đi thôi”

Đặng Phong Vũ cầm chiếc điện thoại trong tay, trên màn hình thoát hiện lên khung cảnh ánh sáng hơi mờ xung quanh toàn là xe với xe, dần dần màn hình xuất hiện một chiếc màu đen, trong xe là một cô gái tuy không nhìn rõ mặt nhưng vẫn có thể nhận ra đó là ai. Đoàn Khả Hân ngồi trong xe, kế bên là chiếc vương miện được cô ta nâng niu, ánh mắt nhìn rất tự mẫn. Ghế lái 2 một người đàn ông cao to mặc bộ vest đen, đang chuẩn bị khởi động xe chạy đi.

Đặng Phong Vũ đứng dậy, tắt điện thoại đi rồi bỏ vào túi, anh nhìn đáng vẻ chuẩn bị đi làm chuyện xấu của Dương Tiểu Lam thì miệng bỗng nhiên nở một nụ cười, ánh mắt có phần cưng chiều hơn.

Hai người cùng nhau đi ra phía cửa, bước vào thang máy bấm xuống tầng hầm để xe.

Dưới tầng hầm để xe, chiếc xe Camry khởi động rồi khởi, xe đang xoay đầu thì bỗng có một chiếc xe SUV không biết từ đâu xuất hiện đâm thẳng vào xe bọn họ. Chiếc SUV chạy không nhanh lắm nên khi đâm vào người trong xe điều không bị thương gì, nhưng xe bị đâm thì hư hỏng nặng không nổ máy nữa.

Đoàn Khả Hân mất cân bằng dồn người về phía trước, theo phản xạ cô ta cầm chặt chiếc vương miện trong tay. Hai vệ sĩ bước xuống xe đi đến chiếc xe SUV gõ cửa.

Một người đàn ông mặc trên người bộ vest đỏ bước xuống xe, gương mặt lạnh lùng nhưng vô cùng đẹp trai, anh ta nhìn 2 người đứng trước mặt mình không nói gì. Cùng lúc này, trợ lý của anh ta chạy đến, vì chạy quá nhanh nên thở gấp, nói giọng có hơi ngất quẩn “chuyện này chúng tôi sai, xin mời 2 người theo chúng tôi để kiểm tra và bồi thường.”

Hai người vệ sĩ nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu, một người lái xe nói “Chúng tôi không cần bồi thường, xin mời anh di chuyển xe ra chỗ khác, chúng tôi cần đi gấp.”

Người trợ lý kiên quyết nói “không được, thiếu gia nhà chúng tôi không muốn mắc nợ ai, mà xe này bây giờ cũng hỏng không chạy được nữa, không bằng 2 người theo chúng tôi kiểm tra rồi nhận tiền bồi thường.”

Hai người suy nghĩ một hồi, người ngồi ở ghế phụ lái lên tiếng “Cho chúng tôi 5 phút” Nói xong anh ta tiến về chiếc Camry, cuối đầu xuống nhỏ giọng nói “Tiểu thư... vấn đề về tai nạn này, tôi nghĩ phải đi một chuyến giải quyết?”

Đoàn Khả Hân gương mặt lạnh như băng, nhú mày nhìn về phía trước, nhả ra 2 chữ “Nhanh lên.”

Trợ lý cùng hai vệ sĩ tiến về phía thang máy rồi đi mất. Người đàn ông lạnh lùng từ đầu tới cuối không nói câu nào, anh chỉ đứng tựa lưng vào cửa xe, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đồng hồ đeo trên tay. Khi chuyện đã giải quyết xong, anh không vào lại chiếc SUV mà đi đến một chiếc xe khác trong tầng hầm rồi lái xe thẳng ra ngoài. Trong lúc lái ngang qua xe Đoàn Khả Hân, ánh mắt anh nhìn rất khinh bỉ, môi nhếch lên một cái lạnh lùng lướt qua. Tay anh lướt qua dây số trên điện thoại rồi bấm gọi, khoảng 10 giây thì có người bắt máy. Nguyên giọng đầy oán hận nói “Chuyện nhỏ như vậy cậu còn làm phiền tôi được hả? Có phải là lấy dao mổ trâu giết gà không đây?”

Trong điện thoại truyền tới một giọng nói lạnh “xử lý xong?”

Nguyên bĩu môi “Đặng Phong Vũ, cậu coi ông đây là cái gì hả?”

“Tút ... Tút ... Tút” điện thoại truyền tới tiếng máy bận.

Không sai người đàn ông lạnh lùng lúc nãy chính là Nguyên, còn người trong điện thoại là Đặng Phong Vũ.

Nguyên vẻ mặt không thể tin nổi, ném điện thoại đi, tập trung lái xe không thèm quan tâm đến trò ruồi của 2 người kia nữa.

Đoàn Khả Hân ngồi trong xe, nhìn thoáng qua ánh mắt của Nguyên làm cô ta toát cả mồ hôi, trong đầu có dự cảm không may, bất giác tay cô ta nắm chặt lấy chiếc vương miện hơn.

Trong thang máy, sau khi tắt điện thoại đi, Đặng Phong Vũ đối mặt với ánh mắt đầy nghi ngờ của Dương Tiểu Lam. Cô nhìn anh từ trên xuống dưới như muốn nói điều gì đó nhưng lại không mở lời mà cứ dùng ánh mắt nghi ngờ dò xét cả người anh, làm cho người anh có chút mất tự nhiên, căng thẳng một chút.

Cuối cùng Đặng Phong Vũ ngoan ngoãn mở miệng giải thích “ Khụ.. đừng có nhìn anh kiểu đó chứ, làm chuyện xấu với em đương nhiên là phải có kế hoạch thật hoàn hảo rồi, em nói có phải không?”

“ Anh là đồ biến thái à?”

Đặng Phong Vũ “...”

Suy nghĩ này... thật là khiến người ta dở khóc dở cười đây mà, anh chỉ không muốn cô quá thất vọng thôi có được không hả. sao lại cho là anh biến thái chứ, anh có chỗ nào mà cô lại cho là anh biến thái chứ, có chỗ nào không đúng sao. Một lãnh đạo như anh đương nhiên làm việc phải cẩn thận và hoàn hảo nhất rồi, như vậy cô còn không quan tâm sao? Haiz thật hết cách để giải thích với cái đầu không não này rồi...

Thang máy ting một tiếng mở ra, Đặng Phong Vũ và Dương Tiểu Lam đồng bộ mở một nụ cười nham hiểm, kích thích, từng bước từng bước sảy bước đến chiếc xe đang nằm dưới hầm.

Qua cánh cửa xe, Đoàn Khả Hân có thể thấy được bóng dáng hai người đang tiến đến gần. Một người có lẽ là con gái, tóc đen được buộc lại phía sau, mặc trên người bộ đồ thể thao màu đen rộng, dáng người nhỏ con hơn lùn, đầu đội nón lưỡi trai che khuất đi nửa mặt chỉ có thể thấy được từ chiếc mũ trở xuống. Còn người đi bên cạnh là một nam nhân cao to, thân hình hơi gầy, trên người khoác một chiếc áo sơ mi trắng trông có vẻ lười thôi nhưng lại toát lên khí chất cuốn hút đến mãnh liệt, đeo chiếc khẩu trang màu đen, để lộ ra đôi mắt màu hổ phách giống như một con yêu tinh đang đi săn mồi.

Người đàn ông đứng trước cửa xe của ghế lái, động tác nhẹ nhàng kéo cửa xe ra, cúi người bước vào ngồi ngay ghế lái.

Từ đầu tới cuối động tác của anh rất nhẹ nhàng, không kích động gì tới ai, Nhưng Đoàn Khả Hân ngồi phía sau bị dọa cho sợ hết hồn, cánh tay run lên cầm cập, gương mặt cô ta tái mét đi, giọng nói run rẩy quát lên “ Anh là ai hả? sao lại ngồi lên xe tôi? Xuống... xuống ngay...”

Đặng Phong Vũ nhếch môi cười lạnh, nụ cười được che đi bởi lớp khẩu trang nhưng vẫn toát ra khí lạnh bao phủ trong xe, ánh mắt lạnh thấu xương thoáng qua một tia máu.

“ Sợ cái gì? Không có người như thế này đương nhiên là... vào muốn cướp rồi.”

Một giọng nói quý dị vang lên ngay bên tai Đoàn Khả Hân, bất giác làm cho cô ta sồn cả da đầu, theo phản xạ cô ta quay phắt qua theo hướng giọng nói vừa mới vang lên, đồng tử Đoàn Khả Hân bỗng chốc tối lại, người đồ đầy mồ hôi ướt cả sống lưng, trước mặt cô ta là một cô gái nhỏ, vì đội mũ nên không thấy hết toàn bộ khuôn mặt được, người trước mặt cô ta nhún nhảy ngồi gác hai chân lên nhau, môi mở một nụ cười tà mị, lưỡi nhấc dựa vào lưng ghế, ánh tay nhỏ đưa lên nghịch mấy sợi tóc của Đoàn Khả Hân, miệng nói ra sáu chữ “ Trò chơi bắt đầu. Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Úc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cướp thì sao? Có bản lĩnh lại đây mà lấy (3)

Một đám người mặc đồ đen không biết từ đâu đi ra, đứng bao quanh chiếc xe. Khoảng 10 phút sau một trong những tên mặt đồ đen đứng trước cửa xe ghế lái, cúi người nói “ Boss tắt cả đã xong!”

Cửa kính xe kéo xuống, Đặng Phong Vũ lạnh lùng đưa tay lên bảo họ rời khỏi.

Đám người đã đi xa, Đặng Phong Vũ khởi động xe, đạp ga, lạng bánh lái xe đi khỏi tầng hầm.

Chiếc xe bị Nguyên đâm vào làm cho biến dạng phần mũi xe, dường như không thể khởi động được nữa, nhưng sau một hồi lay hoay của đám người cấp dưới Đặng Phong Vũ thì xe vẫn có thể đi chuyên, còn về phần đi được bao xa thì không biết được.

Đoàn Khả Hân ngồi sao xe hết toán lên “ Các người thả tôi ra ngay, định đưa tôi đi đâu hả?”

Dương Tiểu Lam ngồi kể tạch lưỡi một cái mím mại “ còn lớn giọng được cơ đấy! không biết bây giờ cô đang nguy hiểm thế nào sao? Dám ra lệnh?”

Mười ngón tay Đoàn Khả Hân siết chặt chiếc hộp lại, răng nghiến vào nhau tạo nên những tiếng kêu rợn người “ chúng mày có biết tao là ai không hả? động vào tao sẽ không có kết cục tốt, mau dừng xe ngay!”

“ Bốp” một cái tát tay vang dội, Dương Tiểu Lam dùng sức bóp chặt cổ Đoàn Khả Hân, tuy đôi mắt đã được che lại nhưng lúc này đây Đoàn Khả Hân vẫn cảm thấy được sự phẫn nộ, sát khí tỏa ra từ ánh nhìn của cô, giọng nói sắc bén, Cô nhả ra từng chữ một “ Mày là ai tao không cần biết! Nhưng...”

Tao muốn mày phải nhớ kĩ cái tên DUƠNG TIỂU LAM!”

Ánh mắt lạnh lùng của Đẳng Phong Vũ nhìn chăm chăm vào hai người trong kính, mày hơi nín lại. Thấy những vói cầu trên tay Dương Tiểu Lam, một tia lạnh lẽo từ mắt anh xuyên qua kính đâm thẳng vào người Đoàn Khả Hân. Giọng anh trầm vang lên “Lam... Bị thương rồi, buông cô ta ra, ả không đáng để em làm như vậy.”

“Tôi không buông” giọng cô lạnh lùng, tay siết chặt hơn.

Đoàn Khả Hân giãy giụa, rên lên “U... Con... Khốn”

Đẳng Phong Vũ nhìn những vết máu trên tay cô, tay nắm chặt vô lăng, lạnh giọng nói “Lam... chảy máu rồi. buông ra... anh sẽ giết cô ta cho em. Em không cần làm tổn thương mình như vậy. không đáng.”

Dương Tiểu Lam hừ một tiếng, tay còn lại lướt trên gương mặt trắng bệch của Đoàn Khả Hân “tôi muốn xem thử, sau khi cô ta chết rồi thì có thể làm gì được tôi nữa chứ?”

Người Đoàn Khả Hân bắt gặp ánh nhìn của cô ta há miệng để lấy không khí, môi nhếch lên một cách khinh bỉ, nói “Mày giết tao đi... tao chết rồi thì không còn ai biết những “việc tốt” mày làm nữa.”

Bỗng Đoàn Khả Hân cảm thấy tay Dương Tiểu Lam không còn bóp chặt cô mình nữa, cô ta hô khan mấy tiếng liên tục, cổ lấy hơi thật sâu để lấy không khí. Trong đầu thăm thò phào một hơi, khi vừa thoát khỏi cái chết. Cô ta biết Dương Tiểu Lam thật sự không giết mình để dằn như vậy.

“Cô muốn chết thì tôi chịu theo ý cô vậy...” Dương Tiểu Lam nở nụ cười nham hiểm, trào phúng nói.

Đoàn Khả Hân bắt gặp ánh nhìn của cô ta, trán toát mồ hôi, trên khuôn mặt vô cùng lo lắng bất an, cô ta đưa tay lên che trước ngực lại, phòng bị nói “Mày... Mày muốn làm gì?”

Bờ môi Dương Tiểu Lam cong lên, cô mở một nụ cười quỷ dị “Làm gì ấy à. Đương nhiên là giúp cho cô chết rồi.”

Dương Tiểu Lam nói xong, đôi mắt lóe lên tia lạnh, cô xích lại ngồi gần Đoàn Khả Hân, ép cô ta vào sát cửa xe. Cơ thể Đoàn Khả Hân bắt gặp ánh nhìn của cô ta, đôi mắt đỏ ngầu tránh né.

Tay phải Dương Tiểu Lam đột nhiên vòng qua người cô ta, bàn tay nắm chặt cánh cửa xe, “Cạch” một tiếng, cửa xe được mở ra, tay trái còn lại của cô từ lúc nào đã túm chặt tóc của Đoàn Khả Hân.

Đoàn Khả Hân kêu lên một tiếng “A” da đầu cô ta như rách toạt ra, cảm giác đau như sắp chết, hai tay Đoàn Khả Hân cố giằng co nhưng vô ích không có tác dụng gì, cô ta gào lên “Con điên này...”

Dương Tiểu Lam nắm chặt tóc cô ta, về mặt lạnh lùng “Tao điên đấy, thì sao?”

“Mày...”

Đẳng Phong Vũ lái xe nhìn qua kính, thấy cảnh tượng trước mắt diễn biến quá nhanh, đôi mắt anh thoáng hiện lên tia lo lắng nhưng rất nhanh lại trở về vô cảm. Anh không nói gì, chỉ hạ tốc độ xe xuống, vì ngay lúc này cửa xe đã được cô gái nhỏ mở ra, nếu như đúng như anh đoán được thì anh chỉ mong Dương Tiểu Lam chỉ là hù dọa Đoàn Khả Hân thôi, còn nếu Đoàn Khả Hân có... thì cô khó mà tránh khỏi bị kéo theo.

“Có giỏi thì khỏi xe nhảy đi.” Dương Tiểu Lam nhìn cánh cửa xe đã được mở tung, hất cằm nói.

Gió từ cửa thổi vào làm cho Đoàn Khả Hân lạnh hết cả người, toàn thân run rẩy, gương mặt trắng bệch cùng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Dương Tiểu Lam.

“Sao sợ chết rồi à?”

“Mày... Mày đừng có mà quá đáng.” Đoàn Khả Hân lắp bắp nói.

“Ha... Quá đáng? Tao thấy như vậy còn nhẹ lắm... hay là...” Dương Tiểu Lam cong môi lên, cánh tay nắm tóc Đoàn Khả Hân càng chặt hơn, dồn cô ta vào sát cánh cửa... một giây tiếp theo, nửa người Đoàn Khả Hân đã ở ngoài cửa xe, cô ta không ngừng kêu là lên, đôi chân đang dùng sức bám chặt vào ghế của Đoàn Khả Hân, toàn thân run rẩy hốt hoảng mất hết khống chế.

“Sao sợ rồi à? hừm...”

Tay Đoàn Khả Hân cố vói nắm chặt cánh tay Dương Tiểu Lam, Gương mặt méo mó, sợ hãi pha lẫn tức giận, khàn giọng gào lên “Con điên này... Mày...Mày điên rồi. Có chết tao cũng lôi mày theo.”

Môi Dương Tiểu Lam nhếch lên, trong ánh mắt như một con thú đói tóm được con mồi trong tay, từ từ hành hạ nó trong lòng bàn tay của mình, bàn tay cô từ từ thả lỏng ra “Vậy thì tao càng muốn xem... mày lôi tao theo bằng cách nào đây.”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chuyện năm đó...

Bây giờ đã là 11h đêm, trên đường rất ít xe, đã vậy Đăng Phong Vũ còn lái xe vào đường vắng, vì vậy cả đoạn đường dài chỉ có mỗi xe của bọn họ. Đoàn Khả Hân càng cảm thấy tính mạng mình đang trên một sợi dây nhỏ, chỉ cần Dương Tiểu Lam chơi chán rồi có thể giết cô ta bất cứ lúc nào.

Tay Đoàn Khả Hân nắm chặt cánh cửa không buông, đôi mắt ánh lên tia hung ác, cô ta cố ép giọng nói run rẩy của mình xuống, thay vào đó là giọng nói kinh thường đầy tính khiêu khích “Ha Ha... Tao không lời mày chết cùng được... Vì mày có Đăng Phong Vũ kẻ bên bảo vệ, còn có thằng em trai của tao theo sát nữa cơ mà... Nhưng tao không để mày sống yên ổn đâu...”

Dương Tiểu Lam động nhẹ ngón tay trên thành ghế “Đoàn tiểu thư nói thử xem, không cho tôi sống yên ổn là như thế nào nhỉ?”

“Không ngờ trí nhớ của Dương tiểu thư lại tệ như vậy đấy, mày không nhớ năm đó tao lôi cô xuống nước thế nào sao?”

Nếu không phải năm đó xảy ra chuyện như vậy thì Đoàn Khả Hân cũng không bị ép ra nước ngoài, mãi đến bây giờ mới trở về được.

Năm đó Tiểu Lam và Đoàn Khả Hân được coi là bạn thân của nhau, tuy Đoàn Khả Hân lớn tuổi hơn. Nhưng mãi đến sau này, khi Tiểu Lam không còn phòng bị cô ta nữa, cô ta lại giả trở lại bi ối sao lưng Tiểu Lam và dùng cô làm công cụ để điều khiển Đoàn Nhất Nam. Những chuyện này khiến cho Dương Tiểu Lam mắc trầm cảm một thời gian dài, cô luôn khép kính bản thân mình, bác sĩ nói cô bị “Bệnh sợ xã hội (Social phobia)”.

Đăng Phong Vũ nhủu mày lại, nhìn chằm chằm Dương Tiểu Lam qua kính, ánh mắt có chút phức tạp.

Dương Tiểu Lam không chút biểu cảm nào “À, nhờ Đoàn Tiểu thư nhắc tôi mới nhớ đấy. Vậy bây giờ tôi giết cô cũng không có gì sai nhỉ?”

Đoàn Khả Hân run rẩy, cánh tay sắp trượt khỏi cánh cửa xe “mày... mày...”

Dương Tiểu Lam cử động ngón tay thon dài, cô nói “Chắc cô còn nhớ tôi từng nói gì nhỉ... Cô chửi tôi một câu tôi liền khiến cô cảm niệm, cô đánh tôi một cái tôi liền chặt tay cô, cô đánh tôi 2 cái tôi liền lấy mạng cô. Tôi ấy à không thích thứ gì thì sẽ cho nó biến mất khỏi cuộc đời này ... đặt biệt ... là thứ món hàng tôi không cần tới nữa thì càng phải biến mất, có như thế tôi đây mới thấy vui được.”

Cô nở một nụ cười lạnh “Mà bây giờ, cô làm tôi rất chướng mắt... nên có lẽ... đây là lần cuối cùng cô có thể chửi tôi đấy, cứ chửi thoải mái đi vì ngay ngày mai thôi, trên trang báo sẽ xuất hiện tin “Thiên kim của MT chết vì tai nạn giao thông kinh hoàng” cũng nên.”

Về mặt Đoàn Khả Hân tái nhợt đi chẳng khác nào miếng thịt sống bị người t ướp đá lâu ngày nhìn trông rất tởm, đồng tử cô ta co lại, người không khỏi run rẩy suốt chút nữa là trượt tay ngã khỏi xe “Mày...”

“Nhưng tôi không để cô chết nhẹ nhàng như vậy đâu...”

Đoàn Khả Hân còn đang hoảng hốt, bên tai lại nghe thấy câu nói này của Dương Tiểu Lam, cô ta không khỏi thở phào. Đoàn Khả Hân biết nếu Dương Tiểu Lam nói như vậy thì sẽ không giết cô ta, nhưng tiếng thở phào chưa kịp dứt thì cô ta lại nghe thấy Dương Tiểu Lam chậm rãi nói “yên tâm đi, năm đó cô làm gì với tôi bây giờ tôi sẽ trả lại cho cô gấp 100 lần rồi sao cho mới cho cô chết.”

Đoàn Khả Hân mặt không thể tin được, cô ta không ngờ được sau khi cô ta về nước Dương Tiểu Lam đã không còn là cô bé ngây thơ mà cô ta biết đến nữa. bây giờ Dương Tiểu Lam đã trở nên độc ác, độc ác tới mức cô ta phải run sợ. Tuy nhiên cô ta không thể nào biết được chính những việc cô ta làm trong quá khứ đã thay đổi hoàn toàn Dương Tiểu Lam và bây giờ chính Dương Tiểu Lam đang muốn giết cô ta.

“Dừng xe” Dương Tiểu Lam nhìn Đăng Phong Vũ, ánh mắt lạnh lẽo như nhấn chìm mọi thứ trước mắt.

Đăng Phong Vũ về mặt không chút biểu cảm gì, chân đạp phanh xe. Cánh cửa lách lự mạnh làm cho tay Đoàn Khả Hân trượt khỏi, người cô ta ngã khỏi xe tuy không nhanh lắm nhưng vẫn rất đau.

Đoàn Khả Hân nằm dưới đất rên lên một tiếng rồi chống cánh tay yếu ớt bò dậy. Nhưng chưa kịp đứng dậy thì tay cô ta truyền tới một cơn đau đớn, cô ta cảm giác tay mình như đang bị nghiền nát cực kì đau đớn, trán Đoàn Khả Hân toát mồ hôi, ánh mắt cảm phẩm nhìn chằm chằm vào cái chân đang như nghiền nát tay của cô ta. Cô ta thét lên một tiếng chói tay, cặp mắt đầy tơ máu liếc nhìn chằm chằm Dương Tiểu Lam “Tốt nhất mày nên giết tao hôm nay, nếu tao còn sống tao sẽ không tha cho mày đâu, con khốn... A...”

Dương Tiểu Lam không để ý đến câu nói của Đoàn Khả Hân, cô nhếch miệng khinh bỉ, cuối người cầm lấy chiếc hộp rơi từ trên xe xuống lúc xe dừng, cầm chiếc hộp trên tay, môi cô cong lên nở một nụ cười thật đẹp thật gian xảo, bàn tay lướt qua móc khóa của chiếc hộp “Cạch” chiếc hộp được mở ra. Trong đêm tối kim cương trên chiếc vương miện chiếu sáng thu hút người xem thật hoàn mỹ.

“Thích không?” bên tay cô vang lên một giọng nói trầm ấm với vẻ cung chiều. Bàn tay Đăng Phong Vũ đặt trên vai cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

Dương Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì, đôi mắt cô bắt gặp cong lên.

Anh đưa mắt nhìn về phía dưới đường, ánh mắt trở nên tàn nhẫn lạnh lùng “Em muốn xử như thế nào?”

Cô hiểu anh nói gì, môi cô mím lại suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu mỉm cười, cô đưa ngón tay lên ý bảo anh cúi đầu xuống. Mỗi cô kề sát tai anh thì thầm gì đó.

Hơi thở ấm nóng của cô phả vào tai anh làm cho các dây thần kinh của anh căng lên, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, nhiệt độ cơ thể anh từ từ tăng lên làm cho tai anh và cả hai bên mặt đỏ ửng, vì trong đêm tối nên cô không nhận ra sự thay đổi ấy.

Giọng Đăng Phong Vũ có chút khàn “Được”.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đến nhà... Anh ấy...

Đăng Phong Vũ lấy điện thoại trong túi ra, bấm số gọi cho ai đó. Bên kia vừa bắt máy, anh nói “Trong vòng 5 phút xử lí hết chuyện này cho tôi.”

Dương Tiểu Lam ngồi xuống, bàn tay cô hung hăng nắm lấy cằm của Đoàn Khả Hân “Xem ra vẫn còn lạnh lẽo phết đấy chứ”

Đoàn Khả Hân thở dốc “Mày muốn làm gì?”

Dương Tiểu Lam cười khinh bỉ, quay nhìn về phía Đăng Phong Vũ, mắt thấy anh gật đầu cô đứng dậy, môi nở một nụ cười quái dị “Tao là công dân tốt, không phạm pháp được...”

Đoàn Khả Hân ngạc nhiên, tròn mắt nhìn người đứng trước mặt “Mày... có ý gì?”

Cô quay lưng bước đi về phía Đăng Phong Vũ, đi được 3 bước Dương Tiểu Lam ngoảnh đầu nói “Đừng vội cảm ơn sớm...”

Đoàn Khả Hân nhìn thấy Dương Tiểu Lam cùng Đăng Phong Vũ khoác vai nhau, ánh mắt anh nhìn cô rất mực cung chiêu, hai người đi bộ về phía đường lớn đến khi bóng dáng khuất dần...

Không ngờ Dương Tiểu Lam lại tha cho mình dễ dàng như vậy, Đoàn Khả Hân khắp khiêng chân đứng dậy, lê từng bước chân nặng nề đi trong đêm.

Khi cô ta đi được khoảng 10 mét, có một chiếc SUV chạy tới, Thấy ánh sáng duy nhất trên con đường dài đằng đằng Đoàn Khả Hân ra sức vẫy tay kêu cứu.

Chiếc SUV dừng lại, trên xe có 4 người đàn ông bước xuống, nhìn cách ăn mặc của họ, trên cánh tay những người đó còn có nhìn xâm. Bất giác Đoàn Khả Hân lùi lại, chân tay trở nên run rẩy. Cô ta quay đầu cố chạy trốn nhưng phía sau 4 người đó một mực đuổi theo và không có ý định buông tha.

Vì chân đau nên chạy không được bao xa Đoàn Khả Hân ngã xuống mặt đường, Đầu cô ta đau ỉnh ỏi, mắt mờ đi. Trước khi ngất cô ta thấy 4 người đó đứng vây quanh mình, gương mặt trong thật ghê tởm...

Đi được một đoạn, khi chắc chắn Đoàn Khả Hân không nhìn thấy nữa, Đăng Phong Vũ và Dương Tiểu Lam cùng nhau bước vào một chiếc xe Porsche màu đen đang đậu ven đường cách đó không xa.

Hai người vừa ngồi vào ghế sao thì chiếc xe khởi động máy, lái xe đạp ga chiếc xe vọt đi trong đêm

Nguyên ngồi bên ghế phụ lái, về mặt khinh bỉ, tay xoa xoa cằm, mắt híp lại nhìn chằm chằm hai người vừa mới lên xe, oán hận nói “tôi có mắc nợ gì hai người hả, sao toàn phá hỏng chuyện tốt của tôi thế này. Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không há???”

Dương Tiểu Lam trề môi “Hạ chi chắc giờ còn thức nhỉ?”

Nguyên hốt hoảng, ánh mắt đầy vô tội quay xuống nhìn Tiểu Lam “Lam... em sao có thể làm vậy với anh được hả? anh bỏ trăm công ngàn việc giúp em thế mà, đừng đưa anh xuống hố có được không?”

Dương Tiểu Lam khoanh tay trước ngực, ánh mắt gian xảo cười cười nói “Chẳng phải anh bảo tụi em làm hỏng chuyện tốt của anh sao? Bây giờ anh có thể đi làm việc của anh đi, em nhờ Hạ Chi đến đón tụi em là được rồi...”

Cô hất cằm, giả hoạt nhìn Đăng Phong Vũ nói “Anh nói có đúng không?”

Đặng Phong Vũ nhìn cô gái bên cạnh mình, ánh mắt vô cùng cưng chiều, môi bất giác cong lên “ ừm” một tiếng “ Cậu bạn thì có thể đi.”

Anh chàng nào đó bị nhét thứ ăn cho chó đầy mồm, ánh mắt khinh bỉ,nhìn hai người tình tứ với nhau “ Làm ới đi! Hai người có cần phải vậy không tôi bị nghẹn sắp chết rồi đây này.”

Dương Tiểu Lam bị câu nói của Nguyên làm cho đỏ mặt, quay đầu ra chỗ khác, giọng nói có chút chột dạ “ Anh... nói gì vậy? bọn em có làm gì đâu chứ.”

“ Ha ha hai người không có chuyện gì với nhau? Lừa ai chứ, tui không phải trẻ con.” Nguyên cười lớn, tay khoanh trước ngực nói.

“ Anh...” mặt cô đỏ bừng, tức giận nhưng không nói được gì. Cô quay qua tròn mắt nhìn Đặng Phong Vũ: Anh coi đi, chuyện tốt anh làm đấy! ><

Đặng Phong Vũ khẽ động ngón tay, môi nhếch lên cười ranh mãnh: Hừm? chẳng phải đúng là như vậy sao?

Nguyên nhìn 2 người trước mặt mình tình tình tứ tứ liếc mắt đưa tình với nhau, anh bĩu môi khinh bỉ liếc nhìn. Đẩy đẩy nhét đầy thức ăn chó cho tui vậy mà chối đây, rõ ràng trước mặt thế rồi mà còn cãi “ Bây giờ 2 người đi đâu đây hả? đã gần sáng tới nơi rồi, tôi đây còn giấc mộng đẹp nữa có được không hả.”

“ Nhà em”

“ Nhà tôi.”

Hai người cùng lúc nói, Dương Tiểu Lam quay đầu nhìn Đặng Phong Vũ, ánh mắt ghét bỏ, găng giọng nói “ Đến nhà tôi!!!”

Đặng Phong Vũ nhìn chằm chằm lái xe, lạnh giọng nói “ Lái xe về biệt thự trung tâm cho tôi.”

Nghe xong, Dương Tiểu Lam tức giận quát “ ANH...”

Cô sắp không nhịn nổi nữa thì nghe Đặng Phong Vũ từ từ nhả ra từng chữ “ Em muốn chú biết em vừa làm chuyện gì xong hay sao? Nếu em muốn thì anh sẽ đưa em về?”

Cô im lặng không nói gì, nếu chuyện này để cho ba mẹ cô biết thì sẽ như thế nào ư? Cô biết họ sẽ không đánh, không mắng cô, nhưng cô sợ họ sẽ đau lòng vì cô. Dương Tiểu Lam không muốn làm cho họ lo lắng cho mình nữa. Cô nhìn ra cửa xe, ngoài đường trời tối đen như mực, bây giờ cũng đã gần sáng rồi, dù sau cô cũng không đem theo chìa khóa nhà, nếu như về thì sẽ đánh thức ba mẹ, như vậy thì...

Im lặng một hồi lâu, Nguyên quay xuống hỏi “ Quyết định xong chưa?”

Cô bặm môi, ánh mắt nhìn ra ngoài đường, giọng nói có chút yếu ớt vang lên “ Đến nhà... anh ấy.”

Đặng Phong Vũ nhìn đáng vẻ cô gái nhỏ bên cạnh mình, ánh mắt dịu dàng ấm áp. Anh đưa tay lên vén từng sợi tóc của cô, động tác nhẹ nhàng như sợ làm đau cô vậy, môi anh cong lên cười dịu dàng.

Thấy cảnh tượng trước mắt Nguyên bất giác thờ dài một tiếng, rồi quay đầu lên, lưng dựa vào ghế không nói gì, chỉ nhìn tài xế, mắt chớp chớp rồi nhắm lại cho tới khi đưa họ về tới biệt thự trung tâm...

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kế Úc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: . Anh đã hứa với em là sẽ chăm sóc bảo vệ cho em mà...

Tiếng nước vòi sen trong phòng tắm chảy rào rào, từng dòng nước lạnh đến thấu xương phủ lên người Đặng Phong Vũ, dòng nước tí tách trượt lên từng sợi tóc anh, trượt xuống đôi mắt nhắm nghiền của anh, nước chảy vào khoe môi anh trượt dọc xuống cằm, cổ rồi từ từ chảy xuống cơ bụng rắn chắc đầy quyền rũ.

Anh cứ đứng đó mặc kệ cho nước lạnh đến thế nào đi chăng nữa, bàn tay anh nắm thành nắm đấm, khí thế trên người anh tỏa ra khắp phòng tắm khiến cho nước từ vòi sen chảy ra như muốn đóng băng lại.

Anh chợt nhớ lại hình ảnh cô gái nhỏ ngồi tựa đầu vào vai anh ngủ thiếp đi, trong miệng cô không ngừng lẩm bầm, thân thể cô không ngừng toát mồ hôi lạnh, mặt vô cùng sợ hãi. Anh ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt đau lòng, lo lắng và tức giận cực độ. Cánh tay anh vỗ nhẹ vào lưng cô cứ thế giúp cô bình tĩnh lại rồi ngủ trong lòng anh đến khi về đến biệt thự trung tâm...

Một lúc lâu không còn nghe thấy tiếng nước chảy nữa, phòng tắm rơi vào yên tĩnh, Đằng Phong Vũ hai tay chống lên trước gương, ánh mắt anh nhìn xa xăm không có chút ám áp nào.

Nhớ lại về đau đớn của cô trên xe, anh cảm thấy tim như bị cắt thành nhiều nhất đau làm cho anh không thở nổi. Ánh mắt anh chứa đầy thù hận, lúc này đây anh chỉ muốn chấm dứt mọi chuyện càng sớm càng tốt, nhanh chóng xử lý Đoàn Nhất Trung.

Anh không thể nào chịu được khi nghĩ đến những năm vừa qua, cô điều chịu đau đớn như vậy mỗi đêm sao, ngủ không được, gương mặt đầy sợ hãi chìm vào trong cơn ác mộng cứ lặp đi lặp lại suốt gần ấy năm, một cô gái như cô làm sao có thể chống cự được đến bây giờ chứ.

Chân mày anh bất giác nhíu lại, đôi mắt hiện lên sự dằn co dữ dội, anh đang tự trách bản thân, tại sao lại không về tìm cô sớm hơn, tại sao không ở bên cạnh cô, tại sao lại để cô chịu những tổn thương như thế này chứ...

Cửa phòng tắm mở ra, Đằng Phong Vũ bước ra, mái tóc ướt được anh dùng khăn lau sơ qua, từng giọt nước nhỏ xuống khuôn ngực rắn chắc của anh, thân dưới anh chỉ quấn chiếc khăn tắm màu trắng căng tròn lên đôi chân dài miên mang, để lộ phần cơ bụng săn chắc khỏe khoắn trông vô cùng hấp dẫn.

Đằng Phong Vũ bước đi nhẹ nhàng không chút tiếng động gì, anh đứng bên giường ánh mắt rơi vào người cô gái nhỏ đang nhắm nghiền đôi mắt lại thản nhiên ngủ trên giường anh mà không chút đề phòng gì.

Anh ngồi xuống cạnh cô, đôi bàn tay nhẹ nhàng đưa lên vén từng sợi tóc trên mặt Tiểu Lam xuống. Khi ngủ nhìn cô rất ngoan ngoãn, đôi môi ửng đỏ, hai má phềnh hồng trong giống như một đứa trẻ. Ánh mắt anh đầy dịu dàng nhìn cô, đôi môi bất giác cong lên. Tay anh đưa đến môi cô sờ đi sờ lại, rồi đến mắt đến mũi, động tác của Đằng Phong Vũ rất nhẹ nhàng như sợ mình sẽ làm cho cô tỉnh giấc nên tuy có chút luyến tiếc nhưng anh vẫn rút tay lại.

Kéo chân lên đắp cho cô xong, anh đứng dậy xoay người rời đi. Nhưng đi được 2 bước Đằng Phong Vũ nghe sao lưng mình có tiếng gọi “Ten...”

Mắt anh chớp chớp, mày nhíu lại, gương mặt nghi ngờ quay đầu nhìn lại. Anh chỉ thấy cô gái nhỏ đang nằm trên giường, trán đầy mồ hôi, đôi môi cô run rẩy mím chặt.

Đằng Phong Vũ chậm chậm bước đến bên cô, cuối người nhỏ giọng nói “em... tỉnh rồi sao?”

Đôi tay anh run run đưa lên chạm nhẹ vào tóc cô rồi lại thu tay lại, anh đứng ngây người nhìn cô, tiếng gọi vừa rồi rõ ràng là giọng của cô gọi, âm thanh rất rõ ràng, rất trong sáng giống như lúc nhỏ cô thường gọi anh vậy.

Nhưng anh thật sự không dám khẳng định, đầu óc anh trống rỗng không suy nghĩ được gì cả, bất lực nhìn cô, anh lắc đầu rồi xoay người rời đi.

Ngay lúc này, Dương Tiểu Lam bỗng nắm lấy vạt áo anh, môi run run khẽ mở giọng cô cất lên “Ten... anh đừng đi có được không...?”

Người Đằng Phong Vũ cứng đờ, anh quay đầu như một cỗ máy nhìn cô, lần này anh không thể nào chối bỏ được nữa, chẳng lẽ cô nhớ lại rồi sao? Nhưng nếu nhớ lại thì tại sao phải giả vờ không quen anh chứ? hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu anh như một mê cung không tìm được câu trả lời vậy...

“Anh đã hứa với em là sẽ chăm sóc bảo vệ cho em mà...” Giọng cô gái nhỏ lại vang lên, trong giọng nói có chút run rẩy ảm ức tui thân của cô, Đằng Phong Vũ cảm nhận được tim mình nhói lên, hơi thở anh cũng trở nên nặng nề dần đi.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống giường, bàn tay run run khẽ vén những sợi tóc mai của cô ra, giọng anh trầm thấp, nhỏ nhẹ nói “anh đây... anh sẽ không đi đâu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Cút, Tôi sắp không thở nổi rồi đây này

Buổi sáng mùa hè rất dễ chịu, không lạnh cũng không nóng, những ánh nắng ấm áp chiếu rọi từ cửa sổ vào phòng. Dương Tiểu Lam nằm trên chiếc giường lớn hơi xoay người tránh đi ánh nắng, hai mắt cô vẫn nhắm nghiền lại, hai tay lần tìm chân bị đá ra lúc đang ngủ, mày hơi nhướn lên.

Cánh tay mò lung tung trên giường của cô đột nhiên cảm thấy khó chịu, không cử động được nữa cứ như là bị trói lại vậy, không những vậy Dương Tiểu Lam còn cảm nhận được người mình rất nặng, như có cái gì đó đè lên vậy, Mắt cô hơi nhướn lên, mày nhíu chặt lại, lồng ngực cô cảm giác khó thở, hô hấp dần trở nên nặng nề.

Cô bặm môi, bức tức mở mắt ra thì... thấy tên nào đó đang ung dung gác cả người lên người cô, hai tay thì bị người ta nắm chặn, anh ôm cô chặt đến nỗi cô không nhúc nhích được chút nào.

Ánh mắt căm phẫn của cô liếc anh một cái, cô xoay người cựa ngoáy trong lòng anh. Cái chân cô cố gắng thoát ra khỏi anh, cô giơ chân lên đá vào chân

anh một cái, tức giận nói “Tên khốn nhà ngươi, có buông ta ra không hả?”

Trong khi đó Đăng Phong Vũ vẫn không có phản ứng gì, đôi tay ôm cô càng siết chặt hơn, cái chân của anh bị cô đá văng ra lần tìm đôi chân của cô rồi tự nhiên gác lên. Người anh ôm trọn cô gái nhỏ vào lòng, có cảm giác mềm mại như thú nhồi bông anh rất thích, hơi thở anh nóng rực phả vào tai cô làm cho tai Dương Tiểu Lam bắt gặp đỏ lên, anh hít hít ngửi mùi thơm trên tóc cô, giọng đầy lười miếng nói “Đừng động, yên nào.”

Dương Tiểu Lam hừ mũi một cái, gương mặt tức giận đến đỏ bừng, giọng hằn hộc nói “Cút, tôi sắp thờ không nổi rồi đây này.”

Đăng Phong Vũ nhắm nghiền mắt, cánh tay ôm cô càng siết chặt lại hơn.

Cô khẽ động khoe môi, đôi mắt bắt gặp cong lên mờ ám, sao đó chỉ thấy cô nhẹ nhàng rút chân mình ra rồi... nghe bộp một tiếng.

Cô ngồi dậy bước xuống giường, ánh mắt đặc ý hắt cằm nhìn anh đang nắm ôm lấy chân mình gương mặt nhăn nhó, nói “Đáng đời, ai kêu sáng sớm giờ trò lưu manh với tôi làm gì chứ. Hừ” Nói rồi cô bủi mỗi một cái, xoay người đi vào nhà tắm.

Đăng Phong Vũ nhú mày, mặt đen như đất nồi trơ mắt nhìn cô đóng sầm cửa lại, cô gái này cũng ác thật đá anh một cú rõ đau, nếu không phải chân cô ngắn chắc đã đá trúng “anh bạn nhỏ” của anh rồi. Suy nghĩ đó làm anh bất giác run lên, ánh mắt nhìn xuống “anh bạn nhỏ” của mình không khỏi cảm thấy may mắn, may mà cô còn nương tay nếu không chắc anh... Đăng Phong Vũ vội lắc đầu xóa đi cái suy nghĩ vừa rồi của mình, nghĩ thôi cũng thấy đau rồi.

Dương Tiểu Lam từ nhà tắm ra, ánh mắt đảo quanh trong phòng rồi dừng lại trên chiếc giường, cô nhú mày không thấy anh đâu, trong mắt cô xẹt qua tia lo lắng nhưng nhanh chóng biến mất, cô nhún nhún vai, tay cầm áo khoác lên bước ra ngoài.

Chân vừa đặt xuống phòng khách, cô đã ngửi được một mùi thơm hấp dẫn sộc vào mũi từ nhà bếp lan tỏa ra. Bụng cô kêu “rột” một tiếng, cô liếm mép miệng mình, tay xoa xoa cái bụng nhỏ đang kêu lên vì đói của mình.

Đang đắn đo là có nên bỏ đi luôn hay là ăn sáng xong rồi hẳn đi thì tay cô đã vớt hẳn áo khoác lên sofa rồi chạy thẳng vào nhà bếp.

Bước gần đến cửa phòng bếp mùi thơm càng rõ hơn, hai mắt Dương Tiểu Lam sáng rực lên, bước chân cũng nhanh hơn.

Cánh cửa nhà bếp mở ra, cô vừa bước vào đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho cô há hốc mồm, đôi mắt mở to chớp chớp nhìn người trước mặt mình đang đứng ngay bếp nấu ăn. Anh mặc chiếc áo phong màu trắng cùng với chiếc quần baggy đen nhìn rất bình thường, nhưng khi mặt lên người anh thì lại rất chói mắt trông rất đẹp. Dáng vẻ khi tập trung của anh nhìn rất dịu dàng làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp. Cảnh tượng trước mắt làm cho tim cô đập càng lúc càng nhanh, gương mặt có chút ửng hồng.

Nghe thấy tiếng động từ phía cửa, Đăng Phong Vũ quay đầu lại nhìn, gương mặt lạnh lùng, giọng nói anh trầm ấm, dịu dàng nói “Đói rồi đúng không, ngồi xuống ăn sáng đi.”

Cô Không nói gì, vẫn ngây người đứng đó nhìn anh.

Đăng Phong Vũ bụng đĩa thức ăn cuối cùng làm xong đặt xuống bàn ăn, thấy cô không trả lời anh ngồi xuống bàn, nhìn cô nói “Ăn sáng xong tôi đưa em về nhà... tôi không có độc em đâu. Đừng làm mặt như vậy chứ.”

Lúc này Dương Tiểu Lam mới hoàn hồn, cô nhướn mày nhìn anh, không biết lúc nãy anh ta nói cái gì nhỉ.

Đăng Phong Vũ nhú mày, ánh mắt có chút tức giận nhìn cô, gằn giọng nói “Ăn sáng!”

Cô phản xạ tự nhiên, đầu gật gật như một cô ngọc, miệng thì “À à...” rồi chạy đến ngồi xuống đối diện anh.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Sao này anh sẽ nấu cho em ăn

Động tác của Dương Tiểu Lam có chút lung tung, tay cầm đĩa đã đổ đầy mồ hôi. Cô cúi đầu ăn đồ ăn của mình, không dám nói gì, ánh mắt có phần né tránh Đăng Phong Vũ.

“Em ghét anh đến vậy sao?” giọng nói lạnh lùng của Đăng Phong Vũ vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng bếp.

Người Đăng Phong Vũ tỏa ra khí lạnh, ánh mắt không chút biểu cảm nào chăm chú nhìn cô, dù Dương Tiểu Lam cúi đầu cũng có thể cảm nhận được.

Câu hỏi của anh làm cho cô có chút chột dạ, mới khi nãy thấy anh với hình dạng như vậy thì tim cô đã đập đến loạn nhịp rồi, làm sao có thể nói là vì tôi nhìn anh nấu ăn quá đẹp trai nên ngại người ra như vậy chứ. Thật quá mất mặt rồi.

Dương Tiểu Lam ngẩng đầu lên, hắng giọng ho khan “Khụ khụ”, ánh mắt lúng túng không dám nhìn thẳng Đặng Phong Vũ, lí nhí nói “À ... cái đó ... không phải.”

“Vậy tại sao không dám nhìn thẳng vào mắt anh?” Đặng Phong Vũ nghiêm giọng, lạnh lùng nói.

Dương Tiểu Lam chớp mắt, nhìn bộ dạng bây giờ của anh đã làm cho cô thấy được cảm giác chân thực và hình ảnh khi nãy của anh làm tim cô đập nhanh hơn đã bay đi sạch rồi, cô mím môi, lấy lại tinh thần, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào mắt Đặng Phong Vũ, nói “Thưa Đặng tổng, Khi ăn tôi không thích người khác làm phiền có được hay không? Anh ăn thức ăn của mình có được không?”

Đặng Phong Vũ quần cho cô một ánh mắt: em cứ đợi đấy. Anh không gì, tay bưng cốc cà phê đưa lên uống một ngụm, ánh mắt hăm hực dính chặt lên người cô không buông.

Dương Tiểu Lam không biết nên nói gì, cô cúi đầu ăn thức ăn trên bàn.

Bàn ăn chỉ có 2 người mà số thức ăn thì có hơi nhiều, Ánh mắt cô nhìn những đĩa thức ăn có phần hơi phức tạp, đa số những món này đều là món cô thích, nào là salad trộn, bánh mì bò kho, phở còn có cả sandwich. Ánh mắt Dương Tiểu Lam đảo qua đảo lại các đĩa thức ăn, phân vân không biết nên ăn món nào, cuối cùng cô dừng lại trên đĩa salad, cô dùng đũa lấy một ít salad đưa vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt rất dễ chịu ăn rất ngon.

Cô vừa ăn vừa híp mắt cười, mùi vị này cô rất thích, cô vui vẻ ngẩng mặt lên, giọng hớn hờ hỏi anh “Anh làm những món này hết sao?”

Anh nhìn cô, môi bất giác cong lên, dịu dàng nói “Em thích không?”

Cô vừa ăn vừa híp mắt cười “Thích”

“Sao này anh sẽ nấu cho em ăn.” Anh đưa tay lên xoa đầu cô, ánh mắt đầy cưng chiều nói.

“Được”

Dương Tiểu Lam bắt đầu ăn qua các món khác, tất cả đều rất ngon làm cho tâm trạng của cô rất tốt “tay nghề anh cũng khá đấy nhì.”

Đặng Phong Vũ đang đọc báo, tay cầm cốc cà phê uống một ngụm, nhàn nhạ nói “Nếu không kinh doanh thì anh sẽ làm đầu bếp đấy.”

Nghe câu trả lời đầy tự tin của anh, Dương Tiểu Lam khinh bỉ bĩu môi, cô cúi đầu ăn tiếp, không thêm quan tâm tới anh nữa.

Ăn xong bữa sáng, Đặng Phong Vũ lái xe đưa cô về nhà, còn anh thì đến công ty.

Trên đường lái xe đến công ty, điện thoại của Đặng Phong Vũ reo lên, anh nhìn lướt qua màn hình điện thoại ánh mắt chợt lạnh đi vài phần. Đeo tai nghe vào tai, ngón tay thon dài của anh trượt trên màn hình, một giọng nói lạnh lùng như muốn đóng băng cất lên “Alo...”

Đầu dây bên kia, Trần Hi nhếch môi, ngón tay khẽ gõ xuống bàn một cái, giọng mang theo ý cười nói “Ày... Lão đại, làm gì mà vô tình thế?”

Môi Đặng Phong Vũ giật giật, ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm vào điện thoại đang nằm chỏng chơ trên ghế phụ lái “Cậu muốn tôi đá cậu về Anh bây giờ?”

Trần Hi cười hehe nịnh nọt, trong ánh mắt lóe lên tia u ám “Tôi nói cậu này, một nơi như MT thì cần gì phải lấy GBASO và Đặng Phong ra để thu phục chứ? Có phải cậu thấy tôi rảnh rỗi quá nên bắt tôi qua đây để chơi đùa với đám ruồi muỗi đó không hả?”

Đặng Phong Vũ nhướn mày “Đây là cậu đang than phiền với tôi?”

Trần Hi “...” có cần phải thẳng thắn như vậy không hả Lão đại của tôi.

“Haha, lão đại à, tôi nói cho cậu nghe, không phải là than phiền, mà điều này quá không hợp lí rồi, chuyện như vậy có phải là cậu lấy dao giết trâu mổ gà không hả?”

Đặng Phong Vũ nở một nụ cười quỷ dị “Tôi không phải là người điều cậu đến.”

Nói câu không đợi Trần Hi lên tiếng, Đặng Phong Vũ trực tiếp cúp máy, tháo tai nghe ra vút vào ghế sau.

Trần Hi “...” cái tên trời đánh này.

Đặng Phong và GBASO là 2 tập đoàn toàn cầu của ở Châu Âu và Châu Mỹ, ngoài mặt mọi người đều thấy cả hai đấu đá nhau đến người sống kẻ chết trong thương trường, có thể nói rằng nơi nào có Đặng Phong thì sẽ không có GBASO và nơi nào của GBASO thì Đặng Phong đừng hòng mà cướp được.

Nhưng trên thực tế, Đặng Phong do một tay Đặng Phong Vũ sáng lập nên, còn GBASO là của Đặng Thiên (em trai của Đặng Kiến Phong- ba Đặng Phong Vũ). Lúc đầu ông muốn đem GBASO giao lại cho Đặng Phong Vũ nhưng anh cự tuyệt, anh nói rằng thời điểm chưa thích hợp, anh muốn thành lập lại thương hiệu mà ba mình đã gây dựng nên và trả thù, sau này cơ hội đến anh sẽ sát nhập 2 tập đoàn lại với nhau. Đặng Thiên hiện giờ đã giao quyền điều hành GBASO lại cho Đặng Phong Vũ, còn ông hiện giờ đang sống ở Pháp, ông chuyển nghề qua làm nhà sản xuất phim.

Giữa trưa, trong quán cà phê gần trường Đại học Kinh Tế, bên cạnh cửa kính hướng ra đường, Trần Hi mang về mặt chán chường, ngồi trong góc cuối cùng, lười biếng khuấy ly Americano, ánh mắt chăm chú nhìn dòng xe ngoài đường.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chưa kịp thoát ra màn hình chính thì điện thoại trong tay cô đã không thấy đâu nữa...

Cửa ra vào quán cà phê mở ra, hai cô gái cười nói vui vẻ bước vào, Huỳnh Thu Trinh quay qua nói với Dương Tiểu Lam, tay chỉ về phía chiếc bàn gần cuối “Mấy ngồi giữ chỗ đi, tao đi mua đồ uống.”

Dương Tiểu Lam nhìn theo hướng chỉ, gật gật đầu “Macchiato peach.” Cô quay người đi đến chiếc bàn gần cuối rồi ngồi xuống.

Trong lúc đợi Huỳnh Thu Trinh, cô ngồi nghịch điện thoại thì nhận được tin nhắn gửi đến, người gửi là Đặng Phong Vũ, anh nói chiều sẽ qua nhà cô cùng ăn tối.

Dương Tiểu Lam nhìn chăm chăm vào nội dung tin nhắn trong điện thoại, cô nhướn mày không chịu được bĩu môi một cái, bất giác ánh mắt cô cong lên, môi nở nụ cười lúc nào cũng không hay biết.

Một lúc lâu cô mới tắt tin nhắn đi, nhưng chưa kịp thoát ra màn hình chính thì điện thoại trong tay cô đã không thấy đâu nữa, mà chính xác hơn thì Dương Tiểu Lam bị người ta giật mất được thoại rồi.

Khi Dương Tiểu Lam bước vào tiệm cà phê Trần Hi đã nhìn thấy rất rõ, anh cảm thấy người này rất quen, nhưng không thể nào nhớ được là gặp ở đâu rồi. Khi đó Trần Hi chỉ lắc lắc đầu, không nghĩ nữa, nhưng khi quay đầu nhìn dòng xe chạy ngoài đường thì trong đầu anh hiện lên khung cảnh quen thuộc.

Môi Trần Hi cong lên, anh ta đứng dậy rời khỏi bàn, đi về phía chỗ Dương Tiểu Lam.

Ánh mắt Trần Hi lạnh lùng nhìn thoát qua cái tên trên điện thoại của Dương Tiểu Lam, đôi mày anh ta nhíu lại, cánh tay đưa ra giật luôn điện thoại của cô.

Điện thoại bị giật mất bất ngờ như vậy, Dương Tiểu Lam giật mình, gương mặt sợ hãi, lập tức đứng dậy, cái đầu nhỏ lập tức nhìn ngó xung quanh.

Khi thấy kẻ nào đó đứng sao lưng mình, còn đang cầm điện thoại mình mở xem tin nhắn, cô tức giận tới run người, ánh mắt cô lạnh đến âm độ, đôi môi mím chặt lại, cô đưa tay giật điện thoại về.

Nhưng Trần Hi đâu có cho cô cơ hội đó, anh ta nghiêng người tránh cánh tay của Dương Tiểu Lam, ánh mắt híp lại nhìn chăm chăm vào cái tên “Đặng Không Biết”. ưm cái tên này... nếu lão đại biết được thì sẽ như thế nào đây nữa. Môi Trần Hi bất giác cong lên, trong đầu hiện lên hình ảnh Đặng Phong Vũ tức giận như không thể làm được gì. Ừm... đúng là đáng mong đợi...

Dương Tiểu Lam tức đến đỏ mặt tía tai, cô nhìn Trần Hi, lạnh giọng nói “Trả đây!”

Trần Hi đưa mắt nhìn Dương Tiểu Lam rồi lại nhìn chiếc điện thoại trong tay mình, môi nhếch đầy khiêu khích, đưa điện thoại về phía cô nhàn nhạt nói “Của cô?”

Dương Tiểu Lam trừng mắt nhìn Trần Hi, cô đưa tay ra lấy lại điện thoại, nhưng đã hụt mất rồi, điện thoại đã bị Trần Hi rút lại giờ lên cao mất rồi.

“Anh là ai đây hả? Có trả lại cho tôi hay không?” Dương Tiểu Lam tức giận quát lớn.

Giọng của cô không nhỏ, mọi người có mặt trong tiệm cà phê đều có thể nghe thấy rất rõ, họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía cô như đang xem trò vui.

Trần Hi nhướn mày, ánh mắt có phần nghi hoặc nhìn Dương Tiểu Lam, ngón tay thuận tiện bấm vào dây số trên màn hình điện thoại, giọng nói giễu cợt vang lên “Nếu cô dám gọi tên này tới... có lẽ tôi sẽ trả lại điện thoại cho cô đây.” Anh ta đưa điện thoại đến trước mặt Dương Tiểu Lam.

Màn hình điện thoại đập thẳng vào mắt Dương Tiểu Lam, ba chữ “Đặng không Biết” hiện lên rõ ràng, cô híp mắt lại, nhướn mày môi nhếch lên, ánh mắt xa xa nhìn Trần Hi.

Điện thoại reo khoản mười mấy giây thì có người bắt máy, giọng nói lạnh băng của Đặng Phong Vũ truyền tới từ điện thoại “Em không trả lời tin nhắn mà gọi lại cho anh luôn đấy à?”

Dương Tiểu Lam nghe cái giọng đó của anh thì lập tức ném ánh nhìn khinh bỉ vào điện thoại, cô khoanh hai tay trước ngực, mắt chớp chớp mấy cái, cái miệng nhỏ chẹp chẹp lắc đầu, haiz cái tên này bao giờ mới nói chuyện cho đàng hoàng đây nhỉ...

Trần Hi nhìn thái độ của Dương Tiểu Lam ánh mắt anh ta có chút phức tạp...

Không nghe thấy tiếng trả lời, Đằng Phong Vũ hơi nhíu mày lại “Này, Dương Tiểu Lam em có nghe không đấy?”

“Bây giờ anh ở đâu?” bỗng nhiên cô lên tiếng hỏi, giọng nói có phần khó chịu.

“công ty, đang trong phòng họp.” Đằng Phong Vũ thản nhiên trả lời.

“Bao giờ xong?” Dương Tiểu Lam liếc nhìn Trần Hi, anh ta có chút gì đó làm cho cô cảm thấy rất quen mắt.

“khoảng 5 phút nữa.” Đằng Phong Vũ đưa tay bảo ngưng không cho giám đốc thương mại nói tiếp nữa.

“được, sao 5 phút nữa tôi muốn anh đến quán cà phê gần trường tôi, ngay lập tức” giọng Dương Tiểu Lam có chút tức giận và mất kiên nhẫn. Nói xong, cô đưa tay lên tắt điện thoại luôn.

Trần Hi cười chế nhạo, ánh mắt sâu thẳm nhìn Dương Tiểu Lam, giọng nói giễu cợt vang lên “Được đấy, cô là người đầu tiên dám cúp máy của Lão đại đây...”

Dương Tiểu Lam không thêm đề ý đến, cô cũng chẳng thêm đôi co với anh ta nữa, nhàn nhạt đáp “Rồi sao”.

Nếu cô nhớ không lầm thì anh ta chính là người mà Đằng Phong Vũ gặp trong buổi đầu giá hôm qua, và lời nói của Đằng Phong Vũ cô vẫn còn nhớ, cô không tin Đằng Phong Vũ lại càng không tin cái người người trước mặt ngày chút nào, vì vậy phải đề phòng trước mới được.

Trần Hi ngồi xuống chiếc ghế đối diện Dương Tiểu Lam, ánh mắt tinh quái cùng khuôn mặt yêu nghiệt cứ nhìn cô chằm chằm không nói gì.

Huỳnh Thụ Trinh đang ở quầy chờ gọi đồ uống, thì trông thấy bàn của Dương Tiểu Lam đang ngồi có gì đó khác thường, tại sao lại có người đàn ông lại ngồi cùng như vậy. Cô ta nhíu mày, nhanh chóng đến lượt gọi đồ uống xong, Huỳnh Thụ Trinh vội vã bước về phía Dương Tiểu Lam.

Bước đến gần, khi trông thấy gương mặt yêu nghiệt của Trần Hi, Huỳnh Thụ Trinh không khỏi cảm thán, người này còn đẹp hơn cả con gái nữa, song lại thấy biểu cảm không mấy tốt của Dương Tiểu Lam, cô ta cất giọng hỏi “Có chuyện gì thế?”

Dương Tiểu Lam khoanh hai tay trước ngực, hất cằm khiêu khích về phía Trần Hi, trọng lạnh nhạt cất lên “Cướp...” Huỳnh Thụ Trinh tròn xoe mắt nhìn người đàn ông thản nhiên ngồi trên ghế, vẻ mặt không biểu cảm gì nhìn chằm chằm cướp chút nào cả, cô ta chỉ tay về phía Trần Hi, lắp bắp nói “Anh ta? Cướp?”

Dương Tiểu Lam “Đúng thế, hần ta giật điện thoại tao!!!!”

Huỳnh Thụ Trinh “...” cô ta lắc đầu, Một người như anh ta sao có thể ....., haiz thời đại này thật loại người nào cũng có mà, thật không nhìn ra được.

Huỳnh Thụ Trinh khinh bỉ nhìn Trần Hi “Tao báo cảnh sát”

“Không cần” Dương Tiểu lam lạnh giọng nói.

Khó hiểu, nhưng Huỳnh Thụ Trinh vẫn im lặng không nói gì, dù sao Dương Tiểu Lam không cho cô báo cảnh sát vậy có nghĩa là mọi chuyện sắp được giải quyết rồi, vì vậy cô ta không nhiều lời mà ngồi xuống cạnh hai người họ xem trò vui.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Anh ta thua rồi... thua trong tay một con nhóc con...

Sau khi Dương Tiểu Lam tắt điện thoại, Đằng Phong Vũ ánh mắt trở nên âm trầm, trên gương mặt anh hiện lên một tia lo lắng khó nhìn thấy được, anh mặc kệ mọi người còn đang họp, đứng dậy cầm điện thoại và bước ra khỏi phòng, anh đi thẳng xuống tầng hầm để xe...

Khi thấy cô chủ động gọi điện thoại cho anh, tâm trạng anh bỗng chốc trở nên tốt hơn rất nhiều nhưng khi nghe lời nói tức giận và ầm ỹ của cô thì anh rất lo lắng. Mới sáng sớm mọi thứ vẫn còn bình thường mà, tại sao chưa kết thúc một ngày mà lại khác ngời, không phải ai đó đang ức hiếp Dương Tiểu Lam nhà anh rồi đấy chứ.

Khoảng 15 phút thì Đằng Phong Vũ đến, anh mới vừa đẩy cửa vào thì đã thấy gương mặt đỏ bừng vì tức giận của cô, ngồi đối diện cô là một người đàn ông, mà bóng lưng đó... nếu anh đoán không nhầm thì... tên này chết chắc rồi.

Dương Tiểu Lam thấy Đằng Phong Vũ bước về phía mình, ánh mắt hiện lên tia quỷ dị thoáng qua, cô hất cằm về phía anh, đưa tay ra nhìn người đối

điện, lạnh lùng nói “Điện thoại”

Trần Hi nhướn mày khó hiểu nhìn cô, cô gái này tự tin đến thế sao? Hay là mình xem thường địch rồi?

Bỗng nhiên Trần Hi cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một thân hình cao lớn đứng phía sau Dương Tiểu Lam, gương mặt lạnh thấu xương, đôi mắt màu hổ phách ánh lên tia giận dữ nhìn thẳng vào anh ta.

Trần Hi bất giác ngả người về phía sau, ánh mắt thoáng ngạc nhiên rồi trở lại bình thường. Anh ta thua rồi. . . thua trong tay một con nhóc con. . .

“Tại sao cậu lại ở đây?” giọng nói đóng băng tất cả của Đặng Phong Vũ cất lên, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào cái điện thoại ở trong tay Trần Hi.

“Tôi ở đây không được sao?” Trần Hi thản nhiên nói.

Đặng Phong Vũ nhếch khóe miệng, ánh mắt dần chuyển sang người Dương Tiểu Lam, anh nói “Chuyện này là sao?”

Dương Tiểu Lam tỏ vẻ tất nhiên, nhún nhún vai nói “Anh ta tự dưng giật điện thoại tôi không trả.”

Đặng Phong Vũ nhìn cô với ánh mắt sâu xa, anh đưa tay giật lại điện thoại từ tay Trần Hi rồi đưa cho Dương Tiểu Lam “em ở đây chờ anh, anh sẽ quay lại ngay.”

Đặng Phong Vũ lạnh lùng nhìn qua Trần Hi, giọng đầy uy hiếp nói “Anh đi theo tôi.” Nói rồi anh quay người bước đi về phía cửa.

Trần Hi bĩu môi, ánh mắt nhìn Dương Tiểu Lam như muốn nói: cô đợi đấy. Rồi đứng dậy đi ra ngoài cùng Đặng Phong Vũ.

Người từ nãy giờ được xem như là không khí, Huỳnh Thư Trinh đưa mắt nhìn hai người vừa mới đi ra ngoài, rồi quay sang nhìn Dương Tiểu Lam, ánh mắt ánh lên tia ghen tị, thờ dãi nói “Vậy mà nói là không có gì cơ đấy.”

Dương Tiểu Lam nhúu mày, ánh mắt vẫn nhìn vào chiếc điện thoại vừa mới lấy lại được, ngón tay nghịch nghịch màn hình, nhàn nhạt nói “Nếu có thì sao?”

Huỳnh Thư Trinh nhếch môi, giọng điệu có chút giễu cợt “Haha. . . bây giờ còn nói như vậy được ấy chứ. Không phải hồi trước mày một mực phủ nhận sao?”

Môi Dương Tiểu Lam bất giác cong lên, cô ngẩng đầu ngón tay gõ xuống mặt bàn, mắt nhúu lại một cái nhìn thẳng vào Huỳnh Thư Trinh “Đó là chuyện của tao. Có nhất thiết phải báo cáo chi tiết với mày không?hửm?”

Dương Tiểu Lam biết người bạn này của cô là người như thế nào. Như đã nhiều năm như vậy rồi bây giờ cô thật sự không thể đoán được Huỳnh Thư Trinh đang nghĩ cái gì nữa rồi. Bề ngoài thì vẫn tỏ ra bình thường nhưng mà bây giờ thì. . . Dù sao chơi với nhau cũng đã lâu như vậy, thì chỉ cần một chút thay đổi nhỏ của Huỳnh Thư Trinh thôi là cô có thể nhận ra. Đạo gần đây Huỳnh Thư Trinh cứ được kễ hở là bắt lỗi cô, nhưng cô vẫn có thể xem như đùa giỡn mà có thể bỏ qua không muốn cãi nhau. Cô chọn cách im lặng. . .

Huỳnh Thư Trinh nhìn Dương Tiểu Lam, môi mím lại, đôi mắt chớp một cái, cúi đầu uống nước không nói gì.

**

Không gian trong xe yên tĩnh đến lạ, Đặng Phong Vũ lái xe, nhưng hai chân mày vẫn cứ nhíu chặt lại, ánh mắt nhìn thẳng toát lên vẻ lạnh lùng, anh trầm giọng nói “Em tránh xa Huỳnh Thư Trinh ra đi.” Một lời ra lệnh bá đạo.

Dương Tiểu Lam không biểu cảm gì, tay chống cằm, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài, lười biếng nói “Anh cũng nhìn ra?”

“Có ngu mới không biết” giọng nói có chút tức giận dứt khoát vang lên, làm cho không khí trong xe càng im lặng hơn.

Đúng rồi, có ngu mới không nhìn ra được sự thay đổi đó, mà kẻ đang giả vờ ngu đó chính là Dương Tiểu Lam, cô biết từ sớm rồi mà vẫn im lặng, vậy thì cô còn ngu hơn nữa ư. . .

Đặng Phong Vũ cho xe dừng trước nhà Dương Tiểu Lam, anh nhìn cô rất lâu, nói “Vào nghỉ ngơi đi, mọi chuyện em thắc mắc tối nay anh sẽ cho em biết. còn nữa đừng thân quá với Huỳnh Thư Trinh. Em cũng nhận ra rồi thì đừng có mà giả vờ nữa.”

Dương Tiểu Lam nhìn anh, thờ dãi một tiếng, đáp “tôi biết nên làm gì”. Cô mở cửa xuống xe và đi vào nhà.

Đặng Phong Vũ nhìn theo tấm lưng của cô gái nhỏ, ánh mắt ánh lên tia đau lòng, cho đến khi cô vào đến nhà không còn nhìn thấy nữa anh mới lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Úc Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Dương Tiểu Lam, tao sẽ không để mày yên ổn dễ như vậy đâu

Tại bệnh viện MT, trong phòng bệnh VIP, bước tới phòng bệnh đã nghe thấy tiếng la chửi rủa um sùm của Đoàn Khả Hân.

Cô ta nằm trên giường bệnh, gương mặt bị sưng đỏ hết cả lên, lòng bàn tay, cánh tay và hai chân đều bị thương trong rất thảm. Cô ta chửi bới y tá bác sĩ, ném gối la mắng ầm cả lên.

Bác sĩ và y tá không một người nào dám đến gần, chỉ đứng im cho cô ta chửi.

Cánh cửa phòng bệnh được mở ra “mọi người ra ngoài làm việc của mình đi”. Đoàn Nhất Nam bước vào, lạnh giọng ra lệnh.

Mọi người đồng loạt cúi đầu bước ra ngoài.

Đoàn Khả Hân trừng mắt, gương mặt méo mó đầy phẫn nộ căm tức nhìn Đoàn Nhất Nam, tay cô tay nắm chặt chần, giọng đầy giễu cợt nói “Mày đến đây làm gì? Xem xem người chị cùng cha khác mẹ này chết chưa à?”

Đoàn Nhất Nam nhếch môi, gương mặt lạnh như băng, ánh mắt đầy tức giận, nói “ Cô coi thường lời cảnh cáo của tôi? Tôi nói cho cô biết, nếu còn dám đụng tới cô ấy một lần nào nữa, tôi bảo đảm sẽ cho cô biết thế nào là địa ngục thật sự!!!” một lời cảnh cáo không mang chút hơi ấm nào vang lên trong căn phòng, làm cho không khí trong phòng lúc này càng thêm lạnh hơn.

Cả người Đoàn Khả Hân bắt đầu run lên, cô ta cổ cứng nắm chặt chần, gương mặt tái ra vẻ bình tĩnh nhất có thể, nhưng những giọt mồ hôi trên trán đã bắt đầu rơi xuống. Cô ta cố kiềm nén giọng run rẩy xuống, làm cho bản thân bình tĩnh, nói “ Sao, địa ngục thật sự? muốn giết tao sao?”

Đoàn Nhất Nam cong môi tạo nên một đường cong quỷ dị đến rợn người “Giết cô? Không phải như vậy là dễ dàng quá sao?” nói rồi anh ta quay người bỏ đi.

Đoàn Khả Hân một mình trong phòng bệnh, ánh mắt cô ta hiện lên tia hận thù ác độc, bàn tay nắm lại những ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay tạo nên cảm giác đau đớn nhưng càng giúp cho cô ta cảm thấy tỉnh táo hơn, nghiến răng gắng từng chữ, nói “ Dương Tiểu Lam, tao không để mày được yên ổn như vậy đâu.”

Một người kiêu ngạo, đầy tự tin như Đoàn Khả Hân làm sao có thể nhận thua, nhìn người khác được chứ. Cô ta là ai? Chẳng phải là đại tiểu thư của Đoàn gia sao? Sao có thể cúi đầu trước một người bình thường như Dương Tiểu Lam được chứ. Trong suy nghĩ của cô ta thì Dương Tiểu Lam luôn bại dưới tay cô ta dù là ba năm trước hay bây giờ vẫn vậy. Mọi thứ mà Đoàn Khả Hân muốn thì phải có cho bằng được, mà nếu thứ đó là cướp từ tay Dương Tiểu Lam thì càng mang lại cảm giác thành tựu cho cô ta hơn.

Đoàn Khả Hân liếc nhìn tấm hình trên điện thoại, trong đôi mắt hiện lên tia đắc ý, cô ta cất tiếng cười, một tiếng cười tràn đầy sự độc ác và ganh ghét.

Buổi Chiều, tại nhà Dương Tiểu Lam, Đoàn Nhất Nam ngồi trên sofa trong phòng khách chơi cờ cùng với Dương Minh

Dương Minh mở nụ cười ôn hòa, đánh con cờ trong tay xuống, nói “ Đạo này con sống tốt chứ?”

Đoàn Nhất Nam mỉm cười nhìn ông đáp “ Cũng bình thường thôi ạ.”

“Thằng bé này, vẫn khiêm tốn như thế. Chắc là Tiểu Lam làm phiên cháu lắm hả?” Dương Minh cười ha ha, trong giọng nói đầy vui vẻ.

“ Ba đừng có hồ con gái mình nữa có được không?” Trên lầu vọng xuống giọng nói, Dương Tiểu Lam từ từ bước xuống, cô nhưó� mày ngồi xuống cạnh Đoàn Nhất Nam, xem hai người đánh cờ.

Dương Tiểu Lam liếc nhìn bàn cờ, cô chớp chớp mắt, ngao ngán nhìn sang Đoàn Nhất Nam thờ dài, bất lực nói “ Anh đánh cờ với ba em không thấy chán hả?”

Đoàn Nhất Nam mỉm cười dịu dàng, anh đưa tay lên xoa xoa đầu cô, dịu giọng nói “ Dậy rồi à!”

Dương Tiểu Lam nháu mày gật đầu, nháy mắt với anh một cái, giọng tỉnh ranh nói “hây, anh có ở lại ăn cơm tối không?”

Đoàn Nhất Nam khẽ cười,nói “lát nữa anh có việc, không ăn tối cùng mọi người được.”

Cô nhưó� mày, gương mặt lộ ra vẻ không hài lòng, cô hỏi “ Chuyện gì có gấp không? Ba em mới về nước mà anh không ở lại ăn một bữa cơm được à? Hôm nay có cả Long vàng đến nữa đấy.”

“Cậu ấy về khi nào?” Đoàn Nhất Nam hơi nháu mày, ánh mắt hơi kinh ngạc hỏi.

Dương Tiểu Lam chớp mắt “ Được mấy tuần rồi, anh đánh cờ với ba em tiếp đi, em xuống bếp đây. Nhớ ở lại ăn cơm đấy.” Cô nói với giọng uy hiếp, đưa tay chỉ vào anh rồi đứng dậy đi vào nhà bếp.

Đoàn Nhất Nam nhìn theo bóng lưng của Dương Tiểu Lam, mày nhíu lại, trong đôi mắt có chút đượm buồn.

“Cháu đừng chấp nhặt nó, cái tật cứng đầu của con bé không bé khi nào mới sửa được.” giọng Dương Minh vang lên kéo Đoàn Nhất Nam trở về bản cò.

Anh ta thu lại ánh mắt, môi nở nụ cười gượng “Tiểu Lam như vậy cũng tốt.”

Dương Minh không nói gì, cười cười nhìn Đoàn Nhất Nam. Ông biết thằng nhóc này thích con gái ông, nhưng tiếc là hai đứa không hợp nhau, nếu như có một ngày Tiểu Lam đến bên Đoàn Nhất Nam thì con bé sẽ gặp nguy hiểm mất, ông không muốn đẩy con gái mình vào chỗ chết. Về việc tại sao ông không bày xích Đoàn Nhất Nam cũng bởi vì mẹ thằng bé, Doãn Yên Thu là em họ của ông, mà Đoàn Nhất Nam lại là con trai duy nhất của Tiểu Doãn nên ông cũng coi Đoàn Nhất Nam như Dương Đình Huy, đều là con cháu trong nhà cả.

Tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của ông, Dương Tiểu Lam vội vàng chạy ra, trên tay vẫn cầm muống canh, môi mấp má la lên “Tối liền, tối liền.”

Cạch, cánh cửa mở ra, đập vào mắt cô là năm người đang đứng chật cả lối đi, trong đó có 4 người cô đã biết rồi, đó là Đằng Phong Vũ, Lê Nguyên, Dương Đình Huy và Hạ Chi, còn cái người dáng cao gầy, đôi mắt một mí nhưng mí lại rất dài trông đôi mắt rất cuốn hút, gương mặt đẹp đến không thể tả nói, còn toát lên vẻ lạnh lùng khó gần này là ai cô chưa từng gặp qua.

Đằng Phong Vũ dùng tay đẩy đầu Dương Tiểu Lam đứng qua một bên rồi bước vào nhà, anh nhướn mày, giọng có chút bức bối “Em đứng ngơ ngẩn đó làm gì, bộ chưa thấy người đẹp trai hả?”

What? Anh đẹp trai? Cho xin đi có được không?

Dương Tiểu Lam mặt đầy khinh bỉ đứng sang một bên chờ mọi người vào nhà hết cô mới đóng cửa lại rồi đi vào nhà. Nhưng đi chưa được mấy bước thì Dương Tiểu Lam đã trong thấy năm người họ đứng khựng lại ngay bên cửa phòng khách mà không vào trong ngồi.

Cô bước tới nhìn không gian phòng khách có chút khác lạ, không khí tràn ngập mùi thuốc súng. Gương mặt Đằng Phong Vũ lạnh như băng, mày anh nhíu lại, ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo chiếu thẳng đến sofa.

Dương Minh là người phá vỡ không khí yên lặng này đầu tiên, ông cười cười, vẫy tay về phía năm người họ, vui vẻ nói “Đến cả rồi à, lại đây ngồi đi làm gì mà đứng nghếch mặt ra hết cả thế.”

Dương Đình Huy chui ra từ đám người họ, anh vẫy vẫy ta, đôi mắt tinh ranh cong lên, gương mặt hớn ha hớn nhở bước đến, miệng cười không ngớt “Chú ba, cháu đến thăm chú đây.”

Dương Minh nhìn Dương Đình Huy bằng ánh mắt khinh bỉ, ông bừ môi, có chút tủi hờn nói “con còn biết đến đây à?”

Dương Đình Huy ngồi xuống sofa cười cười không nói gì, cánh tay anh huýt tay của Đoàn Nhất Nam, hất cằm hỏi “Đến Khi nào thế?”

Đoàn Nhất Nam mặt không chút biểu cảm nào, nhàn nhạt trả lời “Được một lúc.”

Bọn người Đằng Phong Vũ lúc này mới từ từ đi đến Sofa ngồi xuống, nhưng duy chỉ có Đằng Phong Vũ là theo sao đuôi Dương Tiểu Lam đi vào nhà bếp mà theo.

Tất cả người ngồi trên Sofa đều đưa mắt nhìn theo bóng lưng hai người đi vào nhà bếp, Dương Minh cau mày, ánh mắt chuyển sang Nguyên, hỏi “Thằng nhóc này lại bị sao thế?”

“Lên con động đực đấy.” Nguyên bắt đắc dĩ trả lời. Nhưng chưa nói dứt câu thì anh đã bị một ánh mắt sắc lạnh từ nhà bếp chiếu thẳng vào người, lập tức im lặng.

Haiz cái tên Đằng Phong Vũ này không phải là ghen rồi đấy chứ, vừa nãy còn bình thường mà khi thấy Đoàn Nhất Nam thì mặt cứ như cáo hàm băng, muốn đông chết người hay sao hả?

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kí Ức Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Doãn Yên Thu...

Cái đuôi Đằng Phong Vũ cứ bám theo sau lưng Dương Tiểu Lam đi từ chỗ này đến chỗ khác trong nhà bếp làm cho cô không thể nào tập trung được, rửa rau thì bị anh ta làm cho văng nước vào người, lấy bát thì đụng phải anh ta cái bát rơi xuống vỡ tanh.

Không thể chịu đựng được nữa, người Dương Tiểu Lam bùng bùng lửa giận. Cô quay người, trừng mắt nhìn anh, tay chỉ vào cái ghế ở bàn ăn, quát lớn “

Đi lại đó ngồi cho tôi!!!”

Đặng Phong Vũ rất nghe lời, anh gật gật cái đầu, đôi mắt màu hổ phách chớp chớp y hệt như chú sư tử con bị trách phạt. Anh ngồi xuống bàn ăn, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái nhỏ đang chạy lẩn tránh trong bếp, mày bắt giặc nhử lại.

Khoảnh khắc đó đã rơi vào mắt Phương Yến Lan, bà biết Đặng Phong Vũ đang lo lắng chuyện gì. Nếu là người bình thường khi thấy như vậy cũng tỏ ra tò mò thôi, còn đằng này tình địch xuất hiện gần kề như vậy không lo mới lạ.

Phương Yến Lan mỉm cười, tay bưng đĩa dưa hấu đã được cắt thành từng miếng nhỏ cho Dương Tiểu Lam “Tiểu Lam, mang dưa hấu ra phòng khách cho mọi người cùng ăn đi.”

Dương Tiểu Lam gật đầu, nhận lấy đĩa dưa hấu rồi đi ra phòng khách.

Sau khi con gái đi rồi, Phương Yến Lan nháy mắt hất cằm về phía cửa với Đặng Phong Vũ, giọng đầy ẩn ý hỏi “Sao cháu không đi?”

Anh nhìn Phương Yến Lan, không trả lời câu hỏi của bà, mày nhướng lên như nói: Cô nói tiếp đi.

Phương Yến Lan nhìn thấy một bộ dạng này của anh thì phì cười, bà bước tới bàn ăn ngồi xuống đối diện Đặng Phong Vũ, nụ cười trên mặt tắt dần đi trở lại hình dáng nghiêm túc hiem có, giọng bà có chút mát mẻ “Theo lý thì Nam chính là anh họ của Tiểu Lam..”

“Anh họ?” Đặng Phong Vũ ngạc nhiên, sống lưng cứng đờ, anh nghi hoặc hỏi lại.

“Đúng vậy! chuyện này hai đứa đó đều không biết, cháu đừng nói ra trước mặt mọi người.” ánh mắt bà nhìn xa xăm như đang nhớ lại chuyện cũ, từ từ kể lại một quá khứ đau buồn.

“Mẹ của Đoàn Nhất Nam chính là Đoàn Yên Thu. Tiểu Đoàn cũng chính là em họ của ba Tiểu Lam. Ta nhớ năm chúng ta học đại học, có một cô bé cứ lèo đèo theo sao Dương Minh và cứ đòi ông ấy cho đi theo chơi cùng với bọn ta. Từ khi quen biết tiểu Đoàn, ta và cha mẹ cháu ngày nào cũng bị con bé chọc cho cười cả ngày, cô ấy là một cô gái hoạt bát vui vẻ, trong đôi mắt lộ sự ngây ngô đáng yêu vì thế cô ấy được rất nhiều người yêu thích. Nhưng điều mọi người không ngờ tới được là sao này cô ấy lại đem lòng đi yêu Đoàn Nhất Trung và sinh ra Đoàn Nhất Nam. Khi Nam được 5 tuổi bị người của Lâm Thu Tuyết bắt cóc, cũng vì cứu thằng bé mà Tiểu Đoàn đã dùng cả mạng sống của mình để đổi lấy...” Nói đến đây, đôi mắt của Phương Yến Lan đã đỏ ửng, bà sụt sịt mũi giấu đi sự xúc động, đau buồn của mình.

Đặng Phong Vũ im lặng lắng nghe, lúc này mới cất tiếng, tò mò hỏi “Chuyện này Đoàn Nhất Nam có biết không?”

Phương Yến Lan cầm ly nước trên bàn uống một ngụm, bà hít một hơi thật sâu cho tâm trạng ổn định trở lại mới chậm rãi cất lời “Chúng ta không ai nhắc đến, nhưng nhìn tình hình của hai cha con nó ta có thể đoán được nó đã điều tra chuyện này từ lâu rồi. Chỉ là không nói ra mà thôi.”

Bà nói rồi chậm rãi đứng dậy đi vào bếp, về mặt khôi phục lại như bình thường “Cháu ra gọi mọi người vào ăn cơm giúp cô đi.”

Đặng Phong Vũ nhìn theo bóng lưng của Phương Yến Lan, ánh mắt có chút phức tạp, anh không nói gì mà chậm rãi đứng dậy đi vào nhà bếp.

Chuyện của Đoàn Nhất Nam, Đặng Phong Vũ anh không muốn biết quá nhiều, anh chỉ muốn xác nhận cậu ta không gây bất kì tổn thương nào cho Tiểu Lam, vì vậy anh sẽ khó thể bảo đảm sự tồn tại của Đoàn Nhất Nam sẽ không gây ra một bất lợi nào cho người con gái anh luôn luôn bảo vệ trong bàn tay của mình, mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của anh. Bây giờ Đoàn Nhất Nam có thể bảo vệ được cô khi anh không thể ở bên cạnh, nên anh sẽ không làm gì cậu ta, tạm thời cứ như vậy có nhiều người bảo vệ vẫn hơn một người.

Ngoài phòng khách vang lên tiếng cười đùa của mọi người, nhưng đập vào mắt anh là cảnh tượng hai người trên ghế sofa nhìn nhau cười nhíp mắt,

Sự lạnh lẽo toát ra từ người Đặng Phong Vũ, anh nắm chặt tay thành nắm đấm để cố áp chế cơn tức giận trong lòng mình xuống, đôi chân bước nhanh về phía hai người kia.

Dương Tiểu Lam đang cười đùa nói chuyện cùng mọi người, bỗng nhiên bị che đi bởi một bóng đen. Cô khó chịu nhíu mày ngược đầu lên nhìn người đứng chắn tầm mắt của mình, giọng có chút bức bối hỏi “Làm gì?”

Đặng Phong Vũ liếc mắt qua Đoàn Nhất Nam, rồi lạnh giọng nói “Đi tìm em”.

“Chán là gọi mọi người vào ăn cơm?” Dương Tiểu Lam ngẫm nghĩ một lúc rồi quay qua nói với mọi người “Chúng ta vào ăn cơm thôi.”

Dương Minh gật đầu rồi đứng dậy dẫn mọi người vào bàn ăn.

Tất cả mọi người đều nói chân nhau đi đến bàn ăn, duy chỉ có Đặng Phong Vũ là mặt hầm hầm đứng ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Úc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Ghen

Trước bàn ăn, Hạ Chi nhin không được liền kéo tay Dương Tiểu Lam, ánh mắt nhìn ra hiệu cho cô nhìn về phía sao, hỏi “ Cái tên đó bị làm sao thế hả?”

Dương Tiểu Lam hơi hốt quay đầu bắt gặp cặp mắt như đòi mạng của Đằng Phong Vũ đang tia thẳng về phía mình, cô bất giác bủi môi, khinh khinh nói với Hạ Chi “ Chắc là bà đi mỗi tháng ghé thăm đó, kệ hán ta đi.”

“Mặc kệ thật à?”

Dương Tiểu Lam liếc nhìn Hạ Chi một cái, nhướn mày như lẽ đương nhiên nói “ Hà... bà đi của hán khó tính lắm, chúng ta không chọc nổi đâu.”

Nhìn hai người cứ thì thầm to nhỏ, đôi mắt Nguyên gắt một cái, anh thờ dài, đưa tay nắm lấy tay Hạ Chi qua ngồi kế mình “ Hai người thôi đi có được không, lúc này đã nói nhiều lắm rồi đấy.”

Dương Tiểu Lam ngồi xuống ghế trừng mắt nhìn Nguyên, nhếch miệng nói “ Anh ghen à?”

Nguyên cười cười, ánh mắt nhìn về sau lưng cô trông có chút quý đi lạ thường, làm cho Dương Tiểu Lam rung mình một cái.

Đoàn Nhất Nam ngồi xuống bên tay phải Dương Tiểu Lam, anh thấy cô nhăng mày liền hỏi “ Sao vậy?”

Dương Tiểu Lam hoàn hồn, định trả lời thì bất giác tay trái mình bị một bàn tay to lớn nắm lấy, hơi ấm của bàn tay đó lập tức truyền tới lòng bàn tay cô vô cùng ấm áp. Bất ngờ tay bị nắm lấy như vậy, cô ngẩng người nhìn người trước mặt mình, đôi mắt to tròn chớp chớp, hai má ửng hồng, cái đầu nhỏ của cô ngược lên nhìn chăm chăm vào Đằng Phong Vũ.

Đôi mắt to tròn, ánh mắt trong suốt, hai con ngươi đen láy long lanh đánh thẳng vào trái tim Đằng Phong Vũ. Chỉ có một ánh nhìn của cô thôi mà đã thổi bay con giận của anh, như thế này thì phải làm sau chứ, tiết tháo của mày đâu rồi hả.

Đằng Phong Vũ ngồi xuống bên cạnh Dương Tiểu Lam, ánh mắt anh không nhìn cô nữa mà nhìn vào Đoàn Nhất Nam, trong con ngươi đầy sự khiêu khích.

Dương Tiểu Lam sực tỉnh sau con ngẩn người, cô vội vàng rút tay mình ra nhưng anh nắm quá chắc nên có làm thế nào cũng không rút ra được.

Dương Minh thấy tình hình 3 người như vậy, còn tận mắt thấy Đằng Phong Vũ cưỡng ép nắm chặt tay của con gái ông như vậy ngay trước mặt ông thì mi mắt ông khẽ giật, miệng cười như không nhìn Đằng Phong Vũ, rồi ánh mắt chuyển đến mọi người trên bàn ăn, trầm giọng nói “ Ăn cơm”

Hừ hừ, ngay trước mặt ông mà dám tán tỉnh con ông như vậy, đúng là to gan mà, chẳng lẽ ngày trước ông quá nuông chiều theo ý thẳng nhóc này, nên nó tưởng là đã qua cửa của ông rồi đấy à? Không được! nhất định sao này phải dạy dỗ cho nó một trận mới được.

Không khí trên bàn ăn im lặng đến đáng sợ, không ai nói chuyện, mọi người tập trung vào bữa ăn, nói chính xác hơn là ngoài trừ tiếng hít thở và tiếng gấp thức ăn thì còn gì khác.

“ Khụ khụ khụ...” một tràng tiếng ho sắc sù vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng đến bức người kia,

Dương Tiểu Lam sắc com tới nổi gương mặt nhỏ đỏ bừng cả lên, mắt cũng ứa nước long lanh, trong bộ dạng cô rất tội nghiệp. Vừa nãy, lúc Đằng Phong Vũ nắm chặt tay cô không buông, lòng bàn tay Tiểu Lam vừa tê vừa nóng, tim cô cũng bắt đầu đập nhanh hơn dường như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vì có trấn tĩnh nổi bất an trong lòng xuống, lúc ăn com Dương Tiểu Lam cúi đầu vội vã nhét thức ăn vào miệng, hết thìa này hết thìa khác dẫn đến bị nghẹn đến mức này.

Đằng Phong Vũ vội vàng đưa tay vỗ lên lưng cô, mày anh nhíu chặt lại, ánh mắt đầy đau lòng nhìn Dương Tiểu Lam, tay còn lại anh cầm ly nước đưa lên miệng cho cô.

Dương Tiểu Lam túm lấy ly nước được đưa tới, ngửa cổ tu ừng ực.

Đằng Phong Vũ “ không sao chứ? Làm gì mà ăn nhanh thế, lỡ sặc chết thì làm sao đây.”

Dương Tiểu Lam thờ hồng hộc, trừng mắt nhìn anh, mặt đỏ bừng tức giận khàn giọng nói “ Còn không phải do anh sao.”

Mọi người trên bàn ăn đều lo lắng nhìn về phía cô, thấy Dương Tiểu Lam không sao tất cả đều thờ phào một hơi.

Phương Yến Lan “ Cái con bé này, có ai dành ăn với con hả?”, bà nhìn bộ dạng của con gái lúc này, có chút bất đắc dĩ rồi tiếp tục ăn com.

Dương Minh liếc mắt nhìn bên ghế bên phải Dương Tiểu Lam, đúng lúc trong thấy gương mặt cứng đờ, trên tay còn cầm ly nước đưa về phía Tiểu Lam của Đoàn Nhất Nam. Anh nhìn cô, trong mắt nhanh chóng sục qua tia đau đớn, trên môi nở nụ cười gượng đầy chế giễu bản thân mình, làm cho người ta thấy mà đau lòng.

Dương Minh không nói gì, ông thờ dài một tiếng khi thấy cảnh trước mắt này rồi quay qua tiếp tục bàn chuyện với Nguyên và Nguyễn Huy.

Dương Minh nhìn Nguyễn Huy, thân nhiên hỏi “ nhân lực di dời về trong nước thế nào rồi?”

Nguyễn Huy “ Nếu không có vấn đề gì, thì nội trong tháng này có thể giải quyết xong.”, anh nói rồi gấp ít salad bỏ vào miệng tiếp tục ăn com.

Đặng Phong Vũ đang vỗ lưng giúp Dương Tiểu Lam để cô bớt khó chịu lại, những ngón tay thon dài của anh chậm chậm vỗ nhẹ lên lưng cô, động tác không thể nhẹ nhàng hơn được nữa cứ như sợ cô bị đau vậy.

Nghe Nguyễn Huy nói vậy, những ngón tay anh khẽ dừng lại, ánh mắt không chút gợn sóng nào của anh nhìn qua Đoàn Nhất Nam đang ngồi bên cạnh Tiểu Lam, một giọng nói có phần ngang ngược cất lên “ Cậu nghĩ thế nào với việc đầu quân cho tôi?”

Tất cả mọi người trên bàn ăn kinh ngạc nhìn Đặng Phong Vũ, Dương Minh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ thờ dài rồi tiếp tục ăn com.

Đoàn Nhất Nam vẫn từ tốn ăn com, gương mặt lạnh nhạt, không thèm nhìn Đặng Phong Vũ một cái, thờ ơ nói “ Tôi được lợi gì?”

Bạn đang đọc truyện *Who Are You: Anh Là Thằng Khốn Nào Trong Kì Úc Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.